

COLECȚIA ORTODOXIA ROMÂNEASCĂ

SĂ NE CUNOAȘTEM CREDINȚA

de diaconul GHEORGHE BĂBUȚ
Ediția a doua, corectată și completată.

**EDITATĂ DE MĂNĂSTIREA "PORTĂRIȚA" , JUD. SATU
MARE, ANUL 2001.**

PREFAȚĂ

Cartea "Să ne cunoaștem credința" este o chemare pentru tot românul ortodox de a-și cunoaște credința sa, așa cum a fost lăsată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, prin Sfinții Apostoli și prin Sfinții Părinți.

Oare ce înseamnă cuvântul CRED? Când ai spus cuvântul cred, imediat sufletul tău se sprijină pe Dumnezeu, care este plinitorul credinței. Cred, vrei să zici, eu exist datorită Celui ce există mai înainte de mine și El mă ține pe mine, până mă va lua la Sine. Cuvântul CRED, vrea să zică, mintea este sigură de existența, prezența și ajutorul Celui în care cred. Cred, vrei să spui că voința ta va face ceea ce vrea Cel în care crezi, ce vrea El vreau și eu. Cred, simțirea îl pipăie, îl simte pe acest Dumnezeu și inima mea nu mai poate de bucurie în El ...

Dumnezeul meu și TOTUL meu, strigă inima mea. Dumnezeu în care cred eu, Iisus Hristos, Dumnezeuul meu, mi s-a arătat și mi se arată mereu simțurilor mele. Ființa mea trăiește din FIINȚA Lui, de n-ar exista El, nici eu n-aș exista. Eu sunt cauză cauzată. Dumnezeu m-a făcut pe mine, iar eu devin prin El, Dumnezeu după dar. A crede în Dumnezeu înseamnă a fi sigur de existența Sa și de existența ta, care ți se va continua apoi în veșnicie.

Vorba lui Socrate: "Vreți să mă îngropați? Nu puteți, sufletul meu este nemuritor. " Din moment ce Dumnezeu ne-a creat nu mai putem să nu existăm, că nu vrem să-L cunoaștem, și acesta este un dar dat de El libertății noastre.

Spunea marele mistic Pascal, că marele dar divin se vede și din faptul că eu pot să-L tăgăduiesc pe El, sigur tăgăduirea mea, nu va anula existența lui Dumnezeu.

Cuvântul cred, vine din grecescul pistevo = a crede, și din latinescul credo - cred, care înseamnă în grai creștin: "Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute. Prin ea cei din vechime au dat buna lor mărturie. " (Evrei 11, 1, 2).

În univers, trei persoane au darul de a crede:

1. îngerii, care cred, dar și văd ceea ce cred.
2. Diavolii, care cred în Dumnezeu, nu-L văd, dar ei fac totdeauna răul.
3. Oamenii, care cred, dar nu-L văd pe Cel în care cred și aceasta este credința desăvârșită.

Ceea ce ne împiedică pe noi oamenii de a-L vedea pe Dumnezeu este perdeaua trupului nostru material. Tocmai de aceea moartea noastră a oamenilor este cea mai mare binefacere pentru noi, ne face să-L vedem pe Dumnezeu "Să-L cunoaștem așa cum am fost cunoscuți noi de către El. " Noi credem parțial, dar după moarte vom vedea total pe Dumnezeu, va fi o părtașie de slavă, El ne va hrăni cu dumnezeirea Sa.

Credința îngerilor nu este virtute, deoarece ei nu fac nici un efort pentru a crede, căci ei îl văd pe Dumnezeu. Ei au darul vederii lui Dumnezeu.

Credința diavolilor în Dumnezeu este creațională, însă credința lor în Dumnezeu este pervertită în a-L urî pe Dumnezeu, odată L-au urât pe Dumnezeu și-L vor urî veșnic, s-a înveșnicit răul, iar această ură este pierzarea lor cea veșnică.

Credința noastră a oamenilor este un dar dumnezeiesc, însoțit de efortul omului de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a deveni după asemănarea lui Dumnezeu. Omul care crede în Dumnezeu și face ceea ce crede, se va învrednici de plata cea mare din Rai de a vedea pe Dumnezeu veșnic. Numai omul singur face un efort continuu de a-și întări credința:

" Micșoratu-l-ai cu puțin față de îngerii, cu slavă și cu cinste l-ai încununat pe el" zice marele Apostol Pavel. Omul prin trup este mai mic decât îngerii, dar trupul omului ajunge Sfinte Moaște (nu mai putrezește) și la judecata din urmă acest trup neputrezit va fi așezat în Rai.

Omul trebuie să creadă în Domnul nostru Iisus Hristos, Om și Dumnezeu, indiferent de ce neam ar fi, și trebuie să creadă așa cum a vrut Iisus Hristos să credem în El. Iisus Hristos are trupul Său prelungit în lume și acest trup este Biserica cea ortodoxă, Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

Biserica ortodoxă este trupul lui Iisus Hristos, de aici din lume de jos. Pentru a ne mântui și a merge la Rai, trebuie să credem ortodox în Iisus Hristos. Având credință trebuie să ne străduim să cunoaștem pe Hristos, să studiem, să ne rugăm, să-i facem voia Lui cea sfântă. Iisus ne iubește pe noi, haideti să-L iubim și noi pe El.

Ortodoxia credinței înseamnă a crede în Iisus Hristos așa cum au crezut creștinii primelor veacuri, și așa cum cred creștinii ortodocși din anul 2001.

Creștinii primelor veacuri, credeau în Sfânta Treime, Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Se rugau Maicii Domnului, o cinsteau și o laudau, cinsteau pe sfinții îngeri, se însemnau cu semnul Sfintei Cruci, posteau cele patru Posturi și apoi toate Miercurile și Vinerile de peste an și apoi se Spovedeau și se cuminecau foarte des de preoții lăsați de Iisus Hristos nouă. Trăiau credința aceasta ortodoxă în curăție și în simțirea lui Hristos. Oare așa facem noi creștinii ortodocși cei de azi? La aceasta să răspundă fiecare după conștiința lui creștină interioară.

BISERICA ROMANO CATOLICĂ.

Biserica romano-catolică, pînă la anul 1054 a ținut ortodoxia ca și noi, dar după acest an diavolul a rupt Cămașa lui Hristos, Biserica, în două, făcîndu-i pe romano catolici să strice și ortodoxia credinței.

Nu mai țin posturile, așa cum le-au ținut, propriu zis numai Vinerea de Paști o mai țin, în rest, mănîncă lapte brînză și ouă, nu mănîncă ei carne, dar mănîncă zeama de pe carne, călcînd Canonul 69 Apostolic, care dă anatemei pe cei ce nu postesc fără carne, lapte, brînză și ouă.

Au inventat multe, ceea ce a dus la părăsirea izvorului primar al credinței.

Celibatul preoților(necăsătoria) obligatorie este o invenție a lor, deși au semnat la Sinodul întîi de la Niceea în anul 325, că sunt de acord, ca preoții să se căsătorească, sau nu. Ei obligă preoțimea la necăsătorie.

Ceea ce este mai grav decît toate, este că în anul 1025 au acceptat invenția unui preot

catolic, Ioan Azimitul, de a face Cuminecătura cu Azimă(pîine nedospită), ceea ce este împotriva Cinei celei de Taină din Joia cea Mare, cînd spun evangheliștii că Hristos a luat pîine și vin, și apoi a Zis:Luați mîncăți...și Beți...sunt împotriva Canoanelor Apostolice și a Sinoadelor Ecumenice. De aceia nu se pot Cumineca creștinii romano catolici la noi la ortodocși.

Trebuie să se întoarcă romano-catolicii la ortodoxia credinței.

Spune cartea "Sfîrșitul Omului" de la Athos, că la sfîrșit Papa de la Roma va veni la Răsărit și va primi din nou să fie ortodox. Așteptăm ca să vedem și această minune, care sigur că este repetabilă.

BISERICA GRECO-CATOLICĂ

Mai era odată o Biserică ce se numea greco-catolică, o Biserică și greacă (ortodoxă) și catolică, un fel de compromis, întemeierea Bisericilor greco-catolice este una din marile greșeli ale catolicismului.

La noi în Ardeal a luat ființă această Biserică pe vremea cînd stăpîneau străinii pe la noi, atunci eram săraci și ne-au promis bogății de vom trece la catolicism. Maria Tereza, împărăteasa Austro-Ungariei la 1700 a făcut greco-catolici în Ardeal cu tunul, a dărâmat 150 mănăstiri ortodoxe și a distrus altele 550 de biserici. Nu aveai de ales, ori te lepădai de credința ortodoxă și de limba ta, ori părăseai locul de baștină. Vai, câți au murit pentru ortodoxie, cu ocazia săvârșirii uniației.

Unii văd o binefacere în școala ardeleană, da, dar nu pe măsura așteptărilor. Inochentie Micu Klein moare în exil la Roma, de ce? Doar era greco-catolic. Pr. Vasile Lucaciu l-a rugat în Roma pe papă să nu întemeieze episcopia greco-catolică de la Hajdudorog că-i deznaționalizează pe români. Papa i-a spus că o înființează. Lucaci trist a primit de la Papa o cruce frumoasă, drept mîngâiere. Dacă ardelenii au fost 200 de ani greco-catolici, ce au fost înainte de aceasta? Sigur ortodocși au fost, așa ca și azi. Dacă este religie bună cea greco-catolică, de ce timp de 200 de ani n-au avut nici un sfânt cu Moaște?

Religia greco-catolică este un compromis între catolicism și ortodoxie. Spun cărțile că la sfîrșit și Papa se va întoarce la ortodoxie și atunci la ce să mai fie și greco-catolici? Cînd se va uni Biserica ortodoxă cu cea romano catolică, greco catolicii cu cine se vor uni, ei nu sunt nici catolici nici ortodocși? Iar noi, toți românii suntem ortodocși.

De fapt greco-catolicii de azi sunt romano-catolicii ascunși sub acest nume. Liturghia, se face cu azimă, nu cu pîine, Biserica are de cap pe papa, Spovedania fără post, dacă ai mâncat după două ore te poți împărtăși, după aceea te împărtășești fără Spovedanie. Miercurile și Vinerile nu mai sunt zile de post, după doctrina catolică. Canoane nu se dau la Spovedanie. Iată, că de fapt ne găsim într-un catolicism cu alt nume.

A cunoaște credința ta este un dar Dumnezeiesc, dar și o datorie, chiar de aceea lucrarea de față ne cheamă SA NE CUNOAȘTEM CREDINȚA NOASTRĂ ORTODOXĂ ROMÂNEASCĂ.

Românul este ortodox din fire, firea lui se potrivește cu această credință ortodoxă. Românul este drept, bun, milostiv și primitiv, la fel îi este și credința, dreaptă-ortodoxă și bună. Vai, cât ne-a iubit Dumnezeu pe noi românii, că ne-a făcut ortodocși ca să ne putem mântui. Vreți să vă convingeți? Studiați ce este românesc și veți vedea acest simț ortodox de mare finețe.

Poeții, filozofii, istoricii, martirii, luptătorii, eroii, preoții, episcopii și poporul creștin, toți simt românește și în mod ortodox pe Dumnezeu. Cei ce nu sunt ortodocși nu sunt români, ci de alt neam și-i chemăm să se întoarcă la Mama lor, la Biserica ortodoxă, căci din ea au plecat, mama iartă totul. Chemăm acum pe tot românul din lume oriunde s-ar afla să-și cunoască credința lui cea ortodoxă.

În cartea de față vei găsi un dialog între un român ortodox și un pocăit (sectar) om pierdut pe veci; păcat că este român. În acest dialog românul își apără legea românească ortodoxă, biruindu-l pe sectar. În această carte vei vedea cine sunt preoții, ce este Biserica, ce este Sfânta Treime, ce sunt Sfintele Icoane, de ce ne Spovedim și împărtășim. La sfârșitul cărții vei vedea istoricul sectelor pe scurt, de unde au venit, cine le-a adus în România, sigur "diavolul" este autorul sectelor, el a semănat neghina rătăcirii în ogrorul Bisericii Ortodoxe Române, spinii sectelor ucigătoare a sufletelor românilor.

Apoi de ce ținem Crăciunul și când îl ținem. De ce ținem sfintele Paști și cum le ținem Sfintele Paști.

Cartea este o armă de apărare a credinței, te poți apăra cu ea în mână de acești oameni rătăciți, dă-o și altora, pentru a scăpa din plasa diavolului, tatăl tuturor sectelor din lume.

Domnul nostru Iisus Hristos este unul, una trebuie să fie și credința ta, cea ortodoxă, așa cum se păstrează ea azi la Ierusalim, unde ortodoxia este credința Ierusalimului.

Cărticica aceasta este o armă de apărare și de atac împotriva rătăcirilor sectare, a necredincioșilor și a nepăsătorilor. Călătorind cu cărticica aceasta în mână, vei merge pe drumul drept al Bisericii și mergând așa te vei întâlni în cer cu sfinții noștri români, ortodocși, nu cu cei rătăciți, căci din rătăcire nu s-a născut încă nici un sfânt.

Cunoscându-ne credința și învățându-ne unii pe alții, ortodoxia noastră cea apărută cu atâta sânge, II vom vedea pe Dumnezeu atât aici în lume jos, dar mai ales în împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.

Oradea, 15 August, 1992 . La Adormirea Maicii Domnului, diaconul Gheorghe
Băbuț, un român ortodox.

ISTORICUL SECTELOR PE SCURT

Cuvântul SECTĂ vine din limba latină din cuvântul SECTA, care înseamnă o comunitate religioasă, filozofică, ruptă din sânul Bisericii ortodoxe, sau filozofică ruptă dintr-o filozofie de bază. În concluzie, cuvântul sectă înseamnă rupt. Taiat din sânul Bisericii. O sectă religioasă este ruptă din trupul Bisericii lui Hristos, formându-și o învățătură proprie, împotriva învățaturii lui Hristos. Biserica este numai Una, iar sectele sunt multe. Adevărul este unul, iar rătăcirile sunt mai multe. Azi sunt mii de secte, plăcerea cea mare a diavolului de a-i duce pe oameni în Iad. Cei ce merg la Iad sunt în mod sigur sectarii, ei au stricat Biserica lui Hristos, iar după ei mai merg, toți trăitorii în rele, care păcătuiesc continuu. Ortodoxule! ia aminte la ortodoxia credinței tale și la ortodoxia vieții tale. Redăm mai jos istoricul celor trei mari secte din România; Bapțiștii, Penticostalii și lehoviștii. De la început menționăm că tata tuturor sectelor este diavolul, iar al doilea tată este Luther, care a exclamat "Vai de mine, că rătăcirea mea nu se va termina niciodată" și așa este, tot secte noi apar.

SECTA BAPTISTĂ

Bapțiștii susțin că botezul se dă numai celor mari și dacă te-ai botezat te duci la rai. Așa ar fi dacă omul n-ar mai păcătui, dar de la Botez până la rai este un drum lung. După botez trebuie post, Spovedanie, împărtășanie, Cununie și celelalte Sfinte Taine.

Întemeietorul bapțiștilor este JOHN SMITH; din Anglia. În anul 1606 el se botează în Olanda și apoi revine în Anglia, iar la anul 1611, ei întemeiază secta "Bapțiștilor generali", numită așa pentru a se deosebi de secta "Bapțiștilor particulari" ai lui John Spillsburg.

Bapțiștii se împart în: Bapțiști generali, bapțiști particulari, bapțiștii voii libere, Bapțiștii vechi, Bapțiștii sabatiști, Bapțiștii celor șase principii, Bapțiștii germani, bapțiștii unitari, Discipolii lui Hristos și Biserica lui Dumnezeu. Câte capete atâtea secte (tot capita, tot sens).

În anul 1631, englezul Roger Williams, merge în America și înființează secta Bapțiștilor regulari; secta se dezvoltă după anul 1783.

În Europa, Bapțiștii își organizează la Hamburg, un "cartier general", iar la 1881 înființează un Institut teologic; Centrala bapțiștă este în America. "De la Apus vin toate relele", zicea Mântuitorul.

În anul 1883, baptismul este răspândit la românii din Ardeal de predicatorii maghiari: cizmarul Rottmayer, de croitorul Kornyai Mihaly, Toth Istvan, Csopyac Atila, Ia Tincea, Tulea și Talpoș, și alți agenți ai șovinismului maghiar. De ce maghiari și nu români? Probabil ne-au vrut binele și atunci ca și azi: "binele dezbinării". Predicatorii erau cizmari și croitori, i-au chemat pe români să schimbe opinca românească cu cizma ungurească și ȋtarii cu pantaloni tot de aceia, și ce să zic că le dădeau gratuit, dar prețul: vânzarea sufletelor. Vai, ce slăbiciune românească! Cugetați bine, atunci cizme și pantaloni ungurești, iar acum dolari, haine și mâncare; probabil istoria se repetă.

Ce cred baptiștii?

1. Biblia este singura carte mântuitoare. (Tradiția, Sfintele Taine, Sfinții, Icoanele, Moaștele, Liturgia, Postul sunt respinse).
2. Botezul celor mari. Botezul nu spală păcatele. Atunci este o baie.
3. Dumnezeu este întreit în persoane.
4. Omul se mântuie numai prin credință. (Dacă este înger și nu om).
5. Omul este predestinat la rai sau la iad.
6. Împărtășania cu pâine și cu vin este numai spirituală.
7. Ziua de odihnă este Dumineca
8. Oricine poate interpreta Scriptura.
9. Căsătoria este admisă numai între baptiști. Divorțul prin adulter.

10. Adunarea are putere disciplinară .
11. Învierea de apoi și Judecata există.
12. Sărbătorile admise: Nașterea Domnului, învierea și Rusaliile. Mare greșală, nu scrie în Biblie când să le țină. Le-ați furat de la ortodocși.

SECTA PENTICOSTALĂ

Se numesc tremurători din cauza tremurărilor ce-i apucă și a convulsiilor, pretinse ca venind de la Duhul Sfânt.

Întemeietorul sectei Carol Parham predicator baptist din SUA. El pretinde la anul 1901, că Duhul Sfânt s-a pogorât peste el dându-i darul " de a vorbi în limbi". Până la anul 1901, oare unde era Duhul Sfânt? Pastorul norvegian Barratîn 1907 aduce penticostalismul în Europa, iar în Berlin îl acaparează pe pastorul luteran I. Pavel.

În România inițiator este Pavel Budeanu, român din America, dar conducător ajunge Ioan Bododea. Centrul cultului lor este predica, cântările, vorbirea în limbi (cea falsă). Au predicatori, prooroci, prezbiteri.

Ce cred penticostalii?

1. Botezul admis este cu Duh Sfânt și nu cu apă, care nu ajută la nimic, pentru că omul păcătuiește din nou.
2. Botezul cu Duh Sfânt dă darul "Vorbirii în limbi" ca și Apostolilor la Rusalii.
3. Darurile Duhului Sfânt se obțin prin post și Rugăciune.
4. Bolile trupești se vindecă prin rugăciunea comunității și ungerea cu untdelemn.
5. Sfântul Duh purcede și de la Fiul.
6. Cei ce păcătuiesc se exclud din comunitate nu se mai primesc.
7. Hristos va întemeia mileniul (împărăția de 1000 de ani) la sfârșitul căruia va fi judeca lumea.
8. Femeile au dreptul să vorbească în adunare.

SECTA ADVENTISTĂ

Advențiștii, își trag numele din cuvântul latin "Adventus"=venire, ei ocupându-se cel mai mult de a Doua Venire a lui Hristos și mai ales de data exactă a venirii. Secta a fost întemeiată de William Miller, fermier American născut în anul 1872 în orașul Filadelfia. Părinții lui au fost bapțiști săraci și nu i-au putut da o cultură înaltă, însă Lui îi plăcea să învețe și după studiu mult a ajuns liber cugetător. Războiul anglo-american din 1812-1816, la care ia parte 1-a făcut să studieze Sf. Scriptură și ajunge baptist ca și părinții lui.

Studiind Biblia fiind fără cultură și pricepere a scos din ea următoarele rătăciri:- Venirea a doua va fi între 1 martie 1843 și 1 martie 1844. -Atunci Hristos va întemeia cu cei dreپți care vor învia, o împărăție de o mie de ani(Mileniul). -La sfârșitul mileniului vor învia și cei păcătoși și vor fi judecați.

Prorocia lui nu s-a împlinit, el recunoscând public că a greșit. Ucenicul lui S. Snow a spus că mai trebuie adăugat 7 luni și zece zile și că data de 10 oct. 1844 este data venirii sigure. Unii au pus în vitrine haine pe care scriau:"Aici se vând ieftin haine albe pentru călătoria la cer din ziua de 10 oct. 1844". Au mutat data apoi în anul 1874. (Advențiștii ziceau că trebuie să meargă la cer în haine albe). Dar de ce n-au făcut așa și în anul 2000? Dacă s-au înșelat de vreo 4-5 ori, n-au mai avut curajul și acum. Din prăpastie în prăpastie. Advențiștii se împart în:advențiști de ziua a șaptea, țin sîmbăta ca și evreii și advențiștii reformiști. Advențiștii de ziua a șaptea au ca întemeitor pe Josif Batesc, căpitan de vapor și pe James și HellenWhithe, femeie bolnavă de isterie ce avea halucinații și aiureli, socotindu-le vedenii dumnezeiești. Din America advențiștii apoi vin și în Europa. Centrul de propagandă este la Hamburg în Germania.

În România advențiștii au fost aduși la anul 1870 de Mihail Czehovski fost preot romano-catolic, care începe vestirea la Pitești cu advențiștii de Duminica. Ajunge adventismul în Dobrogea și apoi în București.

În anul 1906 studentul în medicină Petre Paulini trece la bapțiștii sîmbătari și preia conducerea sectei, lovind în preoți și în Biserică.

În anul 1920 s-au organizat în „Uniunea comunităților evanghelice ale advențiștilor de ziua a șaptea". Cartea lor de cult este „Imnele creștine". Erezia lor conține învățăturile:

1-Cunoașterea datei exacte a venirii a doua-(Pe care nici îngerii n-o știu-nici Fiul, ci numai Tatăl-notă ortodoxă). 2-Mileniul-sau împărăția de o mie de ani a lui Hristos pe pămînt. 3-Nu există iad, nici suflet nemuritor(Și Iisus Hristos îi spune țîlharului:"Astăzi vei fi cu mine în rai"(Lc. 23, 43) deci există rai, notă ortodoxă. 4-Serbarea sîmbetei. - (Hristos a înviat în"Ziua cea dintîi a săptămîinii(Duminica), Duhul Sfînt coboară Duminica, Ioan evanghelistul în Apoc. 1, 10: spune"Am fost în duh în zi de Duminică", Duminica s-a descoperit Apocalipsa-notă ortodoxă.). Sîmbăta este a Legii Vechi, iar Duminica a Legii noi. 5-Obligativitatea Vechiului Testament cu privire numai la mîncăruri curate și necurate. 6-Domnia lui Antihrist de 1260 zile (Apoc. 12, 16), este de

1260 de ani și anume între 538-1798 (domnia papalității). Toate sectele au cea mai mare rătăcire, ei se bagă în treaba lui Dumnezeu, care numai el știe când va încheia lumea, căci el a creat-o. Toate sectele amenințau pînă mai ieri cu anul 2000, "sfîrșitul lumii", mare minciună, acum vor scoate că vine în anul 3000 . "Spunea Mîntuitorul" "TOATE RELELE VIN DIN APUS". Toate sectele vin din apusul lumii, iar la răsărit este Hristos, acolo este Raiul. Atenție, rămîneți în Biserica cea ortodoxă și veți afla Raiul de la Răsărit.

SECTA MARTORII LUI IEHOVA Mileniștii

Comerciantul american Carol Russel, în anul 1872 întemeiază secta Studenților în Biblie. Întemeiază revista Turnul de Veghe. Russel moare în tren mergând spre California, iar averea a lăsat-o sectei.

Urmașul lui, marele capitalist I. N. Rutheford a fost magistrat, scriitor, aventurier de vocație, spion. El face cea mai neroadă profeție: Cine nu moare pînă în anul 1925, nu va mai muri niciodată.

În anul 1931 secta se numește "Martorii lui Iehova". La români cel mai mare propagandist a fost Ion B. Sima, un ardelean ce a trăit în America, care pînă la urmă părăsește secta din cauza unor neînțelegeri, care aveau la bază dolari, necinste și înșelătorie.

În vederea "venirii lui Hristos", un oarecare Raicon înființează lângă Târgu Mureș "un rai". Raicon a rămas cu câștigul din această excrocherie, iar aderenții cu paguba bănească. Ei predică și cântă.

Ce cred Iehoviștii?

1. Împărăția de 1000 de ani (Mileniu) celor neprihăniți. Raiul cu femei cu părul tuns scurt, mâncare, băutură și distracții. Raiul este aici jos în lume.
2. Secta este autoritatea supremă.
3. Statul și instituțiile sunt de la Satana, trebuie combătute.
4. Perfecțiunea tehnicii este opera răului, a diavolului, trebuie distrusă.
5. Libertatea omului este deplină, autoritatea nu poate face nimic.
6. Sufletul este viața, iar viața este muritoare. Numai cei aleși înviază ca o binefacere a lui Dumnezeu.
7. Nu există o viață "dincolo".
8. La "a doua venire" Dumnezeu va restabili lucrurile în faza lor creaturală.
9. Toți credincioșii sunt egali în har. Preoția trebuie înlăturată.
10. Nu există Sfînta Treime. Sfîntul Duh este o energie a lui Dumnezeu.
11. Hristos a fost o simplă creatură a lui Dumnezeu. A fost om și a murit ca orice om, pentru totdeauna.
12. Nu există nici un fel de sărbătoare.
13. Oamenii nu trebuie să se organizeze în stat; să trăiască liberi.

Toți predicatorii din România sunt milionari; cercetați și cugetați.

Raiul iehovist este aici jos, probabil ca și raiul comuniștilor atei. Omul ce nu trăiește viață ortodoxă, cade în curvie, ucidere, nepăsare, iar diavolul îl duce la secta baptistă. Dar nu se mulțumește aici, ci merge la penticostali și de aici apoi la iehoviști și la urmă acest om nu mai crede în nimic. Din prăpastie în prăpastie și apoi de aici la iad.

Sectarii sunt egoiști, mândri, zic că numai ei se mântuiesc. Feriți-vă de ei pentru a nu ajunge la iad. Ortodoxia românească este singura credință mântuitoare a românilor; dovadă sunt sfinții români, care au sfinte Moaște.

DOVEZI BIBLICE DESPRE SFÂNTA TRADIȚIE.

Tradiția este învățătura prin cuvânt viu a adevărilor creștine.

1. Iisus Hristos n-a scris nimic, nici n-a poruncit nici unui Apostol să scrie, ci le-a poruncit să predice învățătura Lui și sași facă martori pe întreg pământul, iar ascultătorii sunt obligați să o primească: Mat. 10, 7-20; 28, 18-20; Marcu 16, 15-16.

Vestirea Evangheliei a făcut-o întâi Iisus, înainte de a fi scrisă, apoi cei ce au auzit: Evrei 2, 3; Fapte 1, 8; 9, 15; Sf. Ap. Pavel a dat învățături prin grai viu: I Cor. II,

2. Tradiția este egală cu Scriptura: II Tes. 2, 15; 3, 6. învățăturile prin grai viu trebuie ținute: Rom. 16, 17; I Cor. 15, 1-2; Filip. 4, 9; Gal. 1, 9; I Tes. 4, 1-2; I Ioan 2, 21-24; I Tim. 4, 9-13; II Tim. 1, 13; 2, 2; Gal. 2, 2.

Sf. Ap. Pavel ne spune că credința este din auzit: Rom. 10, 17-18, nu din citirea Scripturii.

Sf. Scriptură nu cuprinde toată descoperirea dumnezeiască. Ioan 20, 30; 21, 25; II Ioan 12; III Ioan, 14. Din vechiul Testament lipsesc multe cărți, iar din N. Testament lipsește Epistola către Laodiceeni, amintită la Colos. 4, 16, deci dacă toată credința s-ar cuprinde în Sf. Scriptură, cum aceasta nu este întreagă, n-am putea avea nici revelația întreagă.

3. învățătura Mântuitorului s-a păstrat și predicat în Biserică înainte de a se fi scris vreo carte din Noul testament. Așa că Tradiția este mai veche decât Sf. Scriptură.

4. Fără Sf. Tradiție nu se pot cunoaște care sunt cărțile Sfintei Scripturi, autenticitatea, integritatea, etc. Dacă întrebăm pe cineva care neagă Tradiția: , De unde știi că aceasta este Evanghelia după Matei? Ea nu spune că Matei a scris-o, nici celelalte cărți ale Scripturii nu spun acest lucru. Și chiar dacă ar spune, ar fi mărturie despre sine, care se poate tăgădui. Dacă acela are cunoștințe biblice, trebuie să recurgă la istoria canonului Sfintei Scripturi, adică la Tradiție. Chiar dacă neagă cineva Tradiția ca izvor al credinței, trebuie să o recunoască cel puțin ca istorie, așa că argumentele este obligat să le primească. Pînă la Moise în anul 4108 de la ieșirea lui Adam din Rai, poporul evreu avea numai Sfînta Tradiție din viu grai, o transmiteau din gură în gură. Abia Moise scrie primele Cinci Cărți ale Vechiului Testament.

BISERICA

Biserica a fost întemeiată de Mântuitorul pe temelia Hristos, Mat. 16, 18: "Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pe ea. Apostolii sunt ziditorii, Mat. 18, 18. Biserica este "stâlp și întărire a adevărului". I Tim. 3, 15.

În trei locuri însemnate se formează Biserica:

1. La Ierusalim, unde a numărat la început 120 credincioși, Fapte 1, 15, apoi se ridică la 3000 de suflete, Fapte 2, 41, mai târziu la 5000 (Fapte 4, 4), iar mai pe urmă lazeți de mii de credincioși, Fapte 21, 41, și mulți preoți (6, 7).

2. Al doilea centru este Antiohia, Fapte 11, 19, aici au primit numele de creștini, fapte 11, 26.3.

3. Iar al treilea loc este Roma, cu Biserica întemeiată de sf. Ap. Petru. Când scrie Pavel Epistola sa către Romani, află acolo o biserică a cărei credință este vestită în toată lumea, Rom. 1, 8. Aici au fost cei mai mulți creștini, (Tacit, Anale, V. 44, spune că era "nenumărată mulțime de creștini". Ingens multitudo christianorum). Aici moare sf. Petru și Pavel în persecuția lui Nero (anul 67). De aici s-a răspândit apoi credința în toată lumea.

Iată cum s-a format Biserica: Mântuitorul a ales 12 Apostoli, Marcu 3, 14; îi face pescari de oameni, Marcu 1, 17; îi învață Marcu 4, 34; Mat. 16, 16. 19; Luca 22, 31-32; Ioan 21, 15-17. îi sfințește la Cina cea de Taină: "Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea". Luca 22, 19. Aceasta este Biserica învățătoare, de care trebuie să asculte credincioșii, cum poruncește Mântuitorul; cel ce nu ascultă de Biserică să-ti fie ție ca un păgân și vameș. " Mat. 18, 17.

Ca să îndepărteze pe credincioși, sectarii zic că nu trebuie să mergi la biserică, pentru că biserica o formează oamenii, nu zidul.

Răspuns: Biserica este adunarea tuturor credincioșilor care au aceeași credință, aceleași Taine și aceeași episcopi, preoți și diaconi. Deci este adevărat că Biserica este formată din credincioși nu din pietre, însă și la clădirea în care se adună credincioșii i se zice tot biserică, precum școala este formată din elevi și învățători și totuși și clădirea în care se adăpostesc, se numește tot școală.

Sectarii zic: Nu biserica te mântuiește ci credința!

Răspuns: Noi când mărturisim în Crez: "Cred într-una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică", nu în ziduri sau în adunare credem, ci în învățătura dată de Mântuitorul și pe care o învață și păstrează Biserica: Credința, poruncile și sfintele Taine. Această Instituție care păstrează, împlinește și răspândește credința, o numește Mântuitorul "împărăția Cerurilor": "Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor". Mat. 4, 17; 3, 2; 12, 28; 13, 24; 13, 31; 33, 44, 45, 47; 16, 19; Marcu 4, 11; 15, 43; Luca 4, 43; 12, 32.

Împărăția cerurilor însemnează câte o dată harul lui Dumnezeu (Mat. 22, 2, 25; Luca 17, 21; Rom. 14, 17) și raiul sau fericirea veșnică (Mat. 5, 3 19, 14; 7, 21; 5, 20), dar când n-are aceste două înțelesuri este vorba de Biserică. Așa că pe dreptul credem noi în Biserică, adică în împărăția cerurilor.

Sectarii zic: Biserica este sufletul omului, deci fiecare se poate ruga acasă, fără să meargă la biserică. (I Cor. 3, 16-17; 6, 19; II Cor. 6, 16)

Răspuns: Omul prin Botez și prin sf. Mir, primește pe Duhul Sfânt care locuiește în sufletul fără păcat ca într-o biserică. De aceea zice sf. Pavel: "Au nu știți că biserica lui Dumnezeu sunteți și Duhul lui Dumnezeu locuiește întru voi?" (I Cor. 3, 16-17). De aceea ne și rugăm noi în "împărate ceresc". Vino și te sălășluiește întru noi ..." De aici însă nu însemnează că nu ne trebuie biserică, doar primii creștini erau zilnic în biserică, Fapte 2, 46; Mat. 4, 5; 23, 16; 23, 35; 26, 61; 27, 40; Marcu 14, 28; Luca 2, 27; 18, 10; Ioan 2, 19-20.

Biserica se mai numea și casa Domnului: Mat. 12, 4; Ioan 2, 17; I Cor. 11, 22.

Sectarii zic: Domnul nu locuiește în casă făcută de mâini omenești. (Fapte 7, 48).

Răspuns: Aceasta se înțelege așa: Dumnezeu este necuprins, și întrucât este necuprins, nu locuiește în casă făcută de mâini omenești (II Cron. 6, 18), totuși Dumnezeu a primit casa ce i-a zidit-o Solomon" (II Cron. 7, 12). De altfel de aceea se și numește Casa Domnului. Însă Dumnezeu este în mai multe feluri prezent în lume:

a) El este în tot locul de față: fiindcă este nemărginit: "Cerul și cerul cerurilor nu-L poate cuprinde" I Imp. (Sam.) 8, 27; Ps. 144, (145), 3; Ps. 146 (147), 5; Iov, . 11, 7-9; Deut. 4, 39; Ier. 23, 23-24. B) Este de față unde sunt doi sau trei adunați în numele Lui, Mat. 18, 20.

b) Este de față în membrii Bisericii care formează Trupul mistic al Mântuitorului, Rom. 12, 5; 10, 17; 12, 12-20; Efes 4, 12; Col. 1, 18; 3, 15; I Cor. 6, 15, etc.

c) Dar mai ales este de față în Sf. Cuminecătură care este Trupul și Sângele Domnului, în continuu pe altarele noastre.

Dar noi îndeosebi trebuie să mergem la Biserică la Sf. Liturghie, jertfa Legii celei noi.

PĂCĂTOȘII ȘI DREPTII

Unii rătăciți, pornind de la câte un verset din Scriptură, fără să-l înțeleagă, susțin că cei păcătoși trebuie scoși din biserică, pentru că, zic ei: Pomul rău poame rele face ... Mat. 3, 10, iar sf. Pavel spune: "ieșiți din mijlocul lor". II Cor. 6, 7.

Răspuns: Până ce omul este în lumea aceasta, nu se știe care este drept și care păcătos, ca lemnele pădurii iarna, numai primăvara se vede care este uscat și care verde, așa și credincioșii, numai la judecata din urmă se va vedea care-i drept și care-i păcătos. La păcătoșit publici Biserica nu le dă sfinte Taine, dar le așteaptă întoarcerea. Li se dă canon pentru păcate.

De Biserică se țin și dreptii și păcătoșii. Însuși Mântuitorul ne spune că în "țarina Sa" este grâu și neghină, Mat. 13, 24-30, care numai la seceriș se smulge. Și sunt în "năvodul Său", pești buni și răi, Mat. 13, 47-50. Dar pe cei răi numai la sfârșitul

veacului îi vor despărți îngerii de cei buni.

Mântuitorul osândește păcatul însă are milă de păcătoși: Mat. 9, 10; Luca 15, 1; Iisus mănâncă cu ei, Mat. 9, 11; Marcu 2, 15-16; Luca 5, 30; 15, 2; 19, 7; permite să fie numit prietenul lor; Mat. 11, 19, Luca. 7, 34; a venit să mântuiască pe cei păcătoși, Mat. 9, 13; Marcu 2, 17; Luca 5, 32; I Tim. 1, 15; Se bucură de întoarcerea lor: Luca 15, 7, 19; El însuși este socotit ca un păcătos, Ioan 9, 16; Se poartă cu blândețe cu ei, Ioan 4,1-42; Mat. 9, 9-17; Marcu 2,13-22; Luca 5, 27-39; 7, 37-50; 19, 1-10; 23, 43; Ioan 8, 2-11; 11, 15-18; Toți oamenii sunt păcătoși: Rom. 5, 8, 19; Gal. 2, 15, 17; însă Mântuitorul voiește ca toți să se mântuiască: I Tim. 2, 4.

Cei care zic, că ei nu sunt ca ceilalți, "văd gunoiul în ochiul fratelui lor, și nu văd bârna în ochiul lor. " La aceștia Ie răspunde Sf. Ioan în Ep. I, cap. 1, 8: "Iară de vom zice că păcat nu avem, pe noi înșine ne înșelăm, și adevărul nu este întru noi.

Creștinul rău merge rău pe o cale bună, iar pocăitul bun merge bine pe o cale rea.

JURĂMÂNTUL

Jurământul este chemarea numelui lui Dumnezeu de mărturie pentru a dovedi adevărul.

Din textele de la Matei 5, 33-35, și Iacob 5, 12 s-ar părea că Mântuitorul oprește jurământul.

Răspuns: Fariseii pe timpul Mântuitorului susțineau că jurământul în care Dumnezeu nu-i numit, nu ești dator să-1 ții. Așa că foloseau jurământul fie ca joc, fie ca să înșele pe alții, ceea ce Ie-a făcut un nume foarte rău între păgâni (cum spune Marțial XI, 95 și Filon, Opere, edit. Mangeny, Londra, 1742, voi. II, 194).

Iisus Hristos nu oprește jurământul permis de Lege, căci El n-a venit să strice Legea ci să o plinească, Mat. 5, 17-18. Cum însă Fariseii susțineau că jurământul pe templu, pe altar, pe cer, etc. , nu obligă, Mântuitorul îi ceartă pentru acest lucru, Mat. 23, 16-22, iar învățăceilor săi le poruncește să spună da și nu, Mat. 5, 33-37, căci tot ce întrece această simplitate este de la cel rău. Dar Mântuitorul nu șterge folosirea jurământului în împrejurări grave "pentru că oamenii pe cel mai mare se jură, și sfârșitul la tot cuvântul de ceartă este jurământul. " Evrei 6, 16. Că jurământul este permis în cazuri grele se vede din următoarele:

1. Dumnezeu însuși jură: Evrei 6, 13; Fac. 22, 16; îs. 46, 23; Ier. 22, 5; 49, 13; Amos 6, 8. Tot Domnul jură pe dreapta Sa: Is. 62, 8; ori pe mărirea lui Iacob, Amos 8, 7.

2. Oamenii jură pe Dumnezeu: Fac. 21, 23; 31, 53; Iosua 2, 1 2; I împ. (Sam.), 28, 10; Dan. 12, 7; Lev. 19, 12; Ier. 12, 16; Apoc. 10, 6. Jurământul drept înseamnă cinstea lui Dumnezeu: Deut. 6, 13; 10, 20; îs. 19, 18; 48, 1; Osea 4, 15 etc. Deci Mântuitorul oprește numai folosirea ușuratică a jurământului.

3. Vedem că jurământul a fost folosit de Sfântul Pavel, Rom. 1, 9; II Cor. 1, 23; Gal. 1, 20; Filip 1, 8. Așa că cine cunoaște întreg înțelesul Sfintei Scripturi, nu numai a unui singur verset, vede limpede că jurământul este permis, dar numai în cazuri grave cu

sfințenia recerută. De altfel și formulele "vede Domnul" sau chiar și "Amin", sunt formule de jurământ, adică de întărire prin mărturia lui Dumnezeu.

CINSTIREA SFINȚILOR

Facem deosebire între adorațiune sau cultul de latrie, ce se dă lui Dumnezeu singur, și cultul de hiperdulie, și dulia, ce se dă Preacuratei și sfinților, care fiind în rai se roagă lui Dumnezeu pentru noi.

Cei care au părăsit Biserica spunând că se țin de Scriptură, se leagă de versetul Sf. Pavel I Tim. . 2, 5: "Unul este Dumnezeu și un mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Iisus Hristos", și spun că nu-i permis să ne rugăm sfinților.

Răspuns: Este adevărat că este un singur mijlocitor principal, însă sunt și alți mijlocitori către Acela și întru El, care sunt sfinții, și în mod deosebit Preacurata Fecioară Maria.

În vechiul Testament, II Macab. 15, 12-14 scrie că sufletul Arhiereului Onias și Profetul Ieremia se roagă pentru popor și pentru Cetatea cea Sfântă. Tot așa Cartea Ecclesiasticul 44, 14-15 spune de sfinți: "Numele lor trăiește din neam în neam, iar popoarele sărbătoresc lauda lor. * Deși sectele nu trec aceste cărți în Bibliile lor, tot sunt o dovadă că așa era credința atunci.

Sfinții din Vechiul Testament, n-au ajuns la fericirea veșnică decât la moartea Domnului pe Cruce, așa că nu-i mirare dacă este puțin cunoscut cultul lor.

În Noul Testament, Iisus vorbește cu mare cinste de Moise, Mat. 23, 2; Marcu 7, 10; 10, 3; 12, 26; Ioan 5, 45-46; 7, 23; de David: Mat. 22, 42-43; de trei patriarhi, Mat. 8,11; 22,22; Luca 16, 22 și înțelege că ei sunt în unire cu Dumnezeu (Mat. 22,32).

Sânul lui Avraam (Luca 16, 22) este loc de fericire.

Apostolii ne dau un model pe sfinții din Legea veche: Avraam, Rom. 4; Gal. 3; Iacob 22, 21; Noe, II Petru, 2, 5; Iov, Iacob 5, 11 și pe sfinții suferitori amintiți în Ep. Către Evrei cap. 11.

Apoc. 5, 8, arată cât de plăcute sunt Mielului "rugăciunile sfinților".

Ajutorul îngerilor: Tobie cap. 5; Numeri 22,31; Iosua 5, 14.

Rugăciunile Sfinților de pe pământ: Iac. 5, 16; Fac. 18, 16-31; 20, 7-18; 31-42, 53.

Venerația ce se da oamenilor sfinți până erau încă în viață. (I) III Imp. 18, 7-8; (II) IV Imp. 2, 15; 4, 37; Luca 1, 42-46.

Primirea îngerilor de către Avraam: Fac. 18, 19 și cum este răsplătit, Evrei 13, 2.

Se închină înaintea sfinților; I Imp. (Sam) 28, 14; (I) II Imp. 18, 7; IV (II) Imp. 2,15; Dan. 2, 46.

Închinare la cele în legătură cu Dumnezeu, e dovadă că cu atât mai mult e permis și folositor să ne închinăm sfinților, Num. 22,31; Iosua 5,14-15; Ps. 132, 7.

A. Invocarea Sfinților până la Exilul Babilonic: Moisi se roagă în numele și prin mijlocirea Patriarhilor: Eșire 32, 13-14; și rugăciunea a fost ascultată. Tot așa la Numeri 12,13; 14,13 și urm. ; Ps. (105) 106, 23; Samuel și Moisi sunt mijlocitori către

Dumnezeu: I. Imp. (Sam.) 7, 8; 12, 23. David mijlocește Ps. 131 (132), 1; (II) IV Imp. 19, 34; Dan 3, 15; Ier. 37, 3; Ezech. 22, 30. Rugăciunile sfinților sunt primite: "Robul meu Iov să se roage pentru voi, căci pe el îl vor primi, și nu vă voi face după nebunia voastră". Iov. 42, 8; se făceau rugăciuni către sfinți: Iov. 5,1 și către îngerii 33, 23.

B. Imitarea Sfinților la întoarcerea din Exil: Malach. 3, 16-17; îngerii: Dan. 9, 21; 10, 13; II Macab. 10, 29-38; 11, 8. Vindecă pe Tobie. 8, 1-3.

C. Mijlocirea Sfinților: Iov, 9, 10; Deut. 9, 18-19; îs. 21, 11; 52, 8; 50, 2; Ezech. 33, 7; îs. 57, 1; 59, 16; II Macab. 4, 34-35; 15, 12-16.

D. Lauda Sfinților: Dan. 7, 25, 27; 12, 3; 9, 20-23; 10, 12-14; 2, 46.

CINSTIREA DEOSEBITĂ A PREACURATEI FECIOARE MARIA

Prin faptul că preacurata a născut pe Dumnezeu în trup și a suferit martiriul sufletesc la picioarele Crucii, Dumnezeu a învrednicit-o de cea mai înaltă sfințenie, de aceea ea e mai presus de toți îngerii și toți sfinții.

Preacurata este numită așa pentru că este fără păcate. încă de la căderea Strămoșilor, Dumnezeu a profețit venirea Ei, care va fi cea mai mare dușmană a diavolului, adică va avea cea mai mare sfințenie, Fac. 3, 15: Ea este "plină de dar", Luca 1, 28 adică are toată sfințenia pe care o poate da Dumnezeu unei făpturi; de aceea se numește nepătată.

Fecioară a fost înainte, în timpul și după naștere: Isaia 7, 1 4; Mat. 1, 18-25. Din cele istorisite de sf. Luca, 2, 7,16 că Ea însăși și-a înfășat Pruncul și L-a culcat în iesle, se vede că a născut fără dureri, Ea n-a fost supusă blestemului de la Fac. 3, 16. De aceea nici porunca curățirii (Lev. 12, 2-8; Eșire 13, 2; Num. 18, 15) nu o privea. Ea se supune din umilință și ca să nu se vadă în afară marea ei demnitate.

Din cuvintele "eu nu știu de bărbat", Luca 1, 34 se vede votul ei de feciorie, căci n-ar fi fost nici o mirare ca o fată logodită să știe că va avea copii.

Arhanghelul Gavriil o salută cu rugăciunea ce i-o adresăm și noi, Luca 1, 28. Tot așa i se închină și Elisabeta inspirată de Duhul Sfânt, Luca 1, 42. Preacurata însăși știe că de acum o vor "ferici toate neamurile", Luca 1, 48 deci se cuvine ca și noi să o ferim și să i ne rugăm.

Ea este Maica Domnului, adică a Cuvântului făcut trup, Ioan, 1, 14; pe care L-a născut în lume și a fost "Fiul ei", Mast. 1, 25. Ea a fost deci Maica lui Dumnezeu, de aceea Sf. Elisabeta, plină de Duhul Sfânt, Luca 1, 41, o numește "Maica Domnului meu", cu care cuvinte o numim și noi până azi.

Rugăciunile ei sunt ascultate de Fiul Ei, cum vedem la minunea din Gana Galileii, Ioan 2,1-10.

Măria este mama noastră. Ne-a dat-o Iisus prin cuvintele de pe Cruce: "femeie iată

fiul tău", Ioan 19, 26. Noi formăm trupul mistic al lui Iisus, Rom. 12, 5; I. Cor. 10, 17; 12,12-27, etc., iar mama trupului lui Hristos este Preacurata Fecioară Maria, deci ea este mama noastră. Ea a lucrat la mântuirea noastră:

a) A primit să fie mama îndurerată a Mântuitorului zicând: "Iată roaba lui Dumnezeu, fie mie după cuvântul tău", Luca 1, 38.

B) A suferit sabia în suflet prin participarea la patimile Fiului său, Luca 2,35.

Sectarii zic: "Iisus n-a cinstit pe Mama Sa, căci îi zice: "Ce este Mie și ție femeie, încă n-a venit ceasul Meu", Ioan 2, 4.

Răspuns: Mântuitorul de câte ori vorbește unei femei, folosește acest cuvânt "femeie", Mat. 15, 28; Luca 13, 12; Ioan 4, 21: 8, 10; 20, 15; și Mamei Sale sub Cruce, Ioan 19, 26. Pe timpul Mântuitorului și în toată antichitatea, acest termen avea înțeles de cinste: Vezi Iliada 3, 204; Xenophon Cyroped., V., 1, 6; Dion Cassius, Hist. 51, 12. Așa că "femeie" în gura Mântuitorului este un cuvânt de cinste.

Cât privește expresia "ce este Mie și ție", este proprie limbii evreiești (mah li valak), care se întâlnește destul de des în Sf. Scriptură: II (Sam.) Imp. 16, 10; 19, 22; III Imp. 17, 18; II Imp. (Sam.) 3, 13; 9, 18; II Cron. 35, 21. În Noul Testament, Mat. 8, 29 "Ce este Mie și Ție?", ar însemna: "Nu te îngrijora", sau "lasă că ...". Preacurata a înțeles că a fost ascultată și a poruncit: "Orice ar zice faceți", Ioan 2, 5, iar Iisus la rugămintea mamei sale a grăbit "ceasul Său" și a făcut "începătura semnelor". 2, 11.

Sectarii zic: S-ar părea că Iisus n-a cinstit pe Mama Sa din cuvintele: "Mama Mea și frații Mei aceștia sunt, care aud cuvântul lui Dumnezeu și-l fac", Luca 8, 21; Marcu 3, 35; Mat. 15, 20.

Răspuns: Aceste cuvinte nu micșorează, ci măresc cinstitirea Preacuratei, căci Ea îi era de două ori mamă, odată că L-a născut, apoi că Ea a ascultat cuvântul lui Dumnezeu ca nimeni altul.

Sectarii zic: la Sf. Matei se spune: "Și nu a cunoscut-o pe ea până ce a născut pe Fiul ei", de aici s-ar presupune că după aceea a cunoscut-o, adică n-ar fi fost fecioară după naștere.

Răspuns: Cuvintele "până când", nu însemnează că după aceea a cunoscut-o. la II Im. (Sam.) 6, 23 zice: "Și fata lui Saul, Micol n-a avut copii până în ziua morții ei." Aceasta nu înseamnă că după ziua morții a mai avut, cf. Geneză, 28, 45.

PRIMUL NĂSCUT

Din faptul că Evangheliștii numesc pe Mântuitorul "întâiul născut", Mat. 1, 25; Luca 2, 7; Evr. 1, 6; cei care nu înțeleg Scriptura, spun că Preacurata a mai avut fii în afară de Iisus.

Răspuns: La Evrei, băiatul întâi născut de mama sa, "care deschide pântecelul" (Eșire 13, 2, 12, 13, 15; 34, 20) - nu și băieții născuți după una sau mai multe surori, nici prima fată -purta numele și avea dreptul de "întâi născut". Chiar dacă era unicul fiu, era numit tot întâiul născut; Zah. 12, 10 pune în același înțeles unicul născut cu primul născut. Nu toate familiile aveau întâiul născut, având întâi fete.

Primul născut însemna că are demnitatea preoțească și a fost răscumpărat prin Leviți, altcum ar fi trebuit să servească lui Dumnezeu ca preot. Drepturile întâiului născut erau acestea:

1. Avea două treimi din averea părintească, Deut. 21, 15-17.
- 2). Avea demnitatea preoțească, Num. 3, 12, 13, 40-50; 8, 16; 18, 15.
- 3) Avea putere de părinte asupra fraților mai mici: Fac. 37, 21, 22, 390; 42, 22, 37; 43, 33; I. Cron. 26, 10.

Deci tot fiul care avea drepturile și demnitatea aceasta era întâiul născut, chiar dacă era singur.

Noi știm că Fiul lui Dumnezeu (Cuvântul), a doua Persoană Dumnezeiască, este unic, totuși sf. Pavel II numește "cel mai întâi născut decât toată zidirea" Col. 1, 15; și "întâiul născut între mulți frați", Rom. 8, 29; iar Apoc. 1, 5 II numește "cel întâi născut dintre morți".

După cum Fiul lui Dumnezeu se numește "întâiul născut", deși este unic, așa și Iisus ca Fiu al Mariei se numește "întâiul născut", fără să mai fi avut alți frați.

FRATII DOMNULUI

Cuvântul evreiesc ah=frate, în Sf. Scriptură are multe înțelesuri, de aceea unii au ajuns în rătăcirea să spună că Preacurata Fecioară Măria a mai avut fii, și anume aceia pe care Evangheliștii îi numesc "frații Domnului".

Răspuns: Pe lângă înțelesul de fiu al acelorași părinți, în Sf. Scriptură cuvântul frate mai înseamnă:

- 1) Nepot: Fac. 13, 8; 14, 16; Jud. 9, 3, sau văr: I Cron. 23, 22.
- 2) Rudenii în general: I Cron, 15, 5- 1.0.
- 3) Om din același trib: Lev. 10, 4; Num. 8, 26; 16, 10; II Imp. (Sam.) 19, 12.
- 4) Om din același popor: Eșire 2, 11: Deut. 15, 2; 17,15.
- 5) Un aliat din alt popor: Num. 20, 14; Amos 1, 9,
- 6) Soț sau prieten: Fac. 19, 7; II Imp. (Sam) 2, 26; 20, 9; III (I) Imp. 9, 13.
- 7) Tot omul, aproapele: Fac. 9, 5; Lev. 19, 17; îs. 66, 20. Ba chiar și animalele necuvântătoare sunt numite "frați": Iov 30, 29.

În Noul Testament aflăm iarăși cuvântul "frate" în, înțeles larg Mat. 12, 46-47; Marc. 3, 31-32; Luc. 8, 19-20; Ioan 2, 12; 7, 3, 5, 10; Mat. 13, 55, 56; Marcu 6, 3; Fapte 1, 14; I Cor. 9, 5; Gal. 1,19.

După ce am văzut că cuvântul "frate" în Scriptură are multe înțelesuri, să dovedim că "frații Domnului" nu sunt fiii Preacuratei, ci rudeniile Mântuitorului.

1. Nicăieri în Sf. Evanghelie, Preacurata nu-i dată ca mama vreunuia din ei.

2. Mântuitorul de pe Cruce încredințează pe mama Sa Sfântul Ioan (19 27). Dacă ar fi avut alți frați, ar fi rămas în grija lor; mai ales că unii, din cei așa numiți "frații Domnului", erau Apostoli.

3. Când îl dă pe sf. Ioan fiu Mamei sale, îi zice: "iată fiul tău" (Ioan 19, 27), nu zice "un fiu", cum ar fi trebuit să zică dacă avea mai mulți.

4. Evangheliștii înșiși arată că "frații Domnului" aveau altă mamă decât pe Preacurata: Mat. 27, 56: "Măria mama lui Iacob și a lui Iosie", doi din cei pe care mai-nainte în cap. 13, 55, i-a numit "frații Domnului".

Sf. Marcu, 15, 40, încă amintește că Iacob și Iosie aveau altă mamă. Lui Iacob îi zice "cel mic" spre a-l deosebi de Iacob al lui Zevedeu, fratele lui Ioan. Tot sf. Marcu 3, 17-18, ca să-i deosebească, pe Iacob cel mic îl mai numește "al lui Alfeu". Acest Iacob "cel mic" sau "al lui Alfeu" este "fratele Domnului", pe care 1-a întâlnit sf. Pavel la Ierusalim (Gal. 1,19) și care este frate cu Iuda Tadeu (Iuda 1, 1). Iuda încă este numit fratele Domnului: Mat. 13, 55; Marcu 6, 3. Deci Iacob și Iuda sunt frați.

Cum am văzut, Evangheliștii îl numesc pe Iacob cel mic "al lui Alfeu" ca să-l deosebească de Iacob al lui Zevedeu. Acest Iacob "cel mic", fratele Domnului, avea tată pe Alfeu, Mat. 10, 3, iar mamă pe Măria, Mat. 27, 56; Marcu 15, 40, soția lui Cleopa, Ioan 19, 25. Deci Alfeu și Cleopa sunt aceeași persoană, tatăl lui Iacob și al lui Iuda. (Dict. de Ia Bible, t. 1, col. 419, t. 2, col. 387).

De aici urmează că Iacob al lui Alfeu, fratele lui Iosie (Marc. 15, 40), al lui Simeon și al lui Iuda, sunt fiii Măriei lui Cleopa sau Alfeu (Mat. 13, 55; Ioan 19, 25), care se afla alături de Măria mama lui Iisus sub Cruce. Cum "frații Domnului" au altă mamă decât Preacurata, nu pot fi fiii ei.

CINSTIREA MOAȘTELOR

Moăștele sunt rămășițele unui sfânt sau fericit, după moarte.

În Vechiul testament, rămășițele sfinților au fost cinstite: Fac. 50, 12, 26. Au făcut și minuni: II Imp. 13, 21; nu numai trupurile lor, dar și hainele, ca mantaua lui Ilie, II Imp. 2, 14, a făcut minuni.

În Noul Testament, femeia cu scurgere de sânge se atinge numai de haina Mântuitorului și se vindecă, Mat. 9, 20-21; ea avea credința în puterea moaștelor: "de mă voi atinge numai de veșmântul lui ..." Luca 6, 19; chiar și numai umbra lui Petru e vindecătoare, Fapte 5, 15; 4, 12; apoi ștergarele atinse de Pavel făceau minuni: 19, 12.

ÎNCHINAREA LA CRUCE

Crucea este semnul biruinței lui Iisus asupra diavolului. În graiul creștin ea înseamnă virtute și jertfă: Mat. 10, 38; 16, 14; Marcu 8, 34; Luca 9, 23; 14, 27; Gal. 2, 19; 6, 12, (Gal. 5, 24; 6, 14); Efes. 2, 16; Evrei 12, 2; Col. 1, 20; 2, 14. Crucea este semnul Dumnezeuului celui viu: Apoc. 7, 2; Ezech. 9, 4; Acesta este semnul Fiului Omului, Mat. 24, 30, așa că cel ce se leapădă de Cruce se leapădă de semnul Fiului Omului, adică al lui Hristos.

Scrierile vechi ne spun că creștinii cei dintâi foloseau semnul crucii: Tertullian (a.

200), arată în cartea De corona militis, cap. 3, și în De resurrectione carnis, cap. 8, că creștinii își fac cruce. Sf. Chiril din Alexandria (376-444), în cartea sa Contra Iulianum, cap. 4, spune că creștinii se închină în fața crucii, își fac semnul crucii pe frunte și îl sapă pe ușile caselor lor. Iată deci vechimea acestui semn, care vine de pe vremea Apostolilor.

Noi când ne facem cruce ne mărturisim credința și spunem Numele Preasfintei Treimi "În numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt" (Mat. 28, 19).

Așa că cei ce s-au lepădat de Cruce, sunt cei pieritori, de care zice sf. Pavel "Cuvântul crucii celor pieritori nebunie este, iar nouă celor ce ne mântuim, puterea lui Dumnezeu este" I Cor. 1, 18; ori cum îi numește la Filipeni 3, 13: "vrăjmașii crucii lui Hristos".

ICOANELE

Sunt chipuri care ne aduc aminte de persoana care o reprezintă. Deci, când ne închinăm la icoane, nu ne închinăm la materialul din care este făcută, ci la cine este închipuit pe ea.

Sunt unele credințe greșite care spun că nu-i permis să ne închinăm la icoane, căci este idolatrie, și e oprit de Dumnezeu în Sf. Scriptură. Eșire 20, 4; Deut. 4, 16-25.

Răspuns: Este adevărat că în Vechiul Testament a fost oprită închinarea la chipuri cioplite, și ne și spune pentru ce: ca să nu cadă în idolatrie cum făceau Egiptenii, Deut. 4, 19-20. Evreii erau înconjuțați de popoare care se închinau la idoli, și ei înșiși erau foarte înclinați să facă la fel,' cum s-a întâmplat cu vițelul de aur, Eșire 32, 8; I Imp. 12, 28-30.

Când primejdia închinării la idoli era înconjuțată, chiar și în Vechiul Testament erau icoane: Așa erau sculptați Heruvimi pe Sicriul Legii. Eșire 25, 18. Tot așa împăratul Solomon face Heruvim în templul din Ierusalim, III (I) Imp. 6, 25-28.

În Sfânta Scriptură a Noului Testament nu se scrie nimic, nici pentru, nici contra icoanelor.

Istoria ne arată însă că la începutul creștinismului s-au folosit icoanele. Martore sunt catacombele - galerii pe sub pământ în Roma - unde se adunau creștinii persecutați pentru a celebra Sf. Liturghie. Învățatul arheolog italian De Rossi, în cartea Roma subterană arată că pe timpul primilor creștini se foloseau șase feluri de icoane:

1. Icoane care închipuiau persoane sau simboluri ale credinței, de ex. ancora (speranța), mielul (Iisus Hristos), porumbelul (Duhul Sfânt), peștele (Iisus Hristos).

2. Icoane care închipuiau parabolele Mântuitorului și figurile cu care El însuși s-a asemănat; vița, păstorul cel bun, etc.

3. Icoane biblice din Vechiul Testament: Noe în corabie, Daniil, Moisi, etc.

4. Icoane de ale Mântuitorului, Preacuratei și sfinților.

5. Scene din viețile sfinților.

6. Subiecte Liturgice; Botezul, Cina cea de Taină, etc. Unele din acestea sunt chiar de

pe timpul Apostolilor.

BOTEZUL COPIILOR

Valoarea botezului copiilor, n-a fost tăgăduită la începutul creștinismului. În Evul Mediu, Valdensii, apoi Anabapțiștii și Socinienii, au pus la îndoială valoarea botezului copiilor, răzîmându-se mai ales pe cuvintele: "Cel ce va crede și se va boteza", Marcu 16, 16, oricum copilul nu poate crede, căci n-a ajuns la pricepere^ n-ar putea fi nici botezat.

Răspuns. 1. Sfânta Scriptură nu oprește nicăieri botezul copiilor, ba din contră, citim în multe locuri, că întregă casa a fost botezată, între care desigur erau și copii: Corneliu, Fapte, 10, 44-48; Lidia, Fapte, 16, 14 și urm. ; Păzitorul din Filipi, Fapte, 16, 33; Crispus, mai marele Sinagogii, Fapte, 18, 8 și urm.; Ștefana din Corint, I Cor. 1, 16.

Mântuitorul ne spune clar că "de nu se va naște cineva din apă și din duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu" (Ioan 3, 5), și tot Mântuitorul ne spune că copiii ajung în rai. (Mat. 19,14; Marcu 10, 14; Luca 18, 16), deci trebuie botezați.

Istoria dovedește că primii creștini botezau și copii: Sf. Irineu, ucenic al Apostolului Ioan, spune (în cartea *Adversus Haereses*, II, 22, 24) că au fost botezați "copii sugaci, și prunci și tineri, feciori și bătrâni". Origen (186-255) zice: "Biserica a primit de la Apostoli tradiția de a boteza pe copii". (In Ep. Ad Rom. V, 9: M. 14, 1047). Sf. Ciprian (+ 258) spune că copiii din cauza păcatului strămoșesc "au lipsă de botez, să nu aștepte opt zile, căci Dumnezeu nu caută la față, nu caută nici la vârstă". (Ep. 64, 2 și urm.).

Iar Fer. Augustin (354-430) spune: "Copilul devine credincios, nu prin credința, care are temelie în voință, ci prin Taina credinței (botez).

Când copilul ajunge la pricepere, nu mai primește încă o dată botezul, ci numai îl înțelege și își supune voința". (Ep. 98 n. 10).

Vedem deci că atât Sf. Scriptură cât și Tradiția Apostolică sunt pentru botezul copiilor, cei care sunt contra, rătăcesc neștiind Scriptura (Mat. 22, 29).

SÂMBĂTA

Din neînțelegerea Sf. Scripturi, unii au ajuns să țină Sâmbătă ca Evreii, bazându-se pe texte din Vechiul Testament.

Răspuns: În cinstea învierii Domnului și a Pogorării Duhului Sfânt, Apostolii au sărbătorit prima zi din săptămână și au numit-o ziua Domnului (adică Duminică). Col. 2, 16; Gal. 4, 10; tot în această zi slujește sf. Pavel, Liturghia și predică: Fapte 20, 7 și cere de la Corinteni să facă colecta, I Cor. 16, 2.

Timpul când a fost înlocuită Sâmbăta cu Duminica, nu poate fi stabilit cu siguranță. Este sigur însă că pe timpul scrierii primei Epistole a sf. Apostol Pavel către Corinteni

(anul 57), și pe timpul scrierii Faptelor Apostolilor, între anii 70-94, adunările liturgice ale creștinilor se țineau "în ziua cea dintâi a Săptămânii", (I Cor. 16, 2; Fapte 20, 7).

La sfârșitul secolului întâi și la începutul sec. II, această sărbătorire era satorită pretutindeni sub numele de "ziua Domnului" (Apoc. 1, 10). Acest lucru ni-l spune și învățătura celor doisprezece Apostoli, cap. 14; Epistola lui Varnava, cap. 15; Sf. Ignațiu din Antiochia (+ 107) în scrisoarea lui către Magnesieni, cap. IX; sf. Iustin (+165), în Apologia 1, 67; Sf. Dionisie din Corint (+ 180), în Ep. Către Romani, dată de Eusebiu în Ist. Bis. , cartea IV, cap. 23; Tertulian (+222) în Apologeticum, cap. 16.

În timpul acesta erau ludaizanți care pe ici pe colo țineau sâmbăta cu evreii.

Constantin cel Mare a dat un ordin contra lor cum ne istoricește Nichifor Calist, (Ist. Bis. , VII, 46), tot așa măsuri ia și Sin. din Laodicea, can. 29.

Sabatul este o lege ceremonială a Vechiului Testament, ca și tăierea împrejur și ca oprirea mâncărilor, care a încetat în Noul Testament.

Sabatul îl aveau și Babilonienii (vezi Dictionnaire de Ia Bible, par Vigouroux, t. V, art. "Sabat"). Se pare că Evreii îl aveau înainte de legea de pe Sinai (Eșire 16, 23). Chiar cuvintele "adu-ți aminte ...", Eșire 20, 8, presupun o cunoaștere dinainte. Sabatul a fost instituit ca să le aducă aminte Evreilor că Domnul i-a scos din țara Egiptului, Deut. 5, 15. La profetul Osea 2, 11 spune că va face să înceteze. La Ieremia 31, 31, se spune de schimbarea legii.

Noul Testament în întregime este o ridicare împotriva Sabatului. Dacă Mântuitorul intră în Sinagogă Sâmbăta, este ca să afle pe Evrei și să le predice: Marcu 1, 21; 6, 2; Luca 4, 16, 31; 18, 17; Iisus Hristos și Apostolii sunt persecutați din cauza lucrărilor în zi de Sâmbăta, Mat. 12, 1-8; Marcu 2, 23-28; Luca 6, 1-5. El vindecă Sâmbăta pe omul cu mâna uscată; Mat. 12, 9-14; Marcu 3, 1-6; Luca 6, 6-11.

Ba chiar poruncește unuia să-și ducă patul: Ioan 5, 8-10, 16, 16; 7, 21-24. Chiar și vindecarea orbului din naștere o face Sâmbăta, Ioan 8, 14, 16; vindecă pe femeia gârbovă, Luca 13, 10-17, și pe omul cu boala de apă, Luca 14, 1-6.

Întrebare: De ce zice Moisi că Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea? (Fac. 2, 2-3).

Răspuns: pentru a da o pildă Evreilor și a întări puterea Sâmbetei, însă Dumnezeu n-a fost obosit, căci n-a lucrat cu trudă. El și acum lucrează, Ioan 5, 17.

II. De ce zice Mântuitorul, vorbind de dărâmarea Ierusalimului: "Să nu fie fuga voastră iarna nici în zi de Sâmbăta? "

Când vorbește Iisus nu era Duminică, aceasta s-a întemeiat de Apostoli în cinstea învierii. Dar de aici nu însemnează că trebuie ținută sâmbăta. În acest caz ar trebui ținută și iarna căci zice: "iarna sau în zi de Sâmbăta! " Mat. 24, 20.

III. De ce intrau Apostolii în Sinagogi Sâmbăta? Fapte 13, 27, 42, 44; 14, 13; 17, 2; 18, 4.

Pentru că acolo aflau pe Evrei ca să le predice pe Iisus Hristos. Însă Creștinii au o altă zi de odihnă și nimeni să nu-i judece că nu țin Sâmbăta: Colos, 2, 16.

Duminică este ziua învierii lui Hristos, Ziua Rusaliilor, a Pogorârii Duhului Sfânt și a Judecății din urmă, care se va face tot Duminică (vezi ultimele capitole la cele patru

Evangeliei, Faptele Apostolilor 21 și Apocalipsa, cap. I).

CARNEA DE PORC

În legea veche erau animale curate și necurate; primele se puteau mânca, iar celelalte nu; Lev 11; Lev. 20, 24-46 și Deut. 14, 1-21.

Prima dată când întâlnim această deosebire în curate și necurate în Sfî Scriptură este la Fac. 7, 2; 8, 20. Când Ie-a creat Dumnezeu, toate au fost împreună și toate au fost bune: fac. 1, 20-25. Pe timpul lui Noe, Dumnezeu permite să mănânce carnea tuturor animalelor, Fac. 9, 3-4.

Motivul alegerii mâncărilor în Vechiul Testament este întreit:

1) Animalele necurate simbolizează și reprezintă anumite păcate: exemplu porcul, murdăria și lăcomia; iepurele, frica, leul, mânia, etc.

2) Prin oprirea mâncărilor, Dumnezeu a separat pe Evrei de celelalte popoare înconjurătoare, care se închinau la idoli. Se știe că la mese se leagă cele mai multe prietenii, așa că dacă nu pot invita și primii oaspeți străini, rămân mai îndepărtați de ei, mărginindu-se la legăturile strict comerciale, de aceea Ie-a fost interzis contactul cu străinii: Fapte 10, 28; 11, 3; Ioan 18, 28. Din acest motiv Evreii și pe Mântuitorul L-au judecat: Marcu 2, 16; Luca 15, 2.

3) În locul al treilea a fost sănătatea poporului, mai ales sângele este oprit, căci conține germenii infecțiilor. Din acest motiv este oprită și atingerea de cadavre: Lev. 11, 25-28; 11, 11 și mai ales de reptile (șerpi veninoși), Lev. 11, 31-38.

În Noul Testament: încetând motivul pentru care s-a dat legea, încetează și ea. Acum creștinii nu trebuie să fie separați de păgâni, ci trebuie să meargă la ei și să-i întoarcă la credință, de aceea legea veche nu mai obligă: Rom. 14, 14; 14, 20; Colos. 2, 16, 20, 21; I Tim. 4, 1-5; Evrei 9, 8-12. După cum separarea de păgâni nu mai avea rost, așa nici mâncările oprite. Fapte 10.

La această libertate, sf. Pavel admite două excepții: pentru cei slabi și pentru cei necunoscători, Rom. 14, 2; 14, 14-23.

Creștinii făcuți din Evrei țineau la acest obicei, Fapte 21, 20; chiar și sf. Pavel îl ține, Fapte 21, 24, dar numai ca să câștige pe Evrei: I Cor. 9, 20-21. Și pe sf. Petru îl înfruntă că s-a ferit să mănânce cu păgânii; Gal. 2, 11 și urm. Porunca Mântuitorului este clară, Lucă 10, 8 "mâncați ce vă vor pune înainte! ? căci mâncarea și băutura n-au însemnătate, pentru că în aceasta constă împărăția lui Dumnezeu, Rom. 14, 17.

Sf. Pavel la I Cor. 10, 25 spune că se poate mânca orice din măcelărie, iar în măcelărie era și carne de porc jertfită idolilor. Vezi Dict. Biblic, Virgouroux t. V. col. 1312-14.

Aici se potrivește cu adevărat cuvântul Domnului: "Nu ce intră în gură spurcă pe om"

(Mat. 15, 11).

SÂNGELE

In Vechiul Testament este oprit să se mănânce sângele: Fac. 9, 4; Lev. 17,10-14; 19,16, 23; 15, 23.

în Noul Testament: Fapte, 15, 20, 29: 21,25.

Acest decret, care oprea pe păgâni de la mâncarea sângelui, l-au dat Apostolii ca să nu smintească pe Evrei, care erau pretutindeni și țineau legea lui Moise, Fapte 15, 21. Când Biserica creștină nu s-a mai temut de acest scandal, atunci n-au mai ținut nici această practică a Legii vechi, ci au observat porunca Mântuitorului, Luca 10, 8 și Rom. 14, 14; 17, 20; I. Cor. 8, 8; 10, 23, 25, 27; Evrei 13, 9; Col. 2, 21; I Tim. 4, 3 Evrei 9,10.

In legea veche a fost oprit sângele ca să nu se învețe Evreii cu vărsări de sânge, Fac. 9, 4; Lev. 7, 26; 17,10-14. Și pentru a nu se obișnui cu magia, auguriile: Lev. 19, 26.

Dar dacă Apostolii au puterea de a aduce Legi, Mat. 18, 18, tot așa au și puterea de a dezlega de la legea adusă Va Fapte 15, 20.

PREOȚIA LEGII NOI

Preoția Legii vechi, "umbra celor viitoare", (Colos, 2, 17) , este recunoscută de Mântuitorul, Mat. 12, 4-5; Mat. 8, 4; Marcu 1, 44; Luca 5, 14, însă această preoție care numai figura adevărată preoție a Legii celei noi, nu putea ajuta la mântuire, ci trece pe lângă omul căzut între tâlhari și preotul și levitul Legii vechi (Luca 10, 31); de aceea Mântuitorul ia El însuși preoția veșnică, Ps. 109 (110), 4; Evrei 7,1-7; 7, 20-28; 5, 1-9.

Preoția Legii celei noi a întemeiat-o chiar Mântuitorul: El a încredințat Apostolilor puterea de a governa Biserica, Mat. 16, 19; 18, 18; de a face Sf. Liturghie, Luca 22, 19; I Cor. 11, 25; de a ierta păcatele: Ioan 20, 23; de a învăța și boteza: Mat. 28, 19-20; Marcu 16, 15; Luca 24, 47.

Apostolii au și deprins această putere. I Tim.. 4, 13-14; II im. 1, 6. Au pus diaconi: Fapte 6, 1-6. Urmașii Apostolilor se numesc Episcopi; Filip 1, 1. Sf. Pavel amintește preoților (presbiterilor) din Efes că Duhul Sfânt i-a pus peste turmă: Fapte 20, 17, 28. Apostolii au rânduit preoți: Fapte 14, 22; 20, 17; Tit. 1, 5; I Petru 5, 1-5; Iacob 5, 14. Acești preoți erau hirotoniți prin punerea mâinilor ca și astăzi: I Tim. 5, 22; Sf. Pavel cere ca preotul să aibă calități; II Tim. 2, 15; I Tim. 3, 17; Tit. 1, 6-9; Col. 4,17.

Preoții sunt slujitori ai Domnului, deosebiți de ceilalți credincioși: Iisus se înconjoară de un număr de ucenici pe care îi separă de ceilalți și-i numește Apostoli: Mat. 20, 2-4; Marcu 3,13-19; Luca 6, 12-16; Marcu 4,10. Ii învață în slujba pe care o vor avea; Mat. 10, 1-42; Marcu 6, 68-71. Pe ei singuri îi duce la Cina cea de Taină: Mat. 26, 17-29, ; Marcu 14, 12-25; Luca

22, 7-20; Ioan 13, 1-30; deci i-a despărțit de ceilalți credincioși.

Ei știu că ocupă un rang deosebit: Fapte 10, 41-42; apostolii aduc hotărâri pe care le impun credincioșilor: Fapte 15, 28-29; I Cor. 11, 17, 34; I Tim. 1, 1; II Tim. 1, 1; II Cor. 5,20. În Corpul Mistic al Mântuitorului în locul întâi sunt Apostolii: I Cor. 12, 28; Efes. 4, 11. Ei sunt puși de Duhul Sfânt; Fapte 20, 28. Ei pun preoți: Fapte 15, 22; Tit 1, 5.

Sectarii zic: a)De ce spune sf. Pavel că toți sunt egali, Galat. 3, 28: "Nu este Jidov nici grec ... căci voi toți una sunteți întru Hristos"?

Răspuns: Aici este vorba de națiuni și de clase sociale, nu de ierarhie. Sf. Pavel nu s-ar putea contrazice după ce a stabilit așa: I Cor. 12, 28: "Așa a pus Dumnezeu în biserică întâi pe Apostoli, a doua pe prooroci, a treia pe dascăli..." Așa că sunt grade în ierarhia bisericească.

b)De ce numește sf. Petru în Epist. I, 2, , 5, 9 pe toți credincioșii "preoție sfântă" și "preoție împărătească"?

Aici nu este vorba de preoție propriu-zisă în înțeles strict, ci numai de înălțimea spirituală. În Vechiul Testament, Dumnezeu a spus de tot poporul lui Israil, că va fi o "împărăție de preoți și un neam sfânt". (Eșire 19, 6), totuși vedem că a întemeiat preoția lui Aaron, Eșire 28-29, și nu toți erau preoți. Dovadă că nu toți aveau putere în Biserica Apostolilor, este că atunci când Samaritenii au fost botezați de diaconul Filip, el nu le poate da mirul, Duhul Sfânt, ci vine Petru și Ioan și-1 dau. (Fapte 8, 14, 17).

Cei care nu se supun Preoției și se fac pe ei preoți vor avea plata lui Core, Datan și Aviron, primii care s-au împotrivit Preoției, Num. 16, 1-2; 16, 41-49. În Vechiul Testament cel ce nu asculta de preot era pedepsit cu moarte trupească, Deut. 17, 9-12. În Noul Testament sunt pedepsiți cu moarte sufletească: "Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă, iar cel ce se leapădă de Mine, se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine. " Luca 10, 16. Iar Pavel ne spune "Nimenia nu-și ia luiși cinstea, ci cel ce este chemat de Dumnezeu ca și Aron" (Evrei, 5. 4)

c)Cei ce tălmăcesc cu răutate Sf. Scriptură, zic că nu ascultăm de preot pentru că și cel ce a trecut pe lângă omul căzut între tâlhari (Luca 10, 31) și cei ce au răstignit pe Mântuitorul (Luca 22, 2), au fost preoți.

Aceia au fost ai Legii vechi. În Legea nouă însuși Mântuitorul este Preot, Ps. 109 (110), 4; Evrei cap. 5 și cap. 8.

CUVÂNTUL "PĂRINTE"

Unii din cei ce nu înțeleg Scriptura, se leagă de cuvântul "Părinte" și zic că nu-i permis să zici nimănui "Părinte" că Mântuitorul oprește acest lucru, Mat. 23, 9.

Răspuns: Mântuitorul oprește titlul de trufie, cum este cel de "pater patriae", nu însă înțelesul simplu și creștinesc pe care îl întrebuițăm noi.

Sf. Pavel spune că Corinteni sunt fiii lui și el este părintele lor, I Cor. 4, 14-15. Pe Tit

(1, 4) îl numește fiu, deci el îi era Părinte.

Cuvântul Părinte îl mai aflăm în înțelesul de tată sufletesc în Sf. Scriptură: Jud. 17, 10; 18, 19; II Imp. 2, 12; 6, 21; 13, 14; 8, 9; 5, 13. Tot așa-I mai aflăm la Iov 29,16; Isaia 22, 21.

Dacă ne-am lua după ce învățături ne dau pocăiții, ar trebui să nu mai zicem nici învățătorilor de la sate sau de la orașe "Domnule învățător", căci și aceasta o oprește Iisus Hristos, Mat. 23, 8, 10, . Vedeți la ce nebunii ajungi dacă iei "litera care omoară și nu Duhul care viază" (II Cor. 3, 6).

SUSȚINEREA PREOTULUI

Pentru a prinde sufletele încrezătoare, noii dușmani ai Crucii își atrag victimele prin fanfare la înmormântări și la botezuri publice, susținând că toate le fac gratuit. Iar pe credincioși *Âi* îndeamnă să nu-și susțină preoții.

Răspuns: Acestora le vorbește sf. Pavel în I Cor. 9, 7-15: "Au nu știți că cei ce lucrează cele sfinte, din biserică mănâncă, și care slujesc altarului cu altarul se împărtășesc? Așa a rânduit Domnul, ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, din Evanghelie să se hrănească. " Tot așa la I Tim. 5, 18: "boului ce treieră să nu-i legi gura, și, vrednic este lucrătorul de plata sa".

Gratuitatea sectarilor ține numai până ce și-au făcut un prozelit, atunci știu ei să-1 despoaie. Iată de exemplu cum arată un fost Adventist lista plăților ce le fac membrii acestei secte, Vezi cartea: "A căzut masca", sau "Cine sunt și ce urmăresc Adventiștii? " de C. Ouatu. Tip. Cozia. R. Vâlci, 1930, p. 26):

1.-Zecimea (a zecea parte din câștig).-2-Zecimea casei de ajutor.-3 Dar de 1 zi.-4 Daruri pentru școala de Sabat.-5 al treisprezecelea Sabat.-6.- misiunea locală.-7 misiunea externă.-8 fonduri misionare.-9 fonduri de educație .-10 distribuirea revistei de toamnă.-11. de săptămâna cea mare.-12.- săptămâna de rugăciune.-13 de abnegație.-14 de ziua nașterii.-15 amintirea mortilor.-16 I Sabat din lună.-17.- de ziua cununilor.-18. la ieșirea din adunare.-19 Cheltuielile școlii de Sabat.- 20 chirie.-21 Cina Domnului.-22 rulouri.

Așa că noii Farisei se folosesc de propaganda gratuității până își pot face un prozelit, pe care apoi îl fac mai rău decât ei. Bine zice Cartea Pildelor 14, 12: "Este cale ce se pare oamenilor dreaptă, iar la capătul ei duce în fundul iadului! "

SF. LITURGHIE

Este sacrificiul Legii celei Noi, în care sub forma de pâine și vin se jertfește însuși Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

Apostolii au slujit Sfânta Liturghie de la început: Fapte 13, 2. Ea se mai numea "frângerea pâinii", Fapte 2, 42; Luca 24, 35, Mat. 26, 26; Marcu 14, 22; I Cor. 11, 24; fiindcă la Sfânta Liturghie se face frângerea pâinii, sfințită și împărțită credincioșilor,

așa cum a fost frântă și împărțită de Mântuitorul la Cina cea de Taină, fapte 20, 7, 11; 27, 37; Cor. 10,16. Sfântul Pavel o mai numește Cina Domnului I Cor. 11, 20.

În Vechiul Testament, sfânta Jertfă liturgică a fost închipuită prin Mielul pascal, Eșire 12, 3-12 și profețită de Maleahi 1, 10-11. Această jertfă se va oferi de toate popoarele și pretutindeni.

Mântuitorul a întemeiat sf. Jertfă, Ioan 13, 2-4; 21, 20 și a dat poruncă și Apostolilor să aducă această jertfă, Mat. 20, 26; Marcu 14, 22-25; Luca 22, 12-20, prin cuvintele "aceasta să o faceți întru amintirea Mea". La această poruncă a Mântuitorului Apostolii au oferit sf. Jertfă, Fapte 2, 42, 46. Liturghia se făcea dimineța, Fapte 20, 7; la lumina lumânărilor, Fapte 20, 8, Duminica, Fapte 20, 7. La această slujbă era și predică, Fapte 2, 42; 20, 7; și rugăciuni, Fapte 2, 42 și cântări de psalmi, Fapte 2, 47; și se împărtășeau, I Cor. 10, 16; 11,27.

Astăzi preoții la Sf. Liturghie nu fac altceva decât ce au făcut Apostolii.

MILENARISMUL

Este greșeala celor ce cred într-o stăpânire lumească de o mie de ani a lui Iisus Hristos și a sfinților Săi, aici pe pământ la sfârșitul lumii.

Această greșeală a început înainte de Hristos prin interpretarea greșită a profețiilor, mai ales a următoarelor: Îs. 24-27; 35, despre noul Sion 54, 60; adunarea popoarelor la Ierusalim: 66, 18-23. Ezechiel vorbește de noua împărăție a lui Dumnezeu; 40, 48. Apoi textele de la Agheu 2, 7-9; Zaharia 2, 6-13; Daniel 7, 9-14,26,27; 12,5-3.

Răspuns: profeții vorbeau despre o împărăție spirituală, însă fariseii au interpretat-o în înțeles trupesc. Așteptând un Mesia național și pământesc.

1. Mântuitorul, în descrierea sfârșitului lumii, înlătură orice posibilitate de domnie a Sa pe pământ. El se va arăta numai când cerul și pământul va fi răsturnat, atunci va trimite îngerii Săi să adune pe cei aleși și va face judecată: Mat. 24, 29-31; Marcu 13, 24-27; Luca 17, 26-30.
2. Sf. Pavel încă spune că Iisus Hristos va veni pentru judecată, II Tes. 1, 5-10. Iisus a înviat cel dintâi, după El vor învia cei ce au crezut în El: I Cor. 15, 23. Sf. Pavel nu cunoaște decât o înviere: I Cor. 15, 51-55.
3. Sf. Petru în Epistola II 3, 5-7; 10-13, vorbește de o răsturnare a pământului, care nu permite întemeierea unei împărății pământești: "Ceruri noi și pământ nou", vor fi după judecată.
4. S-ar părea că Apocalipsul 20, 2-7, vorbește de o împărăție pământească a lui Iisus cu aleșii Lui.

Însă Apocalipsul este o carte profetică plină de simboluri, asemănări. Și pentru ca să iei un text cu un înțeles literal, trebuie să ai motive deosebite; altfel cazii în greșeli mari. Chiar timpul rotund de 1000 de ani, trebuie să ne atragă luarea aminte că este vorba de o figură. Dacă ar fi realitate, ar trebui să aflăm urme și în Evanghelia sfântului Ioan, care a scris și Apocalipsul, dar în Ev. a patra (6, 39, 44; 11, 24) se spune că învierea va fi în "ziua cea de apoi", adică la judecată, așa că nu lasă loc pentru împărăția de 1000 ani.

Răsplata "celui care va birui", Apoc. 2, 7, 11, 27; 3, 21, este în cer, nu pe pământ. Deci nu este Ioc pentru împărăția pământească a lui Hristos. Tot din Apocalips, cap. 6, se vede că după judecată, dreptii sunt duși îndată înaintea scaunului lui Dumnezeu și înaintea Mielului, Apoc. 7, 9-17. Nici nu se amintește de vreo împărăție pământească.

Nici cheia adâncului, nici lanțul cel mare și nici împărăția de o mie de ani, Apoc. 20, 1-3, nu pot fi luate în înțeles literal. Cei care vor domni o mie de ani sunt cei tăiați, morți, înviați, care nu se tem de a doua moarte, Apoc. 20, 4-6, deci nu se poate susține că aceștia vor domni cu Hristos în trup. O mie de ani este o figură pentru timpul îndelungat cât va fi legat satana.

Credința creștină a învățat totdeauna că Mântuitorul va veni numai la judecata din urmă, după care va urma împărăția cerească veșnică: "și iarăși va să vie să judece viii și morții, a cărui împărăție nu va avea sfârșit" (Credeul). Prin urmare, va veni, va judeca viii și morții și va împărați, nu o mie de ani, pe pământ, ci în vecii vecilor, în cer.

FIARA ȘI NUMĂRUL 666

Apocalipsul profetește că în timpurile de la sfârșitul lumii se va scula o fiară (un curent, sau o persoană ținând cu Antichrist) iar numărul numelui ei este 666.

Ca să lovească în Sfânta Biserică, unii sectari, în special Adventiștii (în broșura "Ce ne aduce viitorul" pag. 47, edit. Păzitorul Adevărului, București), socotesc ca numeri romani unele litere din titlul Papii: Vicarius filii Dei, și anume literele care însemnează cifre romane: VIcarIVs fiLII. Acestea adunate dau numărul 666, și spun hula că însuși Vicarul lui Hristos ar fi fiara din Apoc. 13, 18.

Răspuns: Cel ce va reprezenta fiara și va avea numărul numelui său 666, va veni numai cu puțin înainte de Judecata din urmă, până la care mai este timp. Deci nu poate fi Papa care este de la Hristos.

1. Iată semnele venirii Domnului:

a) Predicarea Evangheliei la toate neamurile, Mat. 24, 14. Astăzi însă două treimi din lume sunt încă păgâne.

b) Cea mai mare parte a oamenilor vor fi fără credință, căzuți în materialism: Luca 17, 26; Mat. 24, 38.

c) Va veni Antichrist: II Tes. 2, 9; Apoc. 20, 3-9.

d) Enoch și Ilie vor veni să predice credința, Maleah. 4, 5; Mat. 17, 11. Iar Antichrist îl va ucide. Apoc. 11, 3-11.

e) Evreii se vor converti: Mat. 29, 34; Osea 3, 4-5; Rom. 2, 25.

f) Semne mari în cer și mare și necaz între oameni, Mat. 24, 29.

Așadar numai când se vor împlini toate aceste semne, va fi aproape sfârșitul și se va ști care este fiara și numele și numărul ei.

În vechime s-au căutat persoane a căror nume să dea în cifre numărul 666. Așa s-a atribuit lui Nero, al cărui nume, Neron Cesar, în litere evreiești dă numărul 666. Alții cu alfabetul latin au scos numărul 666 din numele lui Dioclețian Augustus: DIoCLes aVgVstVs = 666, literele mari reprezentând numere romane. Unii au scos chiar din

numele lui Iehova numărul 666. Vezi Dict. De la Biblie par Vegourex, t. IV, col. 1692. Dacă ne-am permite și noi felul pocăiților de a interpreta Sfânta Scriptură, am putea, fără greutate și cu mari posibilități să susținem că fiara este erezia pocăită, iar 666 este un număr indefinit, ca să arate mulțimea, ca și "de șaptezeci de ori câte șapte", (Mat. 18, 22); 666 ar însemna mulțimea sectelor ieșite din protestantism. Și fiindcă adventiștii se ocupă mai ales cu de acestea, numărul 666 îl au chiar ei. Așa, dacă luăm cuvintele "Secta Adevărului" și culegem din aceste cuvinte, literele care reprezintă numere romane, vom avea:

$$\begin{aligned} & \text{s e C t a a D V e n t V L V I} \quad 100 + 500 + 5 + 5 + 50 + + \\ & 5 + 1 = 666 \end{aligned}$$

Deci chiar secta adventistă este numele și numărul fiarei, după interpretarea lor.

INTRODUCERE

Intr-o zi se afla Iisus pe un munte aproape de lacul Ghenizaretului. In jurul Lui Apostolii și popor mult, adunat din toate părțile. Le-a vorbit despre blândețe, despre suferință, despre curățenia inimii, despre binele ce trebuie să-J facă și despre răul, de care trebuie să se ferească omul, ca să se mântuiască. Intre altele le-a spus și aceea, ca să se păzească de proorocii mincinoși care vor veni la ei, căci aceia pe dinafară se arată blânzi ca oile, iar pe dinlăuntru sunt lupi răpitori. Și pe urmă a zis: "Din roadele lor îi veți cunoaște pe ei" (Matei 7, 15).

Cuvintele lui Iisus s-au împlinit. încă până trăiau Apostolii, s-au ivit prooroci mincinoși, care au sucit învățătura cea dreaptă și au început a vesti o alta, după placul lor. Unii învățau că lumea, nu Dumnezeu, ci îngerii au făcut-o. Alții, că desfrânarea nu e păcat. Unii, că lumea s-a făcut fără știrea lui Dumnezeu, iar alții ziceau, că Hristos a fost numai om. - Apostolii pe unii ca aceștia au căutat să-i îndrepte, și dacă nu s-au întors la cea calea bună, i-au afurisit și i-au dat satanei. (I Tim. 1, 20). Acești rătăciți se numeau: Menandreni, Nicolaiteni, Corinteni, Filipeni, și cu multe numiri.

După moartea sfinților Apostoli, s-au ridicat alți prooroci mincinoși. Aceștia se numeau: Novațieni, Arieni, Apolinari, Macedonieni, Nestorienii, Pelagieni ... Mai târziu s-au ivit Lutheranii, calvinii și Unitarii, care multă vreme au tulburat pacea Bisericii.

Episcopii, au arătat lumii rătăcirea acelor oameni și s-au silit din toate puterile a păzi turma de învățăturile lor rele. Azi alți prooroci mincinoși se arată prin satele și orașele noastre, căutând să desfacă pe creștini de Biserică, cum desfaci un prunc de la sânul mamei sale. Ei se numesc: Pocăiți, Bapțiști, Nazareni, Adventiști, Studenți în Biblie, (Mileniști), Martorii lui Iehova, Sâmbătari, Lipoveni, Molocani, Rascolnici, Inochentiști, Secerători, Duhoborți, Stundiști, Penticostali etc. -Când îi vezi și auzi mai întâi, ți se pare că ar fi oamenii lui Dumnezeu, că poartă Sf. Scriptură și grăiesc cuvinte frumoase din ea, dar, precum a spus și Mântuitorul Hristos, "din roadele lor îi veți cunoaște pe ei", ca și cum cunoști pomul de pe poamele sale, căci precum poamele îl arată pe pom, așa faptele îl arată pe om.

Ce roade, ce fapte arată acești oameni? Roade rele. Ei s-au lepădat de Biserică, nu-și

mai botează pruncii, s-au lepădat de preoție, de cununie, de spovedanie, „de cruce. Așadar roadele, faptele pe care le arată ei sunt rele. Ca să înșele lumea, și-au luat numele de "pocăiți", dar orice om cu scaun la minte știe, că atunci te pocăiești, când te lepezi de cele rele. Ei însă lepădându-se de Biserică, de botez, de Cruce, de Spovedanie, s-au lepădat de cele bune - ei nu sunt pocăiți, ci rătăciți. Se laudă cu aceea că nu înjură pe Dumnezeu și nu se îmbată, ba spun chiar că sunt sfinți. Fac curat ca fariseii de pe vremea lui Hristos, care la vederea oamenilor se rugau mult și făceau unele fapte bune, dar Domnul i-a ocărât spunându-le că sunt fățarnici, sunt ca niște morminte, care din afară se arată frumoase, iar dinlăuntru sunt pline de urâciune.

Ca să înțelegi ce poartă în inima lor pocăiții, ascultă numai cu câtă ură grăiesc ei de preoție, de Biserică, de Cruce, de toate slujbele noastre sfinte și vei cunoaște că într-adevăr sunt lupi îmbrăcați în piele de oaie. Dacă ei ar fi voit să facă adevărată pocăință, ar fi mers mai des la biserică, s-ar fi mărturisit și cuminecat mai des, s-ar fi rugat mai din inimă, s-ar fi silit a păzi mai bine poruncile lui Dumnezeu și ale sfintei Biserici; dar când s-au lepădat de Biserică și de Sfintele Taine, n-au făcut nici căință, nici pocăință, ci peste faptele cele rele au pus altele și mai rele.

La noi în țară numai de câțiva ani sunt astfel de rătăciți. Umblă în toate părțile, se silesc cu multă obrăznicie să cuprindă pe oamenii neștiutori și slabi în credință, de partea lor. Fiecare din ei se silește să smintească pe cineva de la credința și Biserica noastră și să-I treacă la ei. - Sărmanii oameni! În Scriptura pe care o poartă în buzunar își poartă și judecata, căci Hristos a zis: "Vai omului prin care vine sminteala. Mai bine i-ar fi lui, de i s-ar lega o piatră de moară de grumazul lui și să se arunce în mare ..." (Matei 18; 7; Luca 17, 2)

E lucru de mirare, cum un creștin cu scaun la cap stă să asculte cum sulesc alții Evanghelia și o talcuiesc cum le place lor, zăpăcind de cap pe mulți. De aceea trebuie să luăm seama la cuvintele Apostolului Pavel din Epistola către Galateni, 1, 6 -10: "Miru-mă, că așa de curând vă mutați de la Cel ce v-a chemat pe voi, prin darul lui Hristos, la altă evanghelie; deși nu este alta, fără numai sunt unii, care vă tulbură și vor să strămute Evanghelia lui Hristos. Ci măcar și noi sau înger din cer de v-ar propovădui altceva, de ce am propovăduit noi, anatema să fie. Precum am zis mai înainte, și acum iarăși zic: de va propovădui vouă cineva altceva, decât ceea ce ați primit, anatema să fie! "

Ca să cunoști mai bine apucăturile acestor oameni, pun aici schimbul de vorbe ce au urmat între un pocăit încăpățânat și un creștin adevărat.

POCĂITUL ȘI CREȘTINUL ORTODOX

Pocăitul: Apostolul Pavel zice: "Au nu știți, că trupul vostru este biserica Duhului Sfânt, carele locuiește întru voi ...? " (1 Cor. 6, 19). Așadar nu avem lipsă de biserică zidită, căci noi fiecare suntem biserică.

Creștinul: Trupul omului este biserică, iar locul de rugăciune și slujbe tot biserică este. Prin Taina Botezului și a Mirului, fiecare creștin s-a făcut biserica Duhului Sfânt și rămâne atâta timp cât nu are păcat de moarte pe suflet. Apostolul prin cuvintele lui vrea

să ne învețe, că omul trebuie să trăiască viață curată, să fie curat, ca o biserică. Să nu depărteze de la sine Duhul lui Dumnezeu. Să nu-și spurce trupul și sufletul, mai ales cu păcatele necurăției. O și spune Apostolul Pavel tot acolo, (I Ce. 6, 18): "Fugiți de curvie, pentru că tot păcatul care-l face omul, afară de trup este; însă cel ce curvește, întru al său trup păcătuiește". Asta însă nu înseamnă, că nu avem lipsă de un loc, unde să se adune oamenii la rugăciune, care tot biserică se cheamă. Dacă n-ar fi de lipsă biserică, pentru ce a poruncit Dumnezeu în Legea veche, să se facă biserică de zid? Citiți numai ce spune în cartea Ieșire, cap. 25, 26, 27 și 36; în cartea Leviticului, cap. 16; în cartea a treia a împăraților, cap. 5, 6, 7 și 8; în Paralipomene, cap. 5 despre care face pomenire și Sf. Pavel în cartea sa către Evreu la cap. 9, 1-9.

Să spună pocăiții, unde au altarul, despre care se face atâta pomenire atât în Scriptura Testamentului Vechi cât și a celui Nou? Unde au sfeșnicele, cădelnița, și alte lucruri rânduite de Dumnezeu, pentru serviciul bisericii? Dacă n-ar fi lipsă de biserică de zid, nici Hristos, nici Apostolii n-ar fi intrat în biserică. Despre Hristos spune Scriptura, că "era învățând în toate zilele în biserică" (Luca 19, 47), și că din biserică, nu din inimă, a scos afară pe negustorii care vindeau și cumpărau, pentru că biserică este loc de rugăciuni și jertfe, nu de negustorie. Iar despre Apostolii și creștinii din Ierusalim ne spune, că erau "în toate zilele petrecând cu toți dimpreună, cu un cuget în biserică" (Fapte 2, 46). După risipirea bisericii din Ierusalim, creștinii 250 ani au fost prigoniți și omorâți. Atunci nu mai puteau avea biserici, ci făceau slujbele pe ascuns în case, în Roma, afară de oraș, sub pământ, aveau locuri unde se adunau. La 250 ani însă creștinii s-au înmulțit, s-au întărit, au început a zidi biserici la orașe, la sate.

Și acum, după 2000 ani, veniți voi, pocăiții, și spuneți că nu trebuie biserică?

Voi nu vreți să vedeți bisericile noastre, pentru că în biserică ne rugăm, ne întărim în credință. Voi nu pricepeți, că cuvântul "biserică" are mai multe înțelesuri: este Biserica formată din mulțimea creștinilor de aceeași credință, este Biserica sufletului nostru, este Biserica trupului nostru și este biserică cea de zid. Scriptura vorbește când de una, când de alta din ele. Altminteri, pentru ce ar zice sf. Pavel, că în biserică nu se mănâncă și nu se bea, cum faceți voi pocăiții în multe părți, că folosiți o casă locuită de biserică? "Au doară nu aveți case să mâncați și să beți? Au doară biserică lui Dumnezeu o defăimați?" (I Cor. 11, 22). Voi ziceți, că nu trebuie biserică? Dar atunci pentru ce a zis tot sf. Pavel, că: "Mujerile să tacă în biserică?" (I Cor. 14, 34). Vedeți cât de mult rătăciți!

BISERICA

Pocăitul: Biserica e compusă din oameni, nu din piatră. Creștinul: Așa este, biserică vie a Domnului e adunarea tuturor creștinilor de aceeași credință. Tot așa zicem, că satul sunt oamenii din el. Dar casele nu sunt sat? De câte ori în călătorie, vezi o grămadă de case și întrebi: Ce sat este acesta? Tot așa Biserica sunt oamenii, dar biserică este și cea de zid. Biserica de carne trebuie să meargă la cea de piatră; așa a rânduit Dumnezeu.

Dacă pocăiților nu le trebuie biserică, pentru ce nu se roagă sub cerul liber, în ploaie, în soare? De ce își fac case de rugăciuni, zidite în multe părți ca și bisericile noastre, având chiar și turn, ba chiar și cruce în vârf. Iată, cum se adeverește, că sunt prooroci mincinoși! Una spun și alta fac!

BISERICA ESTE "CASA LUI DUMNEZEU"

Pocăitul: Ai zis că biserica e "casa lui Dumnezeu" dar în Scriptură stă scris că "Cel înalt nu locuiește în case făcute de mâini omenești" (Fapte, 7, 48).

Creștinul: Biserica cu tot dreptul o numim "casa lui Dumnezeu", pentru că, și Iisus așa a numit-o. Când a scos afară din biserica din Ierusalim negustorii, a zis către ei: "Nu faceți casa Tatălui Meu, casă de neguțătorie" (Ev. Ioan, 2, 16). Le spuse lor, că biserica este casa Tatălui Său, casa lui Dumnezeu. Tot Iisus a zis, că împăratul David și oamenii lui, când au flămânzit "au intrat în casa lui Dumnezeu și au mâncat pâinile punerii înainte", pâinile de jertfe, pe care numai preoților le era iertat să le mănânce. (Mat. 12, 3, 4). Iată, în Scriptură află, că biserica este casa Lui Dumnezeu. Voi pocăiții numai pentru aceia ziceți, că biserica nu este casa lui Dumnezeu, ca să o părăsim și să mergem pe la casele voastre.

Când zice Apostolul, că Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini, vrea să spună atâta, că Dumnezeu nu se află numai într-un singur loc și că nu se poate zidi nici o casă pe pământ, care să-L cuprindă pe El așa, ca să nu fie și alt loc, pentru că El este în tot locul de față.

Citește numai cu băgare de seamă ce scrie la Faptele Apostolilor, 17, 24-29 și vei cunoaște, că acesta este înțelesul: Dumnezeu este nemărginit, deci omul nu poate să facă o casă așa de mare, ca să-L încapă pe Dumnezeu; cu toate acestea, Dumnezeu locuiește în toate bisericile ortodoxe din lume și biserica este casa Lui, cum ne spune la Matei, 23, 21; "Cel ce jură pe biserică, jură pe Cel ce locuiește într-însa". Iată dar, că Dumnezeu locuiește în case făcute de mâini omenești, căci Iisus însuși o spune. Acum vă întreb pe voi, pocăiților: Se poate oare, ca Scriptură cu Scriptură să se bată în cap? Nu, ci voi nu pricepeți, în capul vostru este întuneric.

Biserica noastră nu-i numai o casă de rugăciune, ci este o adevărată casă a Lui Dumnezeu, pentru că pe altarele noastre se află în Preasfânta Cuminecătură, însuși Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

CASĂ DE RUGĂCIUNE

Pocăitul: Voi rătăciți când ziceți, că locul de adunare la rugăciune este biserică. Iisus altfel îi zice: Ascultă: "Casa Mea, casă de rugăciune este" (Luca 19, 46), de aceea noi avem case de rugăciuni.

Creștinul: Ai dreptate. Voi nu aveți biserică. Numai că nici cuvântul Lui Iisus nu-l pricepeți. El nu pentru aceea a zis cuvântul acela, ca să pună alt nume bisericii, ci pentru că a aflat pe Jidovi în biserică vânzând porumbei, oi, schimbând bani, deci au

făcut din ea casă de negustorie. Iar Iisus îi mustră, spunându-le că, casa Tatălui Său este casă de rugăciune, unde nu trebuie să se facă alte lucruri. Asta trebuie să o știe toți creștinii, că biserica nu e loc de povești, de fală, ci loc de rugăciune. - Pentru aceea însă numele ei tot biserică este, de vreme ce tot la Luca, 19, 45, se zice: "Și intrând în biserică, a început a scoate pe cei ce vindeau și cumpărau într-însa" Pe de altă parte, Iisus când a spus pilda Vameșului și a Fariseului, a zis: "Doi oameni au intrat în Biserică să se roage ..." (Luca 18, 10). În grădina Ghetsimani a zis către cei ce au vrut să-L prindă: "In toate zilele fiind Eu cu voi în biserică, nu ați întins mâinile asupra Mea" (Luca 22, 53). De ce n-a zis Iisus: «fiind Eu cu voi în casa de rugăciune»? - Pentru că El n-a vrut să știe de rățacirile voastre; voi tâlcuiți pe dos cuvintele Scripturii.

CUMINECĂTURA

Pocăitul: Ai pomenit de Cuminecătură. Acolo nu-i Trupul și Sângele lui Hristos, ci numai le închipuiește pe acestea.

Creștinul: învățătura asta, voi pocăiților, ați luat-o de la calvini. Și ei spun, că sfânta Cuminecătură închipuiește numai Trupul și Sângele Domnului. Dar în Scriptura nu stă așa. Deschide Evanghelia lui Marcu (14, 22) și vei afla, că Iisus la Cina cea de Taină a luat pâinea, a binecuvântat-o și frângând-o a dat-o Apostolilor, zicând "Luați mâncați, aceasta este trupul Meu". Iar când le-a dat paharul binecuvântat a zis: "acesta este sângele Meu". El n-a zis: «pâinea aceasta închipuiește Trupul Meu» sau «vinul acesta închipuiește Sângele Meu». Închipuirea aceea numai voi cei rățaciți ați ghicit-o. Cum zice Hristos, așa trebuie să crezi, dacă El zice că este, apoi și este. Noi rămânem pe lângă Hristos și credem așa, precum a spus El, că sfânta Cuminecătură este adevărat Trupul și Sângele Lui, și cine se cuminecă, pe Hristos îl primește. Tot așa mărturisește și Apostolul Pavel, care în Epistola cea dintâi către Corinteni (10, 16), scrie, că Sfânta Cuminecătură, "este împărțășirea Trupului lui Hristos" și "împărțășirea sângelui lui Hristos". – Precum vezi, voi pocăiții grați împotriva lui Hristos și Apostolilor, cum făceau cărturarii și fariseii când întrebau: «Cum poate Acesta să-și dea nouă Trupul să-L mâncăm»? (Ioan. 6, 52). Voi cu Scriptura în mână vă duceți către iad, pentru că Hristos a zis: "De nu veți mânca Trupul Fiului Omului și de nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viață întru voi" (Ioan 6, 53).

NU MERGEȚI LA ADUNĂRI SECTARE

Pocăitul: Noi de cuminecătură nu ne-am lepădat. Când mergem la adunare și noi frângem pâinea și ne cuminecăm. Vino numai și vezi ce lucru frumos se face acolo.

Creștinul: Eu la adunările voastre nu mă duc, căci m-a oprit Hristos. A zis, că "cel ce se leapădă de biserică, să-ți fie ca un păgân și vameș" (Mat. 18, 17). Eu nu pot avea nici o însoțire cu pocăiții, nu mă pot duce între aceia care își bat joc de cele sfinte ale mele. Eu nu pot sta între dușmanii lui Hristos și ai bisericii Lui. Oricât de frumoase ar fi

rugăciunile și cântările voastre, ale pocăiților și nazarenilor, eu știu că acelea nu plac lui Dumnezeu, pentru că ați ieșit din legea Lui și v-ați făcut o lege după placul vostru. - Zici, că și voi pocăiții vă cuminecați. Dar unde-i preotul vostru? Unde nu-i preot, nu-nici Liturghie, nici jertfă. Voi sunteți un popor fără altar, fără preoți, fără jertfă. Cuminecarea voastră e numai o înșelăciune, ca să atrageți la voi pe cei neștiutori și slabi în credință.

PREOȚIA

Pocăitul: In Scriptură zice, că suntem "neam ales, preoție împărătească, rod sfânt, poporul dobândirii (I Petru 2, 9). Tot așa apocalipsul (1, 6): "Și ne-a făcut împărați și preoți lui Dumnezeu și Tatălui Său". Așadar noi toți suntem preoți, toți putem face sfințire și jertfă.

Creștinul: Apostolul scrie, că suntem "preoție împărătească". Vezi că sunteți toți preoți. De ce nu ziceți atunci, că sunteți și împărați, că Scriptura așa zice? Vedeți, că nu înțelegeți. Dacă zice sfântul Petru, că suntem preoție împărătească, aceea înseamnă, că precum aduc preoții jertfa pe altar, așa noi fiecare creștin în inima noastră, ca și pe un altar trebuie să-i jertfim lui Dumnezeu, prin rugăciune, prin lepădare de sine și fapte bune. Și precum un împărat își stăpânește țara, așa creștinul ca un împărat trebuie să se stăpânească pe sine, să se oprească de la faptele rele. -Toți suntem slujitori ai lui Dumnezeu; toți trebuie să facem voia Lui, dar preoți de a săvârși Sfânta Liturghie, de a aduce jertfa pe altar nu suntem toți. Iisus a avut mulți învățăcei, dar din ei numai pe 12 i-a ales, i-a făcut preoți, precum se vede aceasta la Matei 10, 1 și celelalte; Marcu 3, 13 și celelalte; Luca 6, 13 și celelalte. Pentru ce zice Iisus către Apostoli: "Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi?" (Ioan 15, 16). Pentru ce i-a făcut pe ei "Vânători de oameni?" (Mat. 4, 19), căci dacă toți vor fi vânători, unde-i vânatul? Pentru ce a zis Iisus: "Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi" , Ioan 20, 21 , dacă odată fiecare creștin poate să meargă și netrimis să fie Apostolul lui Hristos?

Cum că nu toți oamenii sunt preoți și deopotrivă unul cu altul în slujba Domnului, se vede și din cuvintele sf. Pavel, 1 Cor. 12, 8, 12; precum și din cele ce se spun tot acolo la vers. 28, 29 și 30, unde se zice: "Așa a pus Dumnezeu în Biserică întâi pe Apostoli, a doua prooroci, a treia dascăli, după aceia puteri, apoi darurile tămăduirilor, ajutorințele și isprăvnicile. Au doară toți sunt Apostoli? Au doară toți prooroci? Au doară toți puteri? Sau doară toți au darurile tămăduirilor? Au doară toți în limbi grăiesc? Au două toți talmăcesc? "

Același lucru se spune și la Efeseni, 4, 11, 12. De altfel tot acest lucru, că nu toți sunt pe o formă în biserica Domnului, se vede și din cuvintele lui Hristos: "Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă și cel ce se leapădă de voi de Mine se leapădă, iar cel ce se leapădă de Mine, se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine" (Luca 20)

În legea veche încă se numește poporul lui Israel împărăție preotească, dar pentru aceea nu sunt toți preoți, ci numai vița lui Aaron. Despre Aaron a poruncit Dumnezeu lui Moise (vezi la Ieșire, 40, 11-15), ca să fie sfințit de arhieru, iar fiii lui de preoți. Deci

nici Aaron, nici alți preoți, ci pe care îi alege Dumnezeu, precum spune și sf. Pavel la Evrei 5, 4: "Nimeni nu-și ia lui-și cinstea, ci cel ce este chemat de Dumnezeu ca și Aaron".

Voi ziceți, că toți sunt pe o formă. Dar voi nu vă aveți oare predicatorii voștri, ba și diaconi? Cine i-a sfințit pe ei? De unde au primit puterea Vedeți, cât sunteți de fățarnici și mincinoși! Una ziceți și alta faceți. Vă lepădați de preoți, dar vă alegeți predicatori.

Nu suntem dar toți preoți, ci numai aceia cărora li s-a dat. Iar vouă pocăiților nu v-a dat nimeni preoția, nici celor tineri, nici celor bătrâni, nici nu va trimis Dumnezeu să predicați. Precum Apostolii nu și-au luat singuri darul preoției, ci l-au primit de la Hristos, așa nici voi nu vă puteți singuri lua preoția. Preoția voastră e numai o amăgire și cuminecătura voastră nu-i mai sfântă decât pâinea și vinul pe care le am eu acasă pe masă. Lăsați-vă dar de gândul preoției, că nu v-a pus nimeni preoți. Dacă a rânduit Dumnezeu, ca să fii tu mână sau picior, nu dori să fii cap, ci fii cu supunere, căci prin cap se mantuiesc și mâinile și picioarele.

PREOȚII DE AZI

Pocăitul: Pe Apostoli Hristos i-a pus mai mari, dar pe preoții de acum nu Hristos i-a pus.

Creștinul: Pe Apostoli Hristos i-a pus mai mari, iar pe preoți Apostolii și urmașii lor cu putere de la Hristos. Pe voi însă nici Hristos nici Apostolii. Hristos a zis către Apostoli: "Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer; și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer" (Matei 18, 18). Le-a dat adică putere, ca după ce se va înălța la cer, ei să facă tot ce vor afla de bine pentru mântuirea sufletelor și le-a pus înainte, că tot ce vor face ei aici pe pământ, aceea va fi aprobat, întărit și în cer. Apostolii s-au și folosit de această putere primită, căci îndată după înălțarea lui Iisus la cer, ei în locul lui Iuda vânzătorul au ales alt Apostol, pe Matia (Fapte 1, 26), - Iar dacă s-au înmulțit creștinii și Apostolii nu mai puteau să ajungă pe la toți să le poarte de grijă în cele sufletești, au început a pune episcopi și preoți. Așa Apostolul Pavel a pus pe unul cu numele Timotei să fie episcop în Efes, pe altul cu numele Tit episcop în Creta. Mai târziu scrie către episcopul Tit: "Pentru aceasta te-am lăsat pe tine în Creta, ca să îndreptezi cele ce lipsesc și să așezi în fiecare oraș preoți, precum ți-am poruncit (Tit 1, 5). Și să nu socotiți, că Tit, Timotei și alții ca ei, au fost puși numai așa cu cuvântul mai mari peste alții. Nu, ci ei au fost sfințiți în preoți, cu rugăciuni și punerea mâinilor Apostolilor, prin care au primit darul preoției, precum se și vede aceasta din cuvintele sf. Pavel, în cartea către Timotei, 4, 14: "Nu-ți uita de darul, ce este întru tine, care s-a dat ție prin proorocie, cu punerea mâinilor preoțimii". Timotei, însă a primit și dreptul de a hirotoni preoți cu punerea mâinilor, de aceea îi spune sf. Pavel, la 5, 22: "Mâinile în pripă pe nimeni să nu le pui". Iată, dar, că din rânduiala Apostolilor și cu puterea dată de Hristos au fost așezați în orașe și sate episcopi și preoți. Dar nu numai Apostolul însuși pune preoți, ci el a dat putere și episcopului să sfințească preoți. Așa a trecut până în ziua de azi puterea preoțească, de la Hristos, la Apostoli și la preoți. Nici nu se putea

altfel, căci suflete de mântuit vor fi și la sfârșitul lumii și așa și preoți trebuie până la sfârșitul veacurilor. Deci până va fi pe pământ un suflet de mântuit, un spic de grâu și o viță de vie pentru Liturghie, până atunci vor fi preoți.

PREOȚII - PRESVITERII

Pocăitul: Sub preoți se înțeleg bătrânii poporului, sau cu altă vorbă: presviterii.

Creștinul: Rătăcești foarte când vorbești așa. Citește ce se spune la cartea a doua a împăraților, 8, 3, 4, 6, 10, 11, unde se face deosebire între preoți și bătrâni. Mai citește în Faptele Apostolilor, 15, 2, 4, 6, 22, 23; 16, 4; 20; 17; Evrei 9, 6; Iacov 5, 14; Petru cartea 1, cap. 5 întreg și vezi cum se pomenește în tot locul de Apostoli și preoți. Iar despre bătrâni vorbește sf. Pavel în cartea către Tit 2, 2 cum și în cartea I către Timotei, 5, 1. Iar dacă în Bibliile voastre, cine l-a tradus pe românește a pus în loc de preoți cuvântul greșit presviteri, răfuiți-vă cu cei ce v-au stricat Scripturile, iar nu cu noi, căci pe a noastră sfânta Biserică ne-a păzit-o întreagă și nestrucată; voi însă nu aveți cine să vă păzească Scriptura de stricăciune.

PREOTUL ȘI PLATA

Pocăitul: Adevărat că vă slujesc preoții, dar pentru plată, iar Domnul a zis: "In dar ați luat, în dar să dați" (Mat. 10, 8).

Creștinul: Acesta-i cântecul vostru iubit, al pocăiților: plata preotului! Poate de aceea v-ați și făcut pocăiți, ca să nu plătiți la preot. Aveți voi pe alții, pe care îi plătiți, încă mai mult decât preotului. Ce vă doare dar, că noi plătim preotului? Ce vă amestecați în lucrurile noastre?

Iată însă, că eu vreau să arăt cât de mult rătăciți. Înainte de toate trebuie să știți, că darul lui Dumnezeu nu se vinde pe bani. Nu se vinde nici Botezul, nici Cuminecarea, nici alte taine sfinte. De aceea preotul știe, că ori i se plătește, ori nu, el trebuie să boteze, să cunune, să spovedească, să cuminece, să îngroape. El o face aceasta oricând vede că e necesar, cum e spre pildă la săraci. - Darul de sus deci el nu-l vinde pe bani. Pe de altă parte însă Dumnezeu nu vrea, ca preoții Săi să umble zdrențăroși și ruți de foame, ca și când ar sluji pe un Stăpân zgârcit și rău, și de aceea a poruncit aspru credincioșilor, să-și susțină pe preoții lor. Tot omul trebuie să trăiască după munca sa: dascălul după școala sa, avocatul după avocația sa, croitorul, tâmplarul, după meseria sa, economul după pământul său, păstorul după Oile sale, așa și preotul după preoția sa. Nu crezi? Dar nu spune tot sf. Pavel "Să nu legi gura bouului ce treieră! Au doară de boi are grijă Dumnezeu?" (I Cor. 9, 9). Nu spune tot sf. Pavel: "Așa a rânduit Domnul, ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, din Evanghelie să se hrănească" (I Cor. 9,14) adică după osteneala care și-o pun în slujba lor preoțească.

Voi pocăiții vorbiți de rău pe preoți și îndemnați pe oameni să nu le plătească. Știți

oare, ale cui slugi sunteți, când faceți așa? Ale diavolului, care vrea să ducă la îndeplinire cuvântul acela: "Bate-voi păstorul și se vor risipi oile turmei! " Voi, care stați tot cu Scriptura înainte, vorbiți și lucrați în contra cuvintelor Scripturii, făcându-vă singuri mincinoși.

Voi îndemnați pe oameni să nu plătească la preot; dar voi pentru ce plătiți predicatorul vostru?

Unde ați mai văzut slugă fără simbrie? Chiar și porcarul și ciurdarul satului, care păzesc dobitoacele oamenilor, sunt plătiți de comună; numai preotul, care 16 ani a învățat la școală, cheltuind averea părintească, preotul care păzește nu porcii și vitele oamenilor, ci sufletele lor, numai el să nu fie vrednic de plată? Deschideți numai Scriptura la A doua Lege, 18. Acolo citim: "Și acesta este dreptul preoților; de la popor, de la cei ce jertfesc jertfe, ori vițel, ori oaie, vei da preotului armul, fâlcile și pântecele. Apoi pârga grâului tău și a vinului tău și a untului tău de lemn și pârga oilor tale vei da lui. Că pe el I-a ales Domnul Dumnezeuul tău, din toate neamurile tale, să stea înaintea Domnului Dumnezeuului tău, ca să slujească și să binecuvânteze întru numele Domnului, el și fiii lui în toate zilele. " Tot același lucru îl, citim la Levitic,. 7 și tot despre această datorință vorbește și cartea II Paralipomene, 31, 4 și următorii; ba încă Dumnezeu obligă pe popor să dea bisericii și zeciuală, adică a 10-a parte din tot ce are. Tot așa și la Levitic, 27, 30-33.

Dumnezeu însă s-a îngrijit nu numai de preoții Legii vechi, ci și de cei ai Legii noi. Așa la Matei, 10, 10; la Marcu, 6, 8 și următoarele; la Luca, 9, 3; 10, 7, Iisus zice Apostolilor, să nu ia cu sine nici haine, nici bani, nici încălțăminte, și în orice casă vor intra, să mănânce cele ce li se vor pune înainte, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Tot acest înțeles îl are și ce spune sf. Pavel, la Rom. 15,27.

Ascultați deci voi toți, care nu vreți să plătiți preotului stolele și celelalte datorințe, ce spune sf. Pavel: "Cine slujește în oaste vreodată cu leafa sa? Sau cine sădește vie și din roadă ei nu mănâncă? Sau cine paște turma și din laptele turmei nu mănâncă? " (I Cor. 9, 7).

Cine zice dar că nu trebuie să dea plată preotului, războiască-se cu sf. Pavel, nu cu creștinii. Noi vrem să ne ținem păstorul, căci "Vrednic este lucrătorul de plata sa" (I Tim. 5, 18). Pocăiții ar vrea însă, să bage vrajbă între noi și păstorii noștri, ca să poată sfâșia turma lui Hristos!

PRESCURILE

Pocăitul: Preoții au scornit prescurile, ca să trăiască bine, voi le duceți la biserică și el le mănâncă.

Creștinul: Iar tu crepi de ciudă, om rău ce ești. Umbli cu Scriptura în mână și minți că prescurile le-au scornit preoții. Deschide la sf. Matei, 12, 4 și vezi ce spune acolo? Așa-i că vorbește din Legea veche despre pâinile punerii înainte, care nu era iertat să le mănânce, decât preoții? Iată, Dumnezeu și în legea veche a poruncit să se ducă prescuri la biserică. Se poruncește doar în cartea a patra a lui Moise (5, 9): "Și orice pârgă din toate câte se sfințesc între fiii lui Israil și pe care le aduc Domnului, vor fi ale preotului".

În legea nouă încă s-au rânduit prescuri. Jertfa sfântă a Legii celei noi, de care voi pocăiții v-ați lepădat, se săvârșește cu pâine și vin aduse de credincioși. Din acestea se slujește și se face Sfânta Cuminecătură, pentru care trebuie foarte puțină pâine. Dar cu ceea ce rămâne ce se face? Ascultă pe sf. Pavel ce orânduiește: "Cei ce lucrează cele sfinte din biserică mănâncă; și care slujesc altarului, cu altarul se împărtășesc" (I Cor. 9,13). Așadar ce rămâne e al preotului. Și e bine așa.

Mie nu-mi pare rău, că din grâul meu și din vinul meu se aduce jertfa cea necruntată, și se face Trupul și Sângele Domnului. De la Dumnezeu am de toate și nu-mi pare rău de jertfa ce o fac. Iar preotului i se cade să aibă parte, căci ispravnicul lui Hristos este.

PREOTUL ȘI PĂMÂNTUL

Pocăitul: Dar pentru ce mai dați preotului și pământ? Lăsați să trăiască numai de la altar!

Creștinul: Dacă am face așa cum ziceți voi pocăiții, atunci n-am mai avea preoți. Am rămânea o turmă fără de păstori și atunci bucuria voastră ar fi deplină. Sfântul Apostol Pavel însă nu glăsuiește așa ca voi, ci altfel. El scrie către creștinii din Corint: "Dacă am semănat noi vouă cele sufletești, au mare lucru este de vom secera de la voi cele trupești?" (I Cor. 9, 11).

Spune curat Apostolul, că preoții care dau oamenilor cele pentru suflet, au dreptul să primească de la ei hrană pentru trup.

Oricâtă plată am da noi la preot, el tot mai multe face pentru noi, că noi îi dăm numai cele trupești, iar el ne dă cele sufletești. Cele sufletești însă sunt mai scumpe decât cele trupești. Noi îi câștigăm lui pâinea, iar el ne câștigă împărăția cerească, căci prin el ne botezăm, prin el ne curățim de păcate, prin el ne mântuim.

Oare, când suntem bolnavi, nu preotul este acela, care face rugăciune pentru noi, și de multe ori unde nu poate ajuta medicul, ajută Dumnezeu prin rugăciunile preoților săi? Oare nu tot preotul este acela, care face rugăciuni peste țarinii la semănat, în timp de secetă ori ploaie prea multă și înșivă sunteți martori, că Dumnezeu ascultă rugăciunile lor? și acum, dacă ei se îngrijesc și de averea credincioșilor, oare lor nu li se cade nici o plată?

Voi pocăiții încă plătiți care cât puteți pentru predicatorii și pentru treburile voastre. Adventiștii dau a zecea parte din tot ce au și nu vă plângeți că-i mult, numai de noi vi-e milă că dăm mult, ca să ne atrageți în partea voastră, ca să puteți aduna și mai mult.

Dar să facem și altă socoteală: Omul este din trup și din suflet. Dacă trupul se îmbolnăvește, alergi la medic care se uită la tine, scrie câteva șire și-i plătești o sumă frumoasă de bani. Preoții sunt doctorii sufletului, ei ne apără, ne vindecă de relele sufletești, de păcate. Oare lor nu li se cade să-i răsplătim pentru aceasta? Oare nu Domnul Hristos a zis, că mai mult este sufletul decât trupul? Medicii nu-mi mânuie

sufletul de moarte, dar preoții, dacă primesc sfaturile lor bune, îmi mântuie sufletul de osândă. Ei îmi fac binele cel mai mare în lume. De la Hristos încoace de 2000 ani prin ei s-a ținut creștinătatea în lume nu prin pocăiți, că legea pocăiților este plămădită la anul 1514 după nașterea lui Hristos, din legea cea calvinească și fiecare pocăit, fiecare sectă, stă cu Scriptura în mână, dar fiecare în altă formă o învață, măcar că sf. Pavel la Efeseni 4, 5 zice: "Un domn, o credință un botez".

PREOTUL ȘI DARURILE DATE

Pocăitul: dacă dați pământ preotului, pentru ce îi dați și zile de lucru și dar?

Creștinul: Așa vrem noi, ca preotul nostru să nu fie silit să muncească ca și noi la saună, la coasă, sau în fabrică, ci să trăiască, după slujba Lui evanghelică, pentru aceea ne silim să-i dăm toate cele de lipsă, tot ajutorul, ca să poată trăi el și familia lui după slujba preotească, care i s-a încredințat. Iar dacă voi pocăiții nu vreți să înțelegeți lucrurile cum trebuie și cereți ca preoții să trăiască numai cu literele din Evanghelie, cereți de trăiți și voi numai cu slova din Scriptură. Eu ți-am spus și ți-o spun din nou, că pe voi pe pocăiți Scriptura pe care o purtați în buzunar vă dă de minciună. Deschide Testamentul Nou la Epistola sfântului Pavel către Galateni, 6, 6. Acolo stă scris: "Să împărțească cel ce învață cuvântul cu cel ce îl învață, toate bunătățile". Va să zică, credincioșii care învață cuvântul trebuie să dea cele de trebuință preoților, care îi învață pe ei. Iar în cartea lui Isus fiul lui Sirah, pe care voi n-o aveți în scriptura voastră cea sucită și stricată, acolo stă scris: "Teme-te de Domnul și cinstește pe preot și-i dă parte lui, precum s-a poruncit ție. Pârgă, și pentru păcat, și darul brațelor, și jertfele sfințeniei și pârga celor Sfinte" (7, 31, 33). Ii dăm pârga din ceea ce avem, îi dăm și darul brațelor, puterea, munca noastră. Ii dăm din ce ne-a dat și din cât ne-a dat Dumnezeu. Voi le vedeți acestea în Scriptură, dar nu le spuneți, iar dacă vi le arată cineva, cu multă viclenie le suciți, le învărtiți de la înțelesul adevărat. Se poate că unii preoți să fie vinovați că nu vestesc îndeajuns cuvântul lui Dumnezeu, dar voi pocăiții sunteți mult mai vinovați, că îl vestiți greșit. Sfântul Apostol Pavel a avut mult necaz cu oameni de aceia ca voi, care începură a predica nu cele auzite de la Apostoli, ci cele socotite de mintea lor întunecată. Apostolul când a văzut viclenia și încăpățânarea lor, nu i-a cruțat, ci i-a pus fără milă sub afurisenie. (I Timot. 1, 20), și a poruncit ca nimeni să nu mai aibă cu ei nici o legătură. Ci toți să se deosebească de ei, să-i ocolească (II Tesal. 3, 6-14). Dacă sfântul Pavel ar veni din nou pe pământ, în ziua cea dintâi v-ar pune sub afurisenie pe toți pocăiții, pentru că învățăturile lui cele luminate de Sfântul Duh le schimbați cu născocirile mintii voastre întunecate.

PREOȚII ȘI CINSTEA

Pocăitul: Preoții voștri sunt farisei, căci iubesc șederile înainte la prânzuri și la ospete, așteptând să fie cinstiți de toți oamenii. Domnul Hristos a zis să nu căutam șederile înainte și că "cel ce vrea să fie între voi întâi, să fie vouă slugă". (Mat. 20, 27).

Creștinul: Tot așa ai putea zice, că tatăl este fariseu, căci șede în fruntea mesei între copiii săi. Dacă cinștim pe părinții noștri cei trupești, se cuvine să cinștim și pe părinții cei sufletești. Sfântul Apostol Pavel zice: "Preoții cei ce-și țin bine dregătoria, cu îndoită cinste să se cinstească" (I Timotei 5, 17). Va să zică trebuie să fim cu cinste către preot, chiar și dacă nu și-ar împlini tocmai bine datoria, iar pe cel ce și-o împlinește, cu îndoită cinste să-l cinștim. Chiar și el, sfântul Pavel, cere să fie cinștit de alții, căci scrie: "Așa să ne socotească pe noi omul, ca pe niște slugi ale lui Hristos și împărțitori ai tainelor lui Dumnezeu" (I Cor. 4, 1).

Preoții în fiecare Duminică și sărbătoare servesc Sfânta Liturghie pentru toți credincioșii din parohiile lor. Ei predică, ne învață ce să credem și ce să facem ca să ne mântuim. Ei botează, mărturisesc, cunună, înmormântează. Ei merg chiar și noaptea ca să provadă cu Sfintele Taine pe cei bolnavi. Iată, ei împlinesc cuvintele Scripturii: Cei ce sunt mai mari ne slujesc nouă tuturor. Numai pocăiții nu le recunosc acestea, pentru că sunt orbiți de ură "având ochi, nu văd".

SFÂNTA MAICĂ BISERICĂ

Pocăitul: Vă tot aud că ziceți: «Sfânta Maică Biserică». Ce «Maică»? Tu o ții pe ea, că tot îți cere, când pentru una, când pentru alta.

Creștinul: într-adevăr, duhul lui satana grăiește din tine, când grăiești ceva. Tu ai vrea să urâm biserica și să ne facem pocăiți. Sfântul Ciprian zice, să iubești biserica ca pe o mamă, dacă vrei să-ți fie Dumnezeu tată. Biserica ne crește și ne nutrește sufletește și ne deschide cerul. Ea ne și petrece din lumea aceasta. Eu văd că aceia care părăsesc pe Dumnezeu, mai întâi părăsesc rugăciunea și biserica. Părăsirea bisericii nu este lucru bun niciodată. Iar dacă se cere să dau ceva pentru biserică, dau bucuros, că averea câtă o am, de la Dumnezeu o am și cu tot dreptul se cade să întorc ceva pentru casa lui Dumnezeu.

Dar oare voi, pocăiților, nu dați și nu contribuiți cu nimic la susținerea casei voastre de rugăciune? Din ce faceți reparările, din ce edificările? Din ce plătiți pe predicatorul vostru și pe atâția misionari, care vin la voi să facă colecte? Iată, că și voi jertfiți bani, nu arareori chiar mai mult decât noi. Aici iar vă dovediți fățarnici: cu gura spuneți una, cu fapta faceți alta.

BANII ADUNAȚI LA BISERICĂ

Pocăitul: Voi adunați bani în biserică, iar la Marcu 11, 16, se spune că Hristos a

răsturnat mesele schimbătorilor de bani din biserică.

Creștinul: Și aici rățăcești. In biserica din Ierusalim erau negustori, care vindeau ori cumpărau și schimbau bani. Pe aceștia i-a scos Iisus afară. A aduna bani cu discul sau tasul în biserică spre folosul ei, nu este negustorie. Nu citiți voi oare cele ce scriu la Marcu 12, 41; 13; apoi la Luca 21, 1-5, unde se spune, că Iisus sta în fața vistieriei biserici, unde fiecare punea bani? Iisus nu numai că n-a osândit acest lucru, ba încă a lăudat pe văduva, care a pus acolo tot ce a avut. Așadar este iertat a aduna bani în biserică cu discul, cu tasul sau în cutie. Nimeni nu este dator să dea, ci pune cât îl trage inima.

Voi însă sunteți fățarnici și mincinoși, că și aici una ziceți și alta faceți. Voi încă adunați bani în casa voastră și copiii voștri duc bani la locul de adunare, și dacă nu duc cât trebuie, trebuie să ducă restanța de altădată. Voi cereți bani de la ai voștri, punând silă pe ei, și apoi grați împotriva celor ce de bună voie dau la noi bani pentru biserică!

POCĂIȚII SUNT MAI BUNI?

Pocăitul: vezi, noi am părăsit biserica și tot nu ne-am făcut răi, ci încă mai buni de cum eram când umblam la biserică.

Creștinul: Te înșeli dacă crezi că te-ai făcut mai bun. Tocmai prin lepădarea de Biserică ai făcut răul cel mai mare. Tu crezi că te-ai făcut iubitor de Dumnezeu, dar dacă îți tragi seamă, în inima ta este multă patimă, multă ură. Faptele cele bune ar fi avut preț dacă le-ai făcut fără lepădarea de Biserică, așa însă nu. Dacă-i oaia cât de grasă, când odată părăsește turma, lupul se bucură de ea. Ai făcut rău, când ai pornit pe așa cale de capul tău. Sfânta Scriptură zice, că "Este cale, care se pare oamenilor dreaptă; iar sfârșitul ei duce în fundul iadului" (Pilde 14,12).

PREOȚII SUNT RĂI?

Pocăitul: Noi pocăiții urgisim pe preoți, pentru că ei sunt răi și mai mult strică în lume decât folosesc.

Creștinul: Dacă n-ați urî pe preoți, ci numai păcatele lor, atunci n-ați învăța pe oameni să părăsească pe preoți și Biserica, ci să părăsească păcatele. Dacă ați urî numai păcatele, ați sfătui pe oameni să meargă mai des la biserică, să se mărturisească și să se cuminice, dar voi tocmai de la aceasta îi opriți. Nu Duhul lui Hristos grăiește din voi din pocăiți, ci duhul lui satana; nu iubirea o băgați voi în inimile oamenilor, ci ura, iar ura este de la diavol. Hristos n-a învățat să urăști pe aproapele tău, ci dimpotrivă a poruncit să iubești și pe dușmanul tău. Voi pocăiții nu păcatele preoților le urăți, ci pe preoți. De păcatele preoților vă pare bine și în tot locul grați de ele,

numai ca să urască poporul pe preoți și să treacă la legea voastră.

Desigur că sunt și preoți răi, că Iisus a avut numai 12 Apostoli și totuși s-a aflat între ei unul rău, un Iuda: dar voi pocăiții greșiți când ziceți că toți preoții sunt răi. Voi faceți ca omul acela, care căutând sus pe pom și văzând câteva mere stricate, numaidecât a zis că toate merele sunt stricate și luând securea a tăiat pomul. Văzând unii preoți răi, ziceți că toți sunt răi. Voi de binele ce-l face vreun preot nu grați niciodată, că precum ziceți voi, ei nu fac nici un bine; Liturgia, Spovedania, Cuminecarea, sunt lucruri rele, iar predicile sunt minciuni. De-ar avea un preot viață ca un înger, tot rău ați grai de el și de lucrurile lui, că duhul lui satana care este în voi, nu poate zice bine de preoți, nici de Biserică, nici de Cruce, nici de Sfintele taine. Dacă ați fi fost creștini adevărați, nu v-ați fi lepădat de Biserică, ci v-ați fi rugat pentru preoții cei răi, precum Hristos s-a rugat când era pe Cruce pentru cei care L-au răstignit, și aceia erau tocmai preoții jidovești, cărturarii și fariseii. Și de-ar fi făcut vouă preotul orișice neplăcere, ați fi iertat, precum a învățat și a făcut Hristos. Voi însă, ca oi ați început a judeca pe păstorii voștri, iar pe urmă v-ați lepădat de ei și acum trăiți în lumea mare ca niște oi risipite, ca niște fii rătăciți, depărtați de la casa părintească. În Sfânta Scriptură nu spune, că dacă preoții sunt răi să ne lepădăm de lege și de biserică. Deschide numai Evanghelia lui Matei la cap. 22, 3, acolo Hristos spune, cum să se poarte poporul, dacă preoții sunt răi. A zis: "Toate câte vor zice vouă, să le țineți, țineți-le, iar după faptele lor să nu faceți; căci ei zic și nu fac". Hristos dar, nu zice "lăsați-i, părăsiți-i" ci numai "după faptele lor să nu vă luați". Voi să grijiți numai ca faptele voastre să fie bune, că nu veți avea să răspundeți înaintea lui Dumnezeu de faptele preotului; nu răspunde oaia pentru păstor. Dacă preotul este rău, legea și Biserica nu sunt rele; n-ai drept ca să te lepezi de ele. Deschide încă o dată Scriptura la Evanghelia lui Matei (18, 17), unde spune, că cel ce se leapădă de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș. Iată, aceasta este judecata lui Hristos asupra pocăiților, care s-au lepădat de Biserică. Pot ei să zică tot «Doamne, Doamne», locul lor e cu păgânii și cu vameșii. Preoții răi vor lua de la Dumnezeu plata, dar și pocăiții își vor primi partea de osândă.

PREOTUL "PĂRINTE"

Pocăitul: pentru ce tot ziceți voi preotului: «Părinte»? Domnul a zis: "Părinte să nu chemați vouă pe pământ, căci Unul este Părintele vostru, Carele este în ceruri" (Mat. 23, 9).

Creștinul: Iisus a zis către jidovi: "Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit" (Ioan 6, 49). Iată, și Domnul vorbește de "Părinți". El nu oprește dar vorba aceea, că dacă ar opri-o nici El n-ar folosi-o. Iisus nu aceea a voit să învețe că la părinți să nu le zicem «părinți», ci a voit să înțelegem că Dumnezeu este Părintele părinților. Părinții pământești ne dau nouă numai ceea ce primesc de la Părintele ceresc, de aceea

mulțumită Lui o datorăm pentru toate.

Apostolul Pavel scrie: "Fiilor, ascultați pe părinții voștri întru Domnul, căci aceasta este cu dreptate" (Efes 6, 1). Pe tată și pe mamă îi numește "părinți" spunând că, în iubirea față de Dumnezeu trebuie să fie cuprinsă și iubirea de părinți. Oare Apostolul n-a știut de porunca Domnului? Ba el a știut-o foarte bine, dar altfel a înțeles-o, nu ca pocăiții. Pentru aceea omul trebuie să citească numai Scriptura care are talcuire, iar locurile care nu le pricepe să le întrebe de la preotul său. Apostolul Petru zice că "prooro'cia scripturii nu se face după tălmăcirea fiecăruia". (II P. 1, 20). Tocmai de aici vine rătăcirea pocăiților, că se leagă de un lucru care nu este pentru ei. Toți tălmăcesc Scriptura, și o tălmăcesc rău spre osândirea lor, cum spune sfântul Petru "că cei neînvățați sucesc scripturile spre pierderea lor" (II P. 3, 16).

Acum să-ți răspund și la întrebarea pentru ce îi zicem preotului "părinte"

Apostolul Pavel scrie, că Timotei îi este: "adevărat fiu întru credință", iar pe episcopul Tit din Creta îl numește "fiu după credința cea de obște" (Tit. 1, 4). Dacă sfântul Pavel îi numește pe Tit și Timotei fii, el se socotește ca un părinte al lor, ca un părinte sufletesc, de la care au primit ei credința, care dă viață sufletului. Deschide Scriptura la epistolele lui Ioan și vei afla că tot "fiilor!" le zice la credincioși. Ei desigur l-au numit "părinte". Preoții noștri încă sunt părinți sufletești. Prin ei sufletul nostru se ridică din păcate, se naște la viață nouă, mai bună, mai curată. Precum părinții noștri trupești ne-au hrănit cu mâncare trupească, așa preoții hrănesc sufletele noastre cu Sfintele Taine și cu învățăturile Evangheliei. Cu tot dreptul putem dar să-i numim părinți. De altfel vedem, că însuși Iisus pune în gura bogatului din Sf. Evanghelie, la Luca, 16, 24, 30, Cuvântul: «Părinte Avraame» Precum vezi, pocăiții, cuvintele Lui Hristos le tâlcuiesc pe dos. Ei culeg din Scriptură numai ce li se pare că-i împotriva noastră, iar ce-i împotriva lor aceea o tac ca peștele.

PREOȚII SUNT PĂRINȚI BUNI

Pocăitul: Preoții nu sunt părinți buni, că dacă ar fi buni, fiii lor sufletești i-ar iubi, dar vedem că și la sate și la orașe, pe zi ce merge sunt tot mai urgisiți.

Creștinul: Așa ai putea să zici, că nici Hristos n-a fost bun, pentru că L-au urât și zi după zi tot mai mult L-au urgisit Jidovii, până ce L-au răstignit. Inșă, har Domnului, lucrul nu stă tocmai așa precum zic pocăiții, căci pe preoți îi urăsc numai creștinii cei răi, dar cei buni nu. Chiar și dacă ar fi preoți răi, ilare drept nimeni să-i urască. Evanghelia nu spune că, pe părintele rău să-l urăști. Legea lui Hristos nu este legea urii, ci legea iubirii. De preotul rău ar trebui să ai milă și să te rogi pentru el, precum și el se roagă la altar pentru tine.

De altfel nu-i nici o mirare că preoții au dușmani. Nu sunt ei mai aleși decât Hristos; și ei trebuie să bea paharul amar al suferințelor pe care I-a băut Domnul, că "nu este învățacelul peste învățătorul său, nici sluga peste stăpânul său". De ar fi un preot cât de bun și cu viață cât de sfântă, el tot va avea dușmani. Spre pildă, pocăiții sunt dușmani

neîmpăcați tuturor preoților. Ei numai de acel preot ar zice bine, care ar trece la pocăiți. Dușmanii Bisericii au fost întotdeauna și dușmanii preoților. Cine vrea să răpească oile, nu iubește pe păstorul care le păzește, ci zice: "bate-voi păstorul și se vor risipi oile". Hristos le-a spus toate acestea înaintea Apostolilor, dar i-a mângâiat, i-a îmbărbătat, zicându-le: "Fericiți sunteți când vă vor ocări pe voi și vă vor prigoni și mințind vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră pentru Mine. Bucurați-vă și vă veseliți, căci plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigonit pe proorocii cei mai înainte de voi" (Mat. 5, 11-12).

- Iisus a zis: "Cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă" (Luca 10,16). Așadar voi pocăiți, dacă vă lepădați de preoți, vă lepădați de Hristos, Preotul preoților. Ar fi bine să puneți la o parte ura și judecarea preoților și să luați seama pe ce cale ați plecat și unde duce aceea. Eu mai bucuros vreau să rămân sub bâta păstorului, decât să ajung în gura lupului. Mai bucuros rămân pe lângă un preot rău și să mă mântuiesc, decât să mă lepăd de el și să mă osândesc.

PREOȚII FAC SLUJBE

Pocăitul: Preoții voștri au stricat legea. Ei fac slujbe pe care nu le-a rânduit Hristos, așa-i miruitul, maslul, cununia, sfințirea apei, prohodul morților și altele.

Creștinul: Voi cugetați, că ce nu aflați în Scriptură aceea nu-i de la Hristos și de la Apostoli. Doar sfântul Apostol Ioan spune, că în Scriptură nu se află toate câte a făcut Iisus (Ioan 20, 30; 21, 25). Tot în Scriptură aflăm că Iisus după înviere în timp de 40 de zile s-a arătat Apostolilor și i-a învățat multe (Fapte 1, 3). Aceste învățături Apostolii nu le-au scris, ci multe din ele le-au vestit numai cu graiul. Dacă vrei să te convingi că într-adevăr este așa, caută în Scriptură Epistola a doua a sfântului Pavel către Tesaloniceni (2, 15); acolo zice: "Fraților, stați și țineți învățăturile pe care le-ați învățat, ori prin cuvântul, ori prin cartea noastră". Așadar, nu toate învățăturile s-au făcut în scris, ci unele s-au spus numai cu cuvântul. Pe acestea nu le aflăm în Scriptură și numai mai târziu le-au scris alții, precum le-au auzit de la Apostoli. Nu avem dar să ținem numai cele ce sunt în Scriptură, ci trebuie să ținem și cele ce ne-au rămas de la creștinii cei dintâi, care cu urechile lor au auzit învățăturile Apostolilor. Așadar, pocăiți rătăcesc când zic că toată învățătura lui Hristos și a Apostolilor se află în Scriptură, rătăcesc când zic că sunt rele rânduielile bisericesti rămase nouă de la creștinii cei dintâi: mirul, maslul, cununia, binecuvântările primite de la Apostoli.

Scriptura nu mult vorbește despre ele, dar nici nu tace. Dacă spune mai puțin, vine de acolo că creștinii le cunosc din graiul viu. Sf. Pavel scrie: "Cel ce ne întărește pe noi împreună cu voi întru Iisus, și cel ce ne-a uns pe noi Dumnezeu este" (II Cor. 1, 2). Iar Apostolul Ioan zice: "Și voi ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate" (I Ioan 2, 20). În Evanghelia sfântului Marcu citim, că Apostolii "ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i vindecau" (Marcu 6, 13). Apostolul Iacob scrie: "De este cineva bolnav între voi, să

cheme pe preoții bisericii; și aceștia să se roage pentru dânsul, ungându-l cu untdelemn întru numele Domnului" (Iacob 5, 14). - Iată dar, că Scriptura vorbește de ungere, numai pocăiții nu vreau să primească nici un fel de ungere, nici a mirului, nici cea de la maslu.

Despre căsătorie zice Apostolul Pavel: "Taina aceasta mare este" (Efes. 5, 32). Așadar căsătoria este un lucru mare, este o Taină, ca și Botezul, ca și Mirul, ca și mărturisirea. Unirea între cei doi soți trebuie să fie așa de sfântă, ca și unirea care este între Hristos și între Biserică. Precum Hristos nu părăsește Biserica sa, așa și cei căsătoriți n-au voie să se părăsească unul pe altul. În legea lui Moise se zicea, că bărbatul poate să dea carte de despărțire femeii și să desfacă și căsătoria. Hristos îndreptează, asprește legea și zice: "Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă" (Mat. 19, 6) Apostolul Pavel în Epistola către Corinteni scrie: "Iar celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul: femeia de bărbat să nu se despartă. Iar de se va și despărți, să nu se mărite, sau să se împace cu bărbatul său. Și bărbatul pe femeie să nu o lase" (I Cor. 7, 10-11). Pocăiții însă nu vreau să știe de porunca Domnului. La ei căsătoria nu e taină, ci un lucru de târg între bărbat și femeie, un lucru care se poate desface. Așa înțeleg ei legea Domnului.

Dumnezeu a binecuvântat căsătoria oamenilor celor dintâi (Facere 1, 28). Noe a binecuvântat pe fiii săi. Preoții jidovești în toată ziua, seara și dimineața trebuiau să iasă în tinda bisericii și să binecuvânteze poporul, Hristos a binecuvântat pe prunci și pe Apostoli, pâinea și peștii; numai pocăiții zic că preoții fac rău când binecuvântează căsătoria, binecuvânta uleiul, apa, vinul, mâncărurile, casele, bisericile, crucile și lucrurile rânduite pentru slujba dumnezeiască. Dar pentru ce fac rău preoții, când fac și ei ceea ce a făcut Hristos, când binecuvânta și ei precum a binecuvântat Hristos? Ce rău fac preoții dacă se roagă la înmormântare, când și Iisus s-a rugat la mormântul lui Lazăr? Dacă pocăiții numai pentru aceea socotesc unele lucruri rele, pentru că ei nu le află în Scriptură, atunci pună-și toți pălăriile în par, că nici aceea nu este scris să porți pălărie. Iar dacă și cele care se află în Scriptură pe unele le întorc pe dos, peste altele închid ochii, noi n-avem ce să zicem, decât ca Dumnezeu să-i ierte că nu știu ce fac, nu știu că atunci când s-au lepădat de biserică și de Sfintele Taine au făcut un păcat mare și când hulesc pe preoți și cele sfinte fac altul și mai mare. Iisus a zis "Feriți-vă sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema". Pocăiții prin satele noastre sunt stricători de pace. Ei strică pacea dintre credincioși și preoți. Dacă făcătorii de pace fiii lui Dumnezeu se vor chema, stricători de pace numai fiii Lui satana se pot numi.

Zice românul că "unde nu-i sulă, nu-i împunsătură". Voi pocăiții sunteți «sula» dracului, că pe unde mergeți, pe unde vă învărtiți, tot în preoți împungeți, și aveți o mare bucurie dacă o oaie gălbejită, slabă de credință, puteți să o rupeți din turma lor și să o treceți la voi, că o faceți "sfântă", dar nu pe seama lui Hristos, că Hristos n-are sfinți de aceia care s-au lepădat de Biserică.

ÎNCHINAREA LA ICOANE

Pocăitul: În Sfânta Scriptură la cartea Ieșirii 20, 4, zice: "Să nu-ți fac chip cioplit, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer sus și din câte sunt pe pământ jos ... și să

nu te închini acelora, și să nu slujești lor, că Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău". Voi vă închinați la icoane, care sunt asemănarea celor de pe pământ sau din cer și Dumnezeu oprește lucrul acesta.

Creștinul: Noi nu socotim icoanele a fi Dumnezeu. Nu zicem că hârtia și lemnul acela este Dumnezeu. Ele ne aduc aminte de cele sfinte, de cele plăcute lui Dumnezeu, ca și cum o fotografie îți aduce aminte de acela care este închipuit în ea. Dumnezeu a poruncit lui Moise să facă din aur vărsat chipuri de îngeri. "Și vei face doi Heruvimi de aur turnați și îi vei pune pe ei de amândouă laturile acoperământului împăcării" (Eșire 24, 18). Tot acolo la cap. 26. 31 zice: "Și vei face catapeteasma din vânat și mohorât și din roșu răsucit și din mătăasă răsucită. Să o faci pe ea cu Heruvimi", adică cu chip de înger. Iar când împăratul Solomon a zidit casa Domnului în Ierusalim "pe toți pereții casei împrejur săpați, a scris cu condeiul Heruvim și Finici" (III Regi 6, 28).

Cinstirea icoanelor deci nu-i păcat, nici rătăcire. Înțelege odată omule, că porunca să nu-și facă omul chip cioplit, nici asemănare vreunui lucru ca să se închine lui a fost dată pentru evreii care ieșiră din egiptenii păgâni și aveau să meargă în Canaan, unde erau alți păgâni, care se închinau la idoli, la lucruri făcute de mâini omenești, spunând că acelea sunt Dumnezeu. Precum jidovii în pustie, când erau mușcați de șerpi veninoși, priveau la șarpele de aramă, care închipuia pe Hristos Cel răstignit pe Cruce și se vindecau, fără să vatăme pe Dumnezeu, căci El însuși a rânduit așa; tot așa și noi cinstind icoanele și crucea, nu-L vătămăm, ci ele ne aduc aminte de Dumnezeu. Dacă cinstești o persoană trebuie să cinstești și chipul ei. A călca în picioare chipul cuiva înseamnă a-l vătăma. Dar oare voi, pocăiții, nu cinstiți Biblia? Doar aceasta încă nu este altceva, decât hârtie și litere! Oare voi nu aveți cărți cu chipuri? Iată că și aici una ziceți și alta faceți. Noi nu zicem că Crucea și Icoanele sunt Dumnezeu, nici nu credem, dar ele au putere dumnezeiască, credem că Dumnezeu prin ele poate da dar.

LUMÂNĂRILE, TĂMÂIA, VEȘMINTELE

Pocăitul: dar spune-mi, de ce treabă sunt în bisericile voastre luminile, tămâia și hainele acelea înflorite în spatele preoților?

Creștinul: Deschide Sfânta Scriptură a Testamentului vechi la cartea Leviticului cap. 24, 4; acolo scrie: "în sfeșnicul cel curat, veți aprinde luminile înaintea Domnului până dimineața ..." "Și veți lua făină curată și veți face dintr-înșă douăsprezece pâini ... și le veți pune pe ele doua rânduri ... și veți pune la fiecare rând tămâie curată și sare și vor fi pâinile spre pomenire puse înaintea Domnului".

Acestea le-a poruncit Dumnezeu prin profetul Moise. Dacă n-ar fi fost lucruri plăcute Lui, nu le-ar fi rânduit. Domnul Hristos primește de la cei trei crai din răsărit ca dar aur, smirnă și tămâie. La preotul Zaharia îngerul lui Dumnezeu i s-a arătat pe când tămâia în biserică și voi toți ziceți că tămâia și luminile nu plac lui Dumnezeu. Iisus de multe ori a fost în biserică din Ierusalim și a oprit orice lucru necuviincios în biserică; a scos de acolo cele ce nu se potriveau cu sfințenia locului, dar n-a zis niciodată să scoată luminile din biserică.

În Sfânta Scriptură la cartea Eşirii cap. 39, se află, că a făcut Moise la porunca lui Dumnezeu haine pentru slujbele bisericeşti. Aceste haine au fost făcute din mătase şi aur. Erau colorate şi împodobite cu pietre scumpe. Şi a aşezat Moise în locul de închinare, sicriul legii, masa cu pâinile punerii înainte, untdelemnul pentru ungere şi tămâie aromatică. Despre altar se face pomenire în multe din cărţile Legii vechi şi noi. În Apocalips (8, 3) poţi citi acestea: «Şi a venit alt înger şi a stătut la altar având cădelniţă de aur şi s-a dat lui tămâi multe». Precum vezi, aici este vorba de altar, de cădelniţă şi de tămâie.

Nu mă mir că voi pocăiţii graiţi împotriva la altar, la miruit, la tămâiat, la veşmintele preoţeşti, pentru că voi nu aveţi preoţi, nici altar, nici jertfă. Vai de sufletul vostru!

Masa Altarului pe care slujeşte preotul ne aduce aminte de muntele Golgota unde s-a răstignit Iisus. Icoanele ne amintesc viaţa curată a sfinţilor, statornicia lor în credinţă. Luminile ne aduc aminte de învăţăturile lui Hristos care luminează pe om. Fumul de tămâie, care se înalţă din cădelniţă, ne învaţă că şi rugăciunea noastră trebuie să se înalţe din inimă caldă, plină de iubire către Dumnezeu. Stiharul preotului ne aduce aminte de cămaşa lui Hristos, epitrahilul, mânecele şi brâul, de funiile cu care a fost legat, felonul de purpura cu care a fost îmbrăcat şi crucea pe spate, de crucea pe care a purtat-o. Aşadar, în hainele preotului ni se închipuiesc patimile Domnului. Prin clopote căpătăm semn ca să mergem la biserică, sau dacă nu putem merge, să ne unim de-acasă rugăciunile noastre cu ale preotului. Dacă se trag după mort, ele ne aduc aminte de moarte, ne fac a înţelege, că suntem numai călători pe pământ şi să purtăm mai multă grijă de sufletul nemuritor. Ne amintesc şi aceea, ca să ne rugăm Domnului pentru cel răposat.

Pocăiţii zic că acestea toate sunt fără de folos, lucruri rele. Sunt fără folos pentru cel necredincios şi rele pentru cel rău la inimă. Sărmanii pocăiţi! Când aud clopotele li se strânge inima pungă de necaz, dar n-au ce face. Până vor vedea cu ochii turnuri de biserici, vor auzi şi cu urechile sunet de clopote.

Aşa un necaz îl apuca pe Luther, care zicea, că de câte ori vedea icoane sau crucea lui Hristos îşi pleca ochii şi mai bucuros ar fi vrut să-l vadă pe satana (Iansen Ist. Pop. Germ. 271). Dacă l-a dorit, acum îl vede, dar ştiu că nu se bucură de el. Acum mai bucuros ar vrea să vadă crucea, decât pe satana.

Nici voi pocăiţii nu cu drag vă uitaţi la cruce. Nu cumva o să păşiţi ca strămoşul vostru Luther, mai ales că fugiţi şi de tămâie şi de apa sfinţită, ca şi când ar fi nişte lucruri spurcate.

APA SFINŢITĂ

Pocăitul: Nu-mi pomeni de apa sfinţită, că în Scriptură nu stă nici un cuvânt despre ea. Sfinţirea de apă este numai o vrăjitorie popească.

Creştinul: Te înşeli dragul meu şi-n asta. Deschide Sf. Scriptură a Testamentului vechi la cartea Numerilor cap. 19 şi vei afla că înainte de Hristos, Dumnezeu a rânduit un fel de apă sfinţită spre folosul sufletesc al oamenilor. La vers. 18 zice: "Un bărbat

curat luând isop, îl va muia în apă, și va stropi casa, vasele, oamenii câți vor fi acolo ..." Apoi știi tu bine că Iisus la nunta din cana a binecuvântat apa, iar în Ierusalim era scaldătoarea oilor cu apă binecuvântată de Dumnezeu, în care se vindecau bolnavi. Azi în Biserica ortodoxă este izvor minunat, cu a cărui apă mulți se vindecă. Dumnezeu arată puterea și darul Său în apă. Apa sfințită nu este apă bosconita și vrăjită de preoți de preoți, ci este apă binecuvântată de Dumnezeu. Bine ai auzit tu, cum se roagă preotul către Dumnezeu: «Acum trimite darul Preasfântului Tău Duh, care sfințește toate, și sfințește apa aceasta. » Sf. Apostol Pavel scrie, că tot ce a făcut Dumnezeu este bun și "se sfințește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune" (I Timotei 4, 4-5)

POSTURILE

Pocăitul: Dar posturile de ce treabă le mai țineți? Postul vostru este numai o schimbare de mâncare nu-i post. Noi pocăiții numai o zi de post avem și atunci nu mâncăm nimic.

Creștinul: Strămoșii noștri, Adam și Eva, au locuit în cel mai frumos loc pe pământ. Acolo erau tot felul de pomi. Dumnezeu Ie-a spus că din unul să nu mănânce, dar din ceilalți să mănânce. Așa facem noi în post. Din unele alimente mâncăm, din altele nu mâncăm. Când este ajun nu mâncăm nimic. În Evanghelie scrie, că Iisus după ce s-a botezat a ajunat 40 de zile. Apostolul Pavel scrie către Corinteni să petreacă în post și rugăciune (I Cor. 7, 5). De altă dată iar le scrie că oamenii trebuie să se arate întru toate slugi credincioase lui Dumnezeu: "în răbdare, în necazuri, în osteneli, în privegheri, în posturi" (II Cor. 6, 4-5)

Noi avem dar posturile de pe vremea sfinților Apostoli și de la cei dintâi creștini, dar arată-mi în Scriptură unde zice că postul trebuie să țină numai o zi? Eu zic că nu-i așa bun postul cum vi-l rânduieți voi pocăiții, ci așa cum l-au rânduit Apostolii și cum îl rânduiesc mai marii bisericii, cu puterea căpătată de la Hristos când a zis către ei «oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer" (Matei 18,18).

Ei au dreptul să ne lege cu post și să ne dezlege de el. Ne și dezleagă de câte ori cerem, dacă din ceva cauză n-am putea posti. Pe prunci, pe bolnavi, pe femeile care alăptează, nici nu-i obligă la post aspru, ci cu vin și cu ulei. Iar cine nu ascultă de Biserică, trebuie socotit ca un păgân și vameș. Avem patru posturi obligatorii și Miercurile și Vinerile.

Dacă voi pocăiții nu postiți, lăsați-ne pe noi în pace cu posturile, că în Scriptură zice că "Cel ce mănâncă pe cel ce nu mănâncă să nu-l osândească și cel ce nu mănâncă pe cel ce mănâncă să nu-l judece" (Romani 14, 3). Iar eu am auzit că au murit oameni pentru că au mâncat prea mult, dar nu am auzit să fi murit cineva pentru că a postit.

Ar fi bine dacă voi pocăiții ați mai posti de la vorbele cu care judecați pe alții, că dacă nu veți posti, vă veți osândi. Iisus a zis că n-a venit să judece lumea, ci ca să o mânuiască, numai voi judecați pe toți, uitând vorbele Scripturii: "Nu judecați, ca să nu fiți judecați" (Matei 7,1).

SFÂNTA LITURGHIE

Pocăitul: Voi credeți, că Liturghia este ceva lucru mare, dar este numai o iscodire popească. In Scriptură nu se află nimic despre Liturghie.

Creștinul: Sfânta Liturghie este însemnată acolo în Scriptură, dar pocăiții nu vreau s-o afle, pentru că dacă s-au lepădat de preoție, nu pot avea nici Liturghie. Sfânta Liturghie este o jertfă, iar jertfele și înainte de Hristos numai preoții le făceau, și în legea lui Hristos numai preoții le pot face.

Înainte de patimile Sale, în Joia Paștilor, Iisus a mers cu cei doisprezece învățăcei în Ierusalim. Acolo într-o casă a cinat împreună cu ei. La cină a luat pâinea în mână, a binecuvântat-o și frângând-o a dat-o Apostolilor zicând: "Luați, mâncați, acesta este Trupul meu". Apoi luând paharul cu vin și binecuvântându-l a zis, "Beți dintru acesta toți, căci acesta este Sângele Meu" (Mat. 26, 27-28). Iată, aceasta a fost cea dintâi Liturghie, când pâinea și vinul au fost prefăcute în Trupul și Sângele Domnului. Tot atunci a zis către apostoli: "Aceasta să o faceți întru amintirea Mea" (Luca 22, 19). Le-a dat putere și poruncă, ca și ei să prefacă pâinea și vinul în Trupul și Sângele Lui. Apostolii au și împlinit această însărcinare.

După înălțarea Domnului și după pogorârea Sfântului Duh, zi de zi slujeau, și împărțeau Sfânta Cuminecare la creștini. După ce s-au înmulțit credincioșii, Apostolii n-au mai ajuns pe la toți și pentru aceea le-au sfințit lor episcopi și preoți în sate și orașe, dându-le și lor puterea de a sluji cele sfinte, Vezi F. Ap. 20, 7, cum făcea Pavel Sf. Liturghie. Apostolii și sfinții au adăugat la Liturghie mai multe rugăciuni frumoase, și așa avem Liturghia de azi. Noi când ne cuminecăm, cu Hristos ne împreună. Trupul și Sângele Lui îl primim. Sfânta Liturghie este mai scumpă, mai plăcută lui Dumnezeu decât toate celelalte rugăciuni, pentru că în ea, însuși Iisus Hristos se jertfește din nou, prin mâinile preotului.

Așa stă lucrul cu Liturghia. Cea dintâi Liturghie a făcut-o însuși Iisus la Cina cea de Taină; tot așa o fac preoții și astăzi împodobită cu cântări și rugăciuni frumoase.

Liturghia este Jertfa sfântă a Legii celei noi. Fără Liturghie religia nu-i religie, ci o rătăcire grosolană. Așa este legea voastră a pocăiților și a tuturor celor ce n-au Liturghie. Sf. Scriptură vorbește despre Liturghie, dar voi n-o înțelegeți, nici nu întrebați de preoți.

SFÂNTA SCRIPTURĂ

Pocăitul: Noi ne ținem de vorba din Scriptură și o înțelegem așa precum o aflăm acolo.

Creștinul: Dacă înțelegeți vorba precum este în Scriptură, acolo zice: "acesta este Trupul meu ... acesta este Sângele Meu . . ."; pentru ce nu credeți dar, că Sfânta Cuminecătură este Trupul și Sângele Domnului? în Scriptură stau cuvintele lui Hristos: "Cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă". (Luca 10, 16) Cum de v-ați lepădat dar?

Ori nu vă pasă de Hristos? în Scriptură zice: "Cel ce nu-și ia crucea sa și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine" (Matei 10, 38). Voi dacă țineți morțiș la slova Scripturii, ar trebui să purtați fiecare câte o cruce în spate.

Nu după carte vă luați voi, ci după capul vostru. Cu cartea numai înșelați lumea. Cu vorbele cele frumoase din Scriptură numai acoperiți rătăcirea voastră cea urâtă, ca și cum ai acoperi cu foițe de aur o grămadă de gunoi. - Jidovii s-au închinat lui Dumnezeu, iar pe Fiul Lui L-a răstignit. Așa și voi pocăiți, vă rugați lui Dumnezeu, iar pe Fiul Lui ÎI batjocoriți, pentru că învățăturile Lui sfinte le suciți, le folosiți împotriva Lui. De o parte tot ziceți: Doamne, Doamne, iar de altă parte dați în Biserică și în slujitorii ei. Ca niște farisei vicleni dați târcoale pe lângă mieluseii Domnului; vorbele din Scriptură le întoarceți pe față, pe dos, le țeseți pe lângă ei în tot chipul, ca să-i prindeți, precum își țese păianjenul ața, ca să prindă musculițele.

BOTEZUL PRUNCILOR

Pocăitul: Noi nu sucim învățăturile Scripturii, ci preoții le sulesc. Arată-mi în Scriptură unde spune că trebuie botezați pruncii cei mici?

Creștinul: Arată-mi tu în Scriptură unde spune că pruncii cei mici nu trebuie botezați? Arată-mi locul unde se oprește botezul pruncilor? Dacă botezul pruncilor ar fi un lucru rău, atunci ar fi scris în Scriptură că ar fi un lucru rău, căci lucrurile cele rele, cele oprite, sunt scrise acolo. Dacă Iisus, Apostolii și urmașii lor n-au oprit botezul pruncilor, dacă toți sfinții au aflat că botezul pruncilor este bun, cum veniți voi acum cu învățătura nouă, că botezul lor nu este bun? Iisus a zis: «Lăsați pruncii să vină la Mine», voi când îi opriți de la botez, îi opriți de la Hristos. La asta numai satana vă învață, ca să moară pruncii nebotezați și așa să fie lipsiți de fericirea cerească. - împărăția cerurilor este și pentru prunci, și ei trebuie să se boteze să se nască «din apă și din Duh», cum a zis Hristos.

BOTEZUL SPRE IERTAREA PĂCATELOR

Pocăitul: Dar voi când roștiți Credeul spuneți, că botezul este pentru iertarea păcatelor, iar pruncii cei mici n-au păcate, și așa nu este nevoie să fie botezați.

Creștinul: Pruncii mici au păcatul strămoșesc, care ne-a rămas de la Adam și Eva, ca și cum rămâne o datorie de la părinți la fii, iar păcatul strămoșesc prin botez se șterge. De păcatul strămoșesc amintește și prorocul David când zice în Psalmul 50: «Intru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea»- De el amintește și Apostolul Pavel când scrie: «Pentru aceea precum printr-un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, așa întru toți oamenii moartea a intrat, întru carele toți am păcătuit» (Rom. 5, 12). Așadar moartea a intrat în toți oamenii, pentru că prin Adam toți am păcătuit.

Pruncii nebotezați ai pocăiților cresc în păcat și dacă mor, mor în păcat. Cum mai poți să mai zici că pocăiții sunt sfinți? De așa sfinți să te ferească Dumnezeu! Despre țiganii

de cort nu poți să zici că sunt buni creștini, dar copiii nici ei nu și-i lasă nebotezați. Povestea spune, că și pasărea când își scoate puii le face cu ciocul cruce pe cap.

BOTEZUL LA OPT ZILE

Pocăitul: Domnul a zis: "Cel ce va crede și se va boteza, mântuise-va; iar cel ce nu va crede osândise-va" (Marcu, 16, 15). Așadar mai întâi omul trebuie să creadă, apoi să se boteze. Voi faceți rău, că dați la prunci botezul fără credință.

Creștinul: Tot Iisus a zis: "De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre întru împărăția lui Dumnezeu", (Ioan 3, 5). Împărăția Lui Dumnezeu este și pentru prunci, deci și ei trebuie să fie botezați, și ei trebuie să se renască din apă și din Duh Sfânt. Dacă pruncii mici n-ar avea nici un păcat, atunci n-ar trebui nici botezați, dar având și ei păcatul strămoșesc, nu pot intra în împărăția cerurilor, căci "nimic spurcat nu va intra într-înșă" (Apoc. 21, 27). Pocăiții, care țin pruncii nebotezați, îi țin necurați, și sărmanii de ei, dacă mor, sunt lipsiți de vederea lui Dumnezeu, din vina părinților. Dobitoacele câștigă hrana puilor lor; oamenii însă trebuie să asigure pentru copiii lor și împărăția cerească, dar pocăiții la asta nu se gândesc.

Când a zis Iisus că "cel ce va crede și se va boteza, mântuise-va", atunci a trimis pe Apostolii să învețe toate popoarele și să boteze. Apostolii au predicat la oameni mari. De la aceștia negreșit, că înainte de botez, se cere credință, dar de la prunci nu se cere, pentru că n-o pot încă avea. Lor li se dă botezul pentru credința părinților și a nașilor, care le asigură creșterea în religia creștină.

Voi ziceți că pruncii nu știu de botezul lor. În Legea veche în locul botezului era tăierea împrejur, care se făcea la pruncii Evreilor (Colos. 2, 11). Dacă tăierea împrejur-fără care nu era mântuire - se făcea la prunci neînțelegători, pentru ce nu s-ar putea face și botezul legii noi la prunci?

BOTEZUL DAT DE SF. APOSTOLI

Pocăitul: În Scriptură nu aflăm să fi botezat Apostolii pe prunci.

Creștinul: La Faptele Apostolilor citim, că sf. Pavel a botezat pe Lidia "și casa ei" (16, 15), a botezat pe un temnicer, pe "el și ai lui toți" (16, 33), a botezat "casa lui Ștefana", (I Cor. 1, 16). Dacă au fost el și ai lui toți, dacă a fost toată casa, atunci și pruncii se înțeleg acolo. Deci greșesc pocăiții, când opresc botezul pruncilor, lăsându-i să trăiască neîncreștinați și să moară păgâni nebotezați. Dacă în Scriptură nu se spune, că botezul pruncilor este rău, atunci voi sunteți răi, care nu-i botezați.

Dacă Apostolii botezau pe toți cei din casă, voi pocăiții foarte rău faceți, când pe unii din casă îi lăsați nebotezați. De 2000 de ani creștinii și-au botezat pruncii, numai voi veniți acum cu învățătura cea nouă și opriți botezul lor. Sfinții mari ai bisericii, ca sf. Vasile cel Mare, sf. Ioan Gură de Aur, sf. Nicolae, sf. Grigorie, au zis că pruncii trebuie botezați, iar voi, niște oameni, care abia sloveniți Scriptura, vă socotiți mai învățați decât sfinții, mai știutori decât toți creștinii și spuneți că botezul pruncilor nu este bun. Pe cât

vă socotiți de sfinți și drepecți, pe atât de păcătoși și mincinoși vă va arăta Hristos în ziua judecării, pentru că stricați rânduielele așezate de El prin sfinții Apostoli.

BOTEZUL ÎN RÂU

Pocăitul: pentru ce nu vă botezați voi în apă curgătoare, în râu, că și Domnul în râu s-a botezat?

Creștinul: pentru ce nu mergeți voi toți pocăiții în Palestina la apa Iordanului să vă botezați, că Domnul Hristos acolo s-a botezat. Apa tot apă-i și în râu și în fântână. La botez se cere apa nu râul. Arată-mi unde scrie în Biblie, că omul numai în râu poate primi botezul?

BOTEZAȚI PE CEI FĂRĂ PĂCATE

Pocăitul: Voi ziceți că botezul este pentru iertarea păcatelor. Dacă prin botez se iară păcatele; pentru ce botezați pruncii când au numai un păcat: Lăsați-i să crească oameni mari și să se boteze atunci, când vor avea mai multe păcate, ca să se ierte toate.

Creștinul: Botezul pruncilor nu se poate amâna, pentru că nimeni n-are contract cu moartea. Nici un părinte cuminte nu vrea să-și pună pruncul în primejdia de a muri nebotezat, cu păcatul strămoșesc pe suflet, lepădat afară din împărăția cerească, Domnul Hristos a rânduit o altă Taină: Mărturisirea sau Spovedania.

SPOVEDANIA

Spovedania nu-i rânduită nici de la Hristos, nici de la Apostoli, ci numai de la preoți.

Creștinul: E lucru natural, că voi pocăiții dacă v-ați lepădat de preoți, v-ați lepădat și de Spovedanie. Dar să descâlcim lucrul, să vedem cum stăm cu Spovedania?

La Spovedanie, înainte de toate trebuie să descoperim sau să mărturisim păcatele noastre. Că Dumnezeu a cerut de la om mărturisirea păcatelor, asta o aflăm și în Testamentul vechi. După ce Adam și Eva au mâncat din pomul oprit, Dumnezeu i-a luat la întrebare și ei și-au mărturisit fapta. De la Cain, care a ucis pe fratele său Abel, încă a cerut Dumnezeu mărturisirea păcatului. A întrebat: "Unde este fratele tău Abel? Ce ai făcut?" (Fac. 4, 9-10). Dumnezeu știe bine ce a făcut omul, și totuși cere mărturisirea păcatului. În cartea a IV-a a lui Moise, cap. 5, 7, Dumnezeu poruncește ca omul să-și mărturisească păcatul. În Evanghelia lui Matei scrie, că poporul din Ierusalim și Iudeea mergea la Ioan Botezătorul "și se boteza în Iordan de la dânsul, mărturisindu-și păcatele sale" (Matei 3, 6).

Iisus n-a mărturisit pe oameni, pentru că voia să arate că este atotștiutor, că le cunoaște păcatele și fără mărturisire. De aceea a zis și slăbănogului din Capernaum: "iară-ți-se ție păcatele tale", iar Măriei Magdalena îi zice, că "i se iartă păcatele ei cele multe". El le cunoaște, spune că sunt multe, dar nu le descoperă, ci le iartă, o află vrednică de iertare, pentru iubirea și căința ei.

Înainte de a se înălța la cer, Iisus a dat și Apostolilor putere de a ierta păcatele. A zis

lor: "Căroră veți ierta păcatele, se vor ierta lor; și căroră le veți ținea, vor fi ținute" (Ioan 20, 23). Apostolii însă nu erau atotștiutori, nu puteau ști care sunt vrednici și care nevrednici de iertare; de sine se înțelege dar, că atunci când au primit puterea de a ierta păcatele, au primit dreptul de a le cunoaște, iar a le cunoaște puteau numai din mărturisire. Așa, mărturisirea păcatelor din rânduiala lui Hristos s-a făcut o Taină, o lege pentru toate sufletele. Când Iisus a dat Apostolilor puterea de a ierta sau de a ținea păcatele, i-a făcut judecători peste suflete, iar judecată nu puteau să aducă fără ascultarea celui vinovat. Că mărturisirea păcatelor într-adevăr a fost și pe vremea Apostolilor, o aflăm în Scriptură. La Fapte cap. 19, 18, scrie că "mulți din cei ce crezuse, veneau mărturisindu-și și vestind faptele sale". Acolo amintește și de canonul lor spunând că "mulți din cei ce făceau vrăjitorii au adus cărțile și le-au ars înaintea tuturor. "

Și apoi, ce crezi, ce interes ar fi avut preoții să scornească mărturisirea? Acesta-i cel mai greu lucru din slujba preotească, și pentru aceasta n-au nici o plată. Sunt sate, unde lună de lună sute de oameni se spovedesc. Preotul trebuie să stea ceasuri multe nemișcat, în frig ori căldură, sănătos ori bolnav, în scaunul spovedaniei. Afară de aceasta el trebuie să fie gata oricând l-ar chema un bolnav, ziua ori noaptea, pe vreme bună ori pe furtună și frig.

SF. APOSTOLI IARTĂ PĂCATELE

Pocăitul: Iisus numai la Apostoli a dat putere de a ierta păcatele, nu și la preoți.

Creștinul: Păcătoși nu numai pe vremea Apostolilor au fost, ci vor fi până va sta lumea; așa și aceia care pot ierta păcatele, trebuie să fie până la capătul lumii. Dacă Apostolii au murit, au trebuit să aibă urmași în slujbă, și aceia sunt Episcopii și preoții. Iisus a spus la Apostoli, că ce vor rându-i ei pe pământ, rându-i va fi și în cer. Dacă au rându-i ei preoți pe pământ, rându-iți sunt și din cer. Dacă le-au dat slujba, le-au dat și puterea.

SFINȚENIA POCĂIȚILOR

Pocăitul: Noi pocăiții ne-am lepădat de păcate, ne-am sfințit, suntem popor ales, popor sfânt lui Dumnezeu.

Creștinul: Nu de păcate v-ați lepădat voi, ci de mărturisire, iar păcatele v-au rămas pe suflet, că păcatele nu le-ați putut lepăda fără mărturisire. Ca să nu crezi că voi pocăiții nu aveți păcate, deschide cartea primă a sfântului Apostol Ioan, acolo scrie: "Iar de vom zice că păcat nu avem, pe noi înșine ne înșelăm, și adevărul nu este întru noi". (I Ioan 1, 8). Dacă n-aveți păcate, pentru ce ziceți în Tatăl nostru "și ne iartă nouă păcatele noastre"? Voi puteți înșela pe oameni, dar pe Dumnezeu nu. Despre voi grăiește Iisus la Luca 16, 15: "Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepti înaintea oamenilor, însă Dumnezeu știe inimile voastre, căci ce este la oameni mare, urât este înaintea lui Dumnezeu. "

MĂRTURISIREA PĂCATELOR

Pocăitul: dacă avem păcate, noi le mărturisim lui Dumnezeu, nu unor oameni păcătoși.

Creștinul: În Sfânta Scriptură nu așa stă. Acolo zice: "Mărturișiți-vă păcatele unul altuia"(Iaob 5, 16). De vom mărturisi păcatele noastre, credincios este și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de toată nedreptatea" (I Ioan 1, 9). Așadar, voi pocăiții rătăciți rău când nu voiți să vă mărturișiți păcatele, numai lui Dumnezeu. Cu neascultarea voastră față de preoți, faceți ca și voinicul acela care s-a dus la armată, dar acolo a spus că el numai de rege ascultă, dar de ofițerii lui nu.

Preoții sunt ofițerii lui Hristos. Regele sufletelor, a zis către preoți: "Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă" (Luca 10, 16).

Așa este! Cine se leapădă de cel pus, se leapădă și de Cel ce l-a pus. Cine se leapădă de slugă, se leapădă și de stăpânul lui. Știu că greu este pocăiților să asculte acest cuvânt, fiindcă ei pe preoți îi judecă mult, în Scriptură zice: "Tu cine ești, cel ce judeci sluga altuia?" (Rom. 14, 4). Dacă stă în dreptate, Domnului său stă; iar dacă greșește, Domnului său greșește. Pe tine nu te-a pus Dumnezeu judecător; ci ascultător. Tu pentru păcatele preotului nu vei răspunde, că oaia nu răspunde pentru păstor, dar pentru neascultarea ta ai să răspunzi.

Voi pocăiții poate ați aștepta ca să vină vreun înger din cer să vă mărturișiți? În mândria voastră nu vreți să vă plecați înaintea unui om, dar citiți Scripturile și veți afla că "tot arhiereul care se ia din oameni, pentru oameni se pune spre cele ce sunt către Dumnezeu" (Evrei 5. 1). Dintre oameni a pus Dumnezeu profeți și preoți înainte de Hristos pe Avraam, pe Moise, pe Aaron, pe Ilie, pe Isaia. Dintre oameni a pus Iisus Hristos Apostoli și preoți ai Legii noi. Voi pocăiții nu voiți să vă plecați acestei rânduiei dumnezeiești, ci stați împotriva. Precum vezi, nu sunteți adevărați pocăiți, ci rău rătăciți. Predicatorii voștri v-au înșelat cu vorbe dulci, care gâdilă urechile, v-au încâlcit mintea cu cuvinte frumoase, dar pe dos întoarse, ale Scripturii. V-au făcut să credeți că voi sunteți sfinți, iar noi ceilalți toți păcătoși. Ei cu legea omenească vreau să strice pe cea dumnezeiască, dar omul în zadar își măsoară puterile cu Dumnezeu. Aceia care se trufesc și se aseamănă cu îngerii, vor cădea cu diavolii. Așa și fariseul s-a ținut că el este sfânt. A zis: «Doamne, îți mulțumesc că eu nu sunt ca alți oameni» și pe urmă el s-a aflat mai rău înaintea lui Dumnezeu și s-a osândit, iar vameșul cel păcătos s-a căit, s-a îndreptat și s-a mântuit.

IERTAREA FĂRĂ PREOT

Pocăitul: Dumnezeu știe păcatele mele și dacă nu le-o spune, mă poate ierta și fără preot.

Creștinul: Dacă ar fi după socoteala ta, atunci n-ar mai trebui nici să ne rugăm, că

Dumnezeu știe de ce avem lipsă și dacă nu-i vom spune. Dumnezeu poate să ierte și fără preot, dar nu vrea. El a voit ca om din gura omului să audă cuvântul de iertare, pentru aceea către niște oameni a zis: "Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer" (Matei 18, 18). Voi pocăiții nu vă supuneți la aceasta, pe voi nu vă dezleagă nimeni aici pe pământ, nu sunteți dezlegați nici în cer. Sărmană oaie, care ți-ai părăsit păstorul, soarta ta nu poate fi alta decât pierirea!

Dumnezeu știe păcatele noastre, dar vrea să le mărturisim cu "inimă înfrântă și smerită", dar pocăiții nu prea au smerenia în inimă, că în loc să-și descopere preotului păcatele lor mai degrabă se află vorbind de păcatele preoților.

De altfel voi nu băgați de seamă cum se joacă satana cu voi. Satana știe bine că păcatele numai prin Spovedanie se pot ierta. De aceea el toate vi le îngăduie; vă lasă bucuros să vă rugați îndelung, să cântați, să citiți Scriptura, să predicați cât vreți -numai să nu vă spovediți, ca să nu vă puteți mântui.

VĂ SPOVEDIȚI ȘI IAR PĂCĂTUIȚI

Pocăitul: La ce vă mai spovediți, că iar păcătuți. Vă făgăduiți a nu mai face păcatul și iar îl faceți: vă aflați mincinoși înaintea lui Dumnezeu.

Creștinul: Dacă tu mă întrebi că la cele ce ne mai spovedim că iar păcătuim, eu încă te întreb: pentru ce te speli, că iar te murdărești? Când ne mărturisim nu mințim. Apostolul Petru încă i-a spus lui Iisus, că de se vor sminti toți, el nu se va sminti (Mat. 26, 33). Iisus nu i-a zis că minte, pentru că Petru nici n-a avut de gând să se lepede.

Nici noi nu avem de gând ca din nou să păcătuim, ci avem propusul curat, ca pe Dumnezeu cu știrea și cu voia să nu-L mai vătămăm, pentru aceea promitem,-că ne vom da toată silința, ca pe viitor să nu mai păcătuim. Nu mințim, ci spunem așa după cum simțim și cum ne-am hotărât. Iar dacă se întâmplă, că cu toate acestea cădem în păcat, atunci facem ca Petru, ne căim, ne împăcăm cu Dumnezeu.

SPOVEDANIA IARTĂ

Pocăitul: De unde știți voi că Dumnezeu de câte ori vă spovediți vă iartă?

Creștinul: Asta este ușor de știut. Iisus a zis: "căroră veți ierta păcatele, se vor ierta lor" (Ioan 20, 23). "Oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer" (Matei 18, 18). Deci dacă ne mărturisim bine și cu gând sincer de îndreptare, noi suntem siguri, că atunci când primim iertare și dezlegare de la preot, suntem iarăși iertați și dezlegați și la Dumnezeu. -Deschide apoi Evanghelia lui Matei la cap. 18, 21. Aflăm acolo, că Apostolul Petru a întrebat odată pe Iisus: "Doamne, de câte ori îmi va greși mie fratele meu, și-1 voi ierta? Până la șapte ori? " iar Iisus i-a răspuns: "Nu zic până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte". - Dacă noi trebuie să fim atât de buni, că de șaptezeci de ori câte șapte să iertăm, apoi Dumnezeu este și mai bun decât noi, El și mai

de multe ori ne iară. Știe bunul Dumnezeu, că noi nu suntem îngeri, ci oameni slabi, suntem ca pruncii cei mici, când se învață a umbla, că tot cad și iar se ridică până se întăresc; așa și noi, dacă din nefericire cădem în păcat, nu rămânem în el, ci ne ridicăm, apucând mâna Tatălui ceresc și ne silim a merge cu El mai departe pe calea vieții noastre.

Spovedania este mâna lui Dumnezeu, care ne ridică din păcate. Voi pocăiții mâna asta o respingeți, nu vreți s-o primiți, și dacă nu o veți primi până în sfârșit, în păcatele voastre veți muri și vă veți osândi. Lăsați dar pocăința cea mincinoasă, care v-ați făcut-o voi și primiți pocăința cea adevărată lăsată de Hristos. Pocăință fără iertare, fără dezlegare de păcate nu este.

POCĂIȚII SUNT SFINȚI?

Pocăitul: Noi pocăiții nu numai că ne ținem, dar și suntem sfinți. Poți vedea, că nu înjurăm, nu furăm, nu ne îmbătăm, nu curvim.

Creștinul: Sfinții cărora nu le trebuie biserică, nici preot, nici Liturghie, nici Spovedanie, nici Cuminecare, nici Cruce, aceia sunt sfinții lui satana, nu ai lui Dumnezeu. Sfinții lui Dumnezeu au fost totdeauna oamenii bisericii, iubitori de preoți, primitori ai Sfintelor Taine. Ei nu se laudau cu sfințenia, ci mai curând ziceau că sunt păcătoși. Eu atât îți spun, că omul care se laudă cu sfințenia, este departe de ea, pentru că inima lui este plină de semetie, de trufie.

Voi pocăiții vă uitați la câteva fapte bune ale voastre și vă lăudați cu ele, ca fariseul plin de mândrie, dar nu vedeți că aveți pe suflet păcate mai mari decât înjurătura, decât beția și furătura. Aveți pe suflet păcatul lepădării de Biserică și de Sfintele Taine. Sărmanii de voi! Nu vedeți că legea pe care v-a făcut-o vouă neamțul Luther sau altii de seama lui, este o înșelăciune? Predicatorii voștri vă înșeală cu Scriptura în mână, sucind și răsucind, după placul lor, învățăturile Domnului și ale sfinților Apostoli. Bietul Luther desigur că se strâmbă, se încolăcește în focul iadului, iar voi nici nu știți că mergeți pe urmele lui. - Noi deși mai greșim, ca vameșul, dar rămânem tot în turma lui Hristos. Dacă și noi cei care suntem în urmă, cu frică și cu cutremur suntem pentru mântuirea noastră, ce va fi de voi, care sunteți afară de turmă? Voi ați ieșit din ea și, măcar că sunteți cu Scriptura în mână, vă paște satana, ca în ziua Judecății să vă bage în ocolul lui. Drept vă spun, la a doua venire a Domnului, n-aș vrea să fiu în pielea voastră a pocăiților.

SFÂNTA CRUCE

Pocăitul: oricine a făcut legea noastră, tot este mai bună decât a voastră. Voi sunteți pe jumătate păgâni, pentru că vă închinați la cruce, măcar că a doua poruncă a Lui Dumnezeu zice: "să nu-ți faci chip cioplit ca să te închini lui".

Creștinul: Când s-au dat cele zece porunci, înainte de Hristos cu 1500 ani, nici pomenire nu era de cruce. Altă pricină și alt înțeles are porunca a doua de care vorbești.

Pe vremea aceea poporul jidovesc a petrecut în Egipt, unde mulți au slăbit în credință și au început a se închina la chipurile cioplite ale egiptenilor, spunând că acelea sunt dumnezei. După ce au ieșit din Egipt, Dumnezeu a voit să-i înțarce pentru totdeauna de la închinarea idolilor, și pentru aceea Ie-a dat poruncă: «chip cioplit să nu-ți faci, ca să te închini lui».

Noi creștinii ortodocși credem într-Unui Dumnezeu și nu zicem, că Crucea este Dumnezeu. Nu cerem de la Cruce nici pâinea cea de toate zilele, nici iertarea păcatelor. Dacă ne închinăm în fața Crucii, nu ne închinăm ca lui Dumnezeu, ci numai o cinstim, aducându-ne aminte, că pe ea s-a vărsat sângele preasfânt al lui Hristos.

ÎNCHINAREA LA CRUCE

Pocăitul: Voi cântați în biserică: "Crucii Tale ne închinăm". Cu vorbă răspicată spuneți că vă închinați la un lemn.

Creștinul: Cu vorba asta ați sucit voi mintea la mulți nepricepuți, dar eu îți voi dovedi din Scriptură că greșești; în Evanghelia de la Luca, cap. 1, 40, aflăm că atunci când a mers Măria la munte în casa Zahariei, s-a închinat Elisabetei. Oare greșit-a Măria că s-a închinat Elisabetei, unei femei? Nu, pentru că nu s-â închinat ei ca lui Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel în epistola primă către Corinteni (16, 20) zice: "închină-se vouă frații toți ... închinăciune cu mâna mea a lui Pavel". Precum vezi, cuvântul de închinare are două înțelesuri. Altceva este, când te închini lui Dumnezeu, și altă închinare înțelegem față de om, înțelegeți voi pocăiții bine, că nu dăm noi Crucii închinarea aceea, care se cuvine lui Dumnezeu, dar răutatea nu vă lasă în pace, și căutați cu multă viclenie să ne trageți la rătăcirea în care petreceți.

O văduvă a avut un singur fecior, dar iată se îmbolnăvește și moare. Mama nemângâiată că nu-I mai poate vedea, scoate din ladă fotografia lui; o privește, o strânge la piept și o sărută. Oare îi este dragă ei hârtia aceea? Nu, ci își aduce aminte de cel închipuit acolo, de cel răposat. Crucea și chipul de pe ea ne aduc aminte de Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru mântuirea noastră.

Crucea este semnul lui Hristos. Când ne facem cruce arătăm că credem în Hristos. Crucea ne arată cât ne-a iubit Hristos, că și viața și-a dat-o pentru noi. Crucea ne învață că și noi atât de mult trebuie să-L iubim pe Hristos, că dacă s-ar cere, și viața să ne-o dăm pentru El. Crucea ne învață, că dacă Cel sfânt și drept a suferit atât de mult, apoi și noi cei păcătoși să suferim cu răbdare creștinească necazurile acestei vieți.

Prin lemnul din care a mâncat Adam și Eva, a venit blestemul în lume. Prin alt lemn, prin lemnul crucii, a venit binecuvântarea în lume. Pe lemnul din grădina Paradisului s-a suit diavolul în chip de șarpe, iar pe lemnul crucii s-a înălțat Fiul lui Dumnezeu în chip de om; deci crucea este un lemn binecuvântat. Crucea s-a sfințit prin sângele lui Hristos care s-a vărsat pe ea. Pentru aceea, oricât ar zice pocăiții, nazarenii, calvinii, că crucea este lemn blestemat, el tot lemn sfințit și binecuvântat rămâne. Nici crucea, nici oamenii aceia care L-au răstignit pe cruce, nu i-a blestemat Hristos, ci dimpotrivă s-a rugat pentru ei: "Părinte, iartă-le lor, căci nu știu ce fac" (Luca 23, 24)

Așa zicem noi despre cei ce hulesc crucea: "Doamne, iartă-le, că nu știu ce grăiesc! " Creștinii buni vor iubi crucea totdeauna. Cu ea se vor însemna la sculare, la culcare, la rugăciune, la mâncare, acasă, în drum și în câmp. Cu ea se vor sfinți apele, prin ea se vor binecuvânta popoarele, ea va străluci pe turnurile bisericilor și pe acoperișurile caselor. Și precum scrie în Evanghelie, la sfârșitul lumii, semnul lui Hristos, Crucea, se va arăta strălucind pe cer de la răsărit până la apus, ca să facă de rușine pe toți cei care au hulit-o (Matei 24, 30).

CINSTIREA CRUCII

Pocăitul: Eu tot nu mă pot împăca cu aceea, ca să cinstești un lemn, pe care Hristos a fost chinuit, batjocorit și omorât. Dacă ar bate cineva pe tatăl tău cu bâta, ai cinsti bâta aceea?

Creștinul: Bâta aceea n-aș cinsti-o, că tatăl meu n-a putut-o sfinți. Dar Hristos a sfințit lemnul crucii cu atingerea Sa și cu Sângele Său. Oare nu este vrednic de cea mai mare cinste un obiect, în care a pătruns Sângele sfânt al lui Hristos? Trebuie să luați seama, că Iisus nu de silă, ci de bunăvoie a ales crucea și s-a lăsat răstignit pe ea. El a voit să se jertfească pentru noi, iar crucea a fost altarul pe care a voit să se jertfească. Sfântul Pavel în Epistola către Filipeni (3, 2, 18), zice: "Păziți-vă de câini, păziți-vă de lucrătorii cei răi ... de care de multe ori am grăit vouă, iar acum și plângând grăiesc, care umblă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. " Iată, cum vă numește sf. Pavel pe voi, care batjocoriți crucea lui Hristos.

ALTE CRUCI

Pocăitul: Fie dar, că este vrednică de cinste crucea pe care s-a răstignit Hristos; dar atunci pentru ce cinstiți alte lemne pe care le tăiați voi din pădure, le aduceți acasă, le ciopliți, apoi le cinstiți și vă rugați înaintea lor?

Creștinul: Voi pocăiții încă cinstiți Scriptura, măcar că Scriptura voastră nu este cea scrisă de profeți și de Apostoli, ci este numai copie de pe aceea. Așa noi cinstim crucea, că este copie de pe crucea lui Hristos. Cu ce drept folosiți voi Scripturile făcute după cea dintâi Scriptură, cu același drept folosim noi crucile făcute după cea dintâi cruce. Crucea noastră este sfințită prin rugăciunea și puterea dată Sfintei Biserici, și dacă o privim cu credință, ne va fi spre mântuire; dar Scriptura, pe care voi o explicați rău, vă va fi spre osândire.

SEMNUL SFINTEI CRUCI

Pocăitul: la ce vă însemnați voi cu semnul crucii? Asta-i o ceremonie goală, fără nici un înțeles. Dacă cinstiți crucea, cinstiți-o în inimă, nu pe obraz.

Creștinul: Tot nepriceperea și răutatea vorbește din tine. Crucea este semnul fiecărui

creștin. Precum soldații se recunosc de pe uniforma lor, jidanii de pe perciunii lor, pocăiții de pe Bibliile lor cu care umblă totdeauna subsuoară, creștinul adevărat se cunoaște de pe semnul crucii, pe care nu le este rușine să-l facă. Când facem cruce, ne mărturisim credința în Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Unul Dumnezeu întreit în Persoane. Crucea o facem cu trei degete împreunate laolaltă, care înseamnă cele trei persoane Dumnezeiești. Noi mărturisim acestea și în afară, nu numai în inimă, cum zic pocăiții, pentru că Iisus a zis că "tot cel ce Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, mărturisi-l-voi și Eu pe el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri". (Mat. 10, 32). Ce va face însă Iisus cu pocăiții, care mulți au crucea pe Biblii, dar ei totuși o hulesc? Ii va osândi pe ei, ca pe niște fățarnici și stricători de lege.

POCĂINȚA

Pocăitul: Noi pocăiții nu ne vom osândi, că ne-am curățit, neam sfințit, dar voi "de nu vă veți pocăi, toți veți pieri", așa zice Domnul în Evanghelia lui Luca. (13, 5).

Creștinul: Pocăința voastră nu-i pocăința cea lăsată de Hristos. Pocăința lui Hristos zice să părăsești relele, iar voi ați părăsit mai multe din cele bune, decât din cele rele. Din cele bune ați părăsit Preoția, Biserica, Botezul pruncilor, Mirul, Spovedania, Cuminecătura, Sfânta Liturghie, Cununia, Maslul, Postul, Crucea; iar din cele rele numai înjurătura, furatul și beția. Precum vezi, voi sunteți mult mai rătăciți, decât pocăiții. Dacă vreți să faceți o pocăință adevărată, întoarceți-vă îndărăt la turma pe care ați părăsit-o, la staulul din care ați ieșit, întoarceți-vă îndărăt la Biserica Ortodoxă, că de înjurături, de beție, de furat, de jucat și de fumat te poți lăsa și dacă nu te lepezi de Biserică.

Biserica nu te învață să înjuri, să te îmbeți sau să faci alte rele. Voi pocăiții vă lăudați că nu faceți fapte rele. Dar atunci pentru ce faceți ce vă oprește Dumnezeu și Biserica, și vă lepădați femeile voastre ca să luați altele? Ce pocăință este aceasta? căci Hristos zice despre cei căsătoriți: "Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă" (Matei 19, 6), iar Apostolul Pavel zice: "Celor căsătoriți le poruncesc, nu eu, ci Domnul: femeia de bărbat să nu se despartă" (I Cor. 7, 10).

SCRIPTURA ESTE DIN ANUL 4108 DE LA MOISE

Pocăitul: Scriptura este de la Hristos; asta arată că și legea noastră este de la Hristos.

Creștinul: Că umbli prin cele sate cu Scriptura în sân, în buzunar sau în traistă, asta încă nu înseamnă că legea voastră este de la Hristos. Cine vă spune că legea voastră este de la Hristos, acela vă înșală. Singura religie rămasă de la Hristos este cea ortodoxă. Cea dintâi biserică creștină a fost aceea pe care au păstorit-o Apostolii din rânduiala lui

Hristos. Celelalte credințe creștine, care sunt pe pământ s-au făcut așa, că unii oameni s-au rupt de Biserica Ortodoxă ca și cum se rup niște fii răi de mama lor și nu mai voiesc să o recunoască.

Ca să te convingi că nu legea voastră este cea de la Hristos, îți voi spune pe scurt cum și unde s-a pornit ea: În anul 1517 după Hristos, un călugăr cu numele Martin Luther -sa lepădat de Biserica cea Catolică și în orașul Wittenberg din Germania a început a vesti învățătura cea nouă. În curând s-a aflat un alt om, cu numele Calvin, apoi unul cu numele Zwingli, are au apucat tot pe acea urmă. Au umblat prin Germania, Elveția și Franța: au amăgit o mulțime de oameni și i-au rupt de la religia catolică. Așa s-a făcut legea luteranilor și a calvinilor. Ei au lepădat Taina Mirului, a Pocăinței, a Maslului, cinstirea Maicii Domnului, a sfintei Cruci și a Icoanelor. Dar rătăcirea nu s-a oprit aici. La patru ani se ridică unul, cu numele Tomas Miinzer, apoi Nicolae Storch și Ioan Bockelson, care predică prin sate și orașe, că botezul pruncilor nu este bun. Au început a răscula poporul, a alunga și a omorî preoți, a aprinde, a jefui biserici și mănăstiri, a zdrobi crucile, icoanele și vasele sfinte și a boteza din nou pe oameni. Stăpânirea văzând că revoluția se întinde, a prins pe Miinzer și pe Bockelson și i-a omorât. Storch a scăpat cu fuga și în curând și-a sfârșit zilele într-un spital ca necunoscut. Rătăcirea însă nici acum nu ia sfârșit. Nesuferiți în Germania, mulți dintre ei trec în Anglia. Acolo stăpânirea nu le-a pus multă piedică, și englezul John Smith, la anul 1611 formează societatea "Baptiștilor". La anul 1642, calvinul Roger-Williams, fugit din Anglia în America, întemeiază acolo legea Baptiștilor. Un alt calvin, Miiller Williams, la 1831 întemeiază legea "Adventiștilor". Un al treilea calvin, Russel, la anul 1873, tot în America, întemeiază pe cea a "Mileniștilor".

În Biserica noastră Ortodoxă, Sfânta Scriptură trebuie s-o înțelegem așa, după cum ne învață mai marii bisericii. Calvinii și pocăiții zic că fiecare om poate să tâlcuiască Scriptura așa după cum îl luminează mintea și Duhul Sfânt, pentru aceea ei curând au ajuns la înțelegere, căci unii tâlcuiiau Scripturile într-un fel, alții în altfel și așa s-au făcut multe feluri de pocăiți, care azi se numesc baptiști, nazareni, mileniști, adventiști etc. Toți au o scriptură, dar toți scot din ea altă și altă învățătură.

În ROMÂNIA, trei străini maghiari din Ungaria, cizmarul Rottmaver, croitorul Novak și Kornvai, au început mai întâi a vesti învățăturile pocăiților baptiști, prin județul Bihor pe la anul 1890 la Tulea, Tinca, Talpoș. Astfel de pocăiți sau sectari au venit apoi de la ruși din Basarabia, așa că azi în România avem mai mult de 12 feluri de pocăiți sau sectari, care de care cu credințe mai ciudate, unii cântă, alții tremură (penticostalii, în România din 1925), unii țin Duminica, alții Sâmbăta, unii prind arma, alții nu, unii cred că este iad, alții nu, și toți spun că ei au dreptate și că legea lor este cea adevărată. Până la venirea sectarilor, oare toți strămoșii noștri au mers în iad? Nu, ci la Rai.

Așa stă lucrul pocăiților, baptiști, sâmbătari, adventiști, mileniști, nazareni sau oricum v-ați numi, toți o plămădeală luterano-calvinească sunteți. Și seamănă legea voastră cu a calvinilor, ca și cum seamănă puiul cu găina. Nici calvinii, nici pocăiții nu aveți preoți, nu Liturghie, nu Spovedanie, nu Mirul, nu Maslul, nu cinstiți pe Fecioara Maria, nu cinstiți Crucea, nu credeți că Sfânta Cuminecătură este Trupul și Sângele Domnului.

Apoi știi vorba românului: Capra sare masa, iedul sare casa. Așa s-a întâmplat și la voi. Calvinii au ținut botezul pruncilor, voi l-ați lepădat și pe acela. Luther a cinstit pe Fecioara Maria; voi o batjocoriți.

Precum vezi, legea pocăiților nu-i lege dumnezeiască, ci o lege omenească, făcută de oameni. Acesta-i adevărul, dar oamenii voștri nu vi-l spun, iar nouă, care vi-l spunem nu ne credeți.

Cum să fie legea voastră adevărată, când întemeietorul vostru, Luther, după ce s-a lepădat de călugărie, în care a fost, și de Biserică, a amăgit o călugăriță pe care și-a luat-o de muiere? Și cu aceasta Luther a făcut trei copii. Și apoi spuneți-mi, poate crede cineva că Hristos să fi așezat o lege, în care toți cred cum Ie place și în care se fac atâtea feluri de secte, cum sunt la voi, care toate învață altmintrelea, după cum Ie taie capul? Ca să spun numai o pildă: sâmbătarii sunt de două feluri: unii care carne de porc nu mănâncă, alții care nici un fel de carne nu mănâncă. Unii se iau după legea veche, iar alții după cea nouă, dar cu tâlcuire rea. Apostolul Pavel în Epistola către Romani (14, 14), zice: "Știu, și convins sunt în Hristos Iisus, că nimic nu este spurcat prin sine". Iar în Epistola către Timotei (4, 1, 3, 4) scrie: "In vremile cele de apoi se vor depărta unii de la credință ... care vor zice să se ferească de bucate pe care Dumnezeu Ie-a făcut de mâncare ...că tot ce a făcut Dumnezeu este bun, și nimica nu este de lepădat ce se ia cu mulțumită". "Tot ce vă vor pune vouă înainte mâncați", zice Apostolul Pavel (I Cor. 10, 27).

Voi pocăiții, care opriți unele mâncări nu după plăcerea lui Dumnezeu, ci după plăcerea voastră vă luați, după placul vostru învățați pe oameni. Vouă, și la cei care vă ascultă pe voi, vă sună cuvintele Scripturii: "Că va veni vremea, când învățătura cea sănătoasă nu o vor primi; ci după poftele sale își vor alege loru-și învățători" (II Timotei, 4, 3). Așa, adventiștii învață de capul lor, că nu este iad, deși Hristos lămurit spune, că la Judecata va zice celor de-a stânga: "duceți-vă de la Mine blestemaților în focul cel de veci" (Mat. 25, 41). Cum să nu fie iad, când Hristos a spus că a murit bogatul și s-a dus în iad, în munci? (Luca 16, 23). Cum să nu fie un iad, un chin veșnic când tot Hristos spune că acolo "viermele nu moare și focul nu se stinge"? (Marcu 9, 44). Cum să nu fie iad, când și în vechiul Testament proorocul Daniil zice, că la sfârșitul lumii se vor scula "unii spre viață veșnică, și alții spre rușine și ocară veșnică"? (12, 2). Oricât zic cei necredincioși, că nu este Dumnezeu, pentru aceea Dumnezeu tot este, și dacă voi ziceți că nu este iad, iadul tot este, că cuvântul Domnului este adevăr, iar al pocăiților minciună rămâne.

CREDINȚA ADEVĂRATĂ - ORTODOXĂ

Pocăitul: Voi ortodocșii ziceți că credința voastră este cea adevărată, catolicii că a lor, reformații că a lor. care-i dar credința cea adevărată, că precum este un singur Dumnezeu adevărat, așa poate fi numai o singură religie adevărată?

Creștinul: Și eu zic, că numai o credință este cea adevărată. Voi pocăiții sunteți de multe feluri: baptiști, anabaptiști, baptiști generali, baptiști particulari, tuncheri, baptiști,

reformați, sâmbătari, penticostali, nazareni, adventiști, mucări, mileniști și o sumedenie de alte secte. Sunt în lume peste trei mii de feluri de sectari. Scriptura o aveți toți pe o formă, dar credința nu. In Scriptură zice, că este un Domn, o credință și un botez. Cum ați ajuns voi să vă faceți din Scriptură mai multe credințe?

Toți câți s-a,u lepădat de biserică, cu aceea s-au lăudat că ei cred cele din Scriptură. Albigenzii din Scriptură arătau că a jefui, a omorî, nu este păcat. Wikleffianii, că averea privată nu este nu este unrău. Regele Henric VIII al Angliei din Scriptură arăta că are drept să țină două femei. Arienii și unitarii din Scriptură, că Hristos nu este Dumnezeu. Adventiștii din Scriptură țin Sâmbăta; bapțiștii, Dumineca. Voi din Scriptură ziceți că botezul pruncilor nu este bun; iar mileniștii din Scriptură, că Sf. Treime nu este. Unii arată Scriptura și zic că nu prind arma. Dacă toți vă împodobiți cu Scriptura și vă lăudați că numai aceea credeți ce se află acolo, cum ați putut să vă faceți din ea atâtea credințe, care nu se potrivesc laolaltă, ca lumina cu întunericul? Unii învățați într-un chip, alții în altul. Dacă se întâmplă, că undeva se întâlnesc laolaltă bapțiști, nazareni, mileniști, apucă toți la mână Scripturile. Se fac certuri mari, fiecare arată că dreptatea este de partea lui și pe urmă se despart, osândindu-se unul pe altul.

Dumnezeu însă nu voiește așa. Credințele cele de multe feluri nu vin de la Dumnezeu, ci de la răutatea oamenilor. Precum un singur Dumnezeu este în cer, așa El vrea ca o singură credință să fie pe pământ, și nu orice credință, numai credința, adică religia aceea care a întemeiat-o prin Fiul Său Iisus Hristos. Toate celelalte credințe pe care le-au născocit Luther, Calvin, Zwingli, Storch, Miinzer sau alți oameni, nu sunt după voia lui Dumnezeu, pentru că nu țin toate, sau au schimbat învățăturile și rânduielile Domnului Hristos și ale sfinților Apostoli. Dacă vrei tu să cunoști care este credința cea adevărată, să știi că Iisus i-a dat patru semne, de pe care o poate cunoaște oricine. Ți le voi spune cele patru semne pe rând:

1. Iisus a zis despre Biserica sa, că aceea va fi o turmă și un păstor (Ioan 10, 16). Până a fost Iisus între învățăceii Săi, El a fost Păstorul turmei. După înălțarea Lui la cer, turma n-a putut să rămână fără păstor, pentru aceea Iisus a pus pe sfinții Apostoli ca păstori. După Apostoli cârmuiesc Biserica episcopii, preoții și diaconii. Biserica este formată din capul Hristos, episcopi, preoți, diaconi și poporul credincios ortodox. Biserica este una; aici se arată unitatea ei.

2. Al doilea semn de pe care se poate cunoaște Biserica cea adevărată a lui Hristos, este sfințenia. Ea trebuie să aibă puterea de a curați și a sfinți sufletele. Pentru ca să poată face lucrul acesta, Domnul Hristos a rânduit preoția, botezul, mărturisirea, Cuminecătura și celelalte Sfinte taine, ca mijloacele sfințirii sufletelor. Voi pocăiții, nazareni, adventiștii, mileniștii, calvinii, nu vă mai puteți sfinți, că mărturisirea, preoția, cununia, maslul, cuminecătura le-ați lepădat. Nu vă mai puteți sfinți, că n-aveți cu ce. Ați făcut ca maestrul care a aruncat barda, firezul, dalta, rindeaua și n-a mai avut cu ce face masa. Oricât ziceți voi că sunteți sfinți, oameni nesfinți și păcătoși rămâneți. Încă nu s-a arătat în lume nici un sfânt de-al pocăiților sau calvinilor. Sfântul Vasile, sfântul Ioan Gură de Aur, sfântul Nicolae, sfântul Antonie și alți sfinți se spovedeau, se cuminecau, și s-au ținut toți de religia și de biserică ortodoxă. Chiar și sfinții pe care îi cinștim azi

ortodocșii, sunt de pe vremea aceea, când ei se țineau încă de biserică. Biserica singură are puterea de a sfinți pe oameni, singură a rămas credincioasă așezămintelor lui Hristos. Prin mănăstiri de călugări și călugărițe, și prin lumea mare, ea și acum are oameni cu viață sfântă. Ea este biserica cea adevărată a Lui Hristos, ea are credința cea adevărată. Prin sfintele Moaște (trupul neputrezit) se vede ortodoxia mântuitoare, nu prin vorbe.

BISERICA ȘI MINUNILE

Pocăitul: dacă Biserica Ortodoxă are oameni sfinți, pentru ce nu fac minuni și azi cum se spune că se întâmplau mai demult?

Creștinul: Nu numai aceia sunt sfinți care au făcut minuni. Au fost o mulțime de sfinți care n-au făcut minuni. Așa spre pildă despre Preacurata fecioară Măria nu se află în Scriptură să fi făcut vreo minune, și cu toate acestea este sfântă. Îngerul i-a spus că este sfântă, când a zis că este plină de dar și binecuvântată între femei. Ea este sfântă pentru că Iisus nu s-ar fi născut dintr-o femeie păcătoasă. Minunile Dumnezeu le face prin oameni, și atunci când află El de lipsă, nu când ne place nouă. În vremile vechi, Dumnezeu a voit să se facă mai multe minuni, ca văzându-le păgânii, să se întoarcă, și creștinii să se înmulțească. Azi creștinii sunt mulți; nu mai este nevoie de atâtea minuni. Știi tu bine, că varza numai până ce este mică trebuie udată, iar dacă crește nu mai cere de la om apă. Voi pocăiții însă nu vă îndestulați cu atâta, ci cereți minuni. Așa au făcut și fariseii. S-au dus la Iisus și au cerut de la El ceva minune, ceva semn din cer, iar Domnul a zis: "neamul rău și preacurvar semn poștește, și nu se va da lui semn, numai semnul lui Iona prorocul. Căci precum a fost Iona în pântecul chitului trei zile și trei nopți, așa va fi și Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți". (Matei 12, 38). S-a întâmplat și minunea asta: Iisus a înviat din morți, după ce a stat trei zile în mormânt, dar fariseii tot necredincioși au rămas. Cu toate acestea și azi se mai întâmplă unele minuni.

În România avem izvoare tămăduitoare la multe Mănăstiri. La Muntele Athos se fac și azi multe minuni și vindecări. Toate minunile care s-au întâmplat în decursul vremurilor în Biserica Ortodoxă sunt mărturia depusă de Hristos, că aceasta este Biserica Lui (Vezi cartea "Maica Domnului ocrotitoarea României).

ORTODOXIA

Pocăitul: Ai zis că Biserica lui Hristos se cunoaște de pe patru semne, și ai spus numai două.

Creștinul: 3. Al treilea semn de pe care se poate cunoaște credința cea adevărată este,

că aceea trebuie să fie o credință lățită peste tot pământul, sobornicească, la toate neamurile. Biserica lui Hristos nu poate să fie o biserică națională, o biserică a unui singur popor, pentru că Hristos n-a venit pentru mântuirea unuia, ci a tuturor popoarelor. Așa a și poruncit Ia Apostoli: "Mergând, învățați toate popoarele ..." Astăzi, nu este în lume țară unde ortodoxia să nu vestească Evanghelia, unde Biserica să nu aibă credincioși; nu este popor din care să nu fie ortodocși. Cu drept cuvânt putem zice, că aceasta este Biserica tuturor neamurilor; pentru aceea se numește și ortodoxă, adică dreaptă. Așadar, ea este Biserica cea adevărată, Biserica lui Hristos.

4. Al patrulea semn, de pe care se cunoaște Biserica cea adevărată a lui Hristos este acela, că ea trebuie să fie Apostolică, adică să aibă începutul de pe vremea sfinților Apostoli, și mai marii ei de azi să fie urmașii Apostolilor. Urmașii Apostolilor sunt episcopii, preoții și diaconii.

PĂSTORUL HRISTOS

Pocătitul: Păstorul nostru este Hristos, nu vrem să ne păstorească un om păcătos. "Eu sunt păstorul cel bun", a zis Hristos; noi nu vrem să recunoaștem și alt păstor.

Creștinul: Biserica noastră ortodoxă învață că Hristos este capul nevăzut al bisericii. Dacă Iisus ar fi voit să rămână singur păstor, n-ar fi pus păstori și pe sfinții Apostoli. Dacă turma este o societate văzută, a trebuit să aibă și păstori văzuți. Unde ai văzut turmă cu păstor nevăzut? Voi, care nu vreți să vă supuneți la păstori văzuți. Nu vă supuneți nici la Cel nevăzut, care i-a pus pe cei văzuți. Voi faceți ca pruncul acela, care nu are vrea să mai dea ascultare la părintele său cel văzut, spunând că el are în cer pe Părintele cel nevăzut. Rătăciți dar rău și voi și toți aceia care nu vor să recunoască pe Hristos de cap al Bisericii și pe urmașii Lui de păstori văzuți ai turmei Sale. Voi ziceți că nu vreți să recunoașteți de păstori oameni păcătoși.

Vă place să ziceți că episcopii și preoții sunt niște oameni păcătoși, numai pe voi vă țineți și vă spuneți că sunteți sfinți și iubitori de Dumnezeu. Dacă ați fi voi sfinți, n-ați grăi atâta rău de alții. Dacă ați fi voi iubitori de Dumnezeu, n-ați purta în inimile voastre atâta ură preoților. Dacă vreți să știți ce fel de oameni sunteți voi pocăiții, deschide Scriptura la Epistola I a sfântului Ioan (4, 20), acolo scrie: «De va zice cineva: "iubesc pe Dumnezeu", iar pe aproapele său îl urăște, mincinos este». Sunteți dar mincinoși când spuneți că pe Dumnezeu îl iubiți, căci pe aproapele vostru îl urășiți. Iubirea față de Dumnezeu și ura față de aproapele tău nu încap într-o inimă, precum nu pot fi la un loc lumina și întunericul.

Am avut un vecin care s-a pocăit. Treisprezece ani a trăit cu el femeia în pace, dar de când s-a pocăit n-a mai avut zi bună, pentru că bărbatul cu bâta voia s-o treacă la legea lui, iar femeia se împotriva. Oare așa se arată iubirea față de aproapele? Oare așa a lăsat Domnul, ca Evanghelia cu bâta să se vestească? "Fiți blânzi ca porumbeii", a zis Domnul. Pocăitul meu afară prin sat se arăta ca un porumbel, dar acasă se purta ca un drac.

BISERICA ȘI PĂCĂTOȘII

Pocăitul: In Biserica voastră sunt mulți păcătoși mari, pe care îi suferiți între voi. Acolo unde sunt păcate grele și fărâdelegi multe, nu poate să fie poporul lui Dumnezeu.

Creștinul: Biserica pe pământ stă din oameni dreți și păcătoși. Iisus zice că "asemenea este împărăția cerurilor năvodului aruncat în mare și care a adunat tot felul de pește" (Mat. 13, 47). Asemenea unui câmp pe care între grâul bun este și neghină (Mat. 13, 24-30), adică cei răi între cei buni sunt lăsați de Dumnezeu până la judecată, ca neghina printre grâu până la seceriș. Apostolul Pavel zice, că precum într-o casă sunt vase unele spre cinste altele spre necinste (II Timot. 2, 20), așa Biserica are și membri cinstiți și necinstiți, adică fii buni și fii răi, unii care vor ajunge în cer și alții care se vor lepăda. Voi însă nici Scriptura n-o înțelegeți, nici pe voi nu vă vedeți cât sunteți de păcătoși.

EU NU-S PĂCĂTOS

Pocăitul: Că nu înțeleg bine Scriptura, se poate; dar eu nu fac păcatele acelea care le fac mulți din ai voștri, și așa legea mea mă mântuiește mai sigur, decât pe voi legea voastră.

Creștinul: Om nefericit, nu știi ce grăiești. Acei păcătoși mari care se află în sânul Bisericii, sunt mai aproape de mântuire decât tine, chiar dacă n-ai face păcate. Conștiința lor îi muștră, și după o vreme oarecare vezi pe cutare păcătos mare, că merge cu lacrimi în ochi și cu căință în inimă, se spovedește și se întoarce de la păcate. Lui îi e deschisă atunci împărăția cerului. Dar tu, care te-ai ținut mai înțelept decât toți bărbații sfinți și dreți ai bisericii de la Apostoli până astăzi, tu, care ai făcut păcatul cel mai mare, căci te-ai lepădat de Biserică și de sfintele ei învățături și taine, fără să-ți pară rău poate nici în ceasul morții de acest păcat; tu, chiar dacă n-ai avea nici un alt păcat, nu te poți mântui, ci vei cădea în osândă și pierzare, ca o oaie rătăcită, care nu s-a mai întors la turma sa. Hristos o singură turmă a așezat, o Biserică a întemeiat, cea ortodoxă, și cine se leapădă de ea, trebuie să piară.

BISERICA ORTODOXĂ CEA DINTÂI

Pocăitul: Se poate ca Biserica ortodoxă să fie cea dintâi biserică creștină, dar mai marii ei au schimbat învățăturile Domnului, au rătăcit de la credința cea adevărată.

Creștinul: Lucrul acesta nu se poate. Hristos a promis că Biserica Lui va fi atât de tare, încât "porțile iadului nu o vor învinge" (Mat. 16, 18). Dacă ar fi rătăcit de la credință, ar fi învinsă de iad și atunci Hristos ar fi rămas de minciună. Dar "Porțile iadului nu o vor învinge" a zis Domnul, și cuvântul Lui rămâne. Biserica ortodoxă va rămâne în învățatura și credința dreaptă până la capătul lumii. Dacă Biserica în învățăturile ei de credință n-a putut rătăci, atunci numai voi, care v-ați lepădat de Biserică ați greșit, voi ați rătăcit.

Mai marii Biserici n-au putut greși în învățăturile de credință și pentru aceea, că Iisus a zis: "Iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului" (Mat. 28, 20). Nu se poate dar, ca episcopii și preoții uniți cu El să aibă învățături greșite, dacă Iisus este cu ei până la capătul lumii.

Voi pocăiții rătăciți rău, când credeți că înțelegeți mai bine Scriptura decât aceia care de 2000 de ani o păstrează și o talcuiesc. Voi credeți că fiecare om care a învățat a sloveni, are îndată minte de a înțelege scripturile, despre care însuși sfântul Apostol Pavel scrie, că "unele sunt cu anevoie a le înțelege, pe care cei neînvățați și nestatornici le sulesc, ca și pe celelalte scripturi, spre pierderea sa" (II Petru 3, 16). Voi credeți că cizmarii, păpucarii, căldărarii, plugarii, îndată ce vor lua Scriptura în mână, o vor înțelege ca și Apostolii? N-o vor înțelege, ci vor rătăci. Știți voi bine că legile țării judecătorii le talcuiesc. Așa și legile lui Dumnezeu, aceia au drept să le tâlcuiască, pe care i-a pus El spre aceasta. În Testamentul vechi zice că «de va fi un lucru, pe care să nu-l poți lesne dezlega ... vei merge la preoții leviți și la judecătorul care va fi în zilele acelea și ei cercând vor spune ție judecată ... și să păzești foarte, ca să faci toate, câte-ti vor rândui tie ... să nu te abați de la cuvântul pe care ți-l vor spune ei de-a dreapta sau de-a stânga» (A doua lege 17, 8-9).

Oricât pescuiesc pocăiții prin Scriptură, ca să afle greșeli în învățăturile Bisericii, nu le vor afla. Învățăturile ei sunt ca o apă curată, pe care n-o poți tulbura, pentru că n-are noroi în fund.

APOSTOLII NEÎNVĂȚAȚI?

Pocăitul: Voi ziceți, că n-avem învățătură, Domnul dintre oameni neînvățați a ales apostoli și i-a trimis să învețe toate popoarele. Precum zice Apostolul Pavel: "Cele bune ale lumii a ales Dumnezeu, ca pe cei înțelepți să-i rușineze, și cele slabe ale lumii a ales Dumnezeu ca să rușineze pe cei tari" (I Cor. 1, 27).

Creștinul: Iisus a ales de Apostoli oameni fără știință, dar i-a învățat El cu cuvântul viu trei ani, iar la 50 de zile după înviere le-a trimis pe Sfântul Duh, ca să îndeplinească învățătura Lui în ei. Dacă Iisus a ales Apostoli dintre oameni neînvățați, asta nu înseamnă, că pe toți neînvățații i-a chemat la apostolie. Cuvintele sfântului Pavel au alt înțeles, pe care voi pocăiții nu-l primiți: Și azi cei neînvățați rușinează pe cei învățați, cei săraci rușinează pe cei bogați. Caută că bisericile mai mult săracii le umplu, rugăciune mai multă ei fac, Sfintele Taine mai mult ei le primesc. În credință, în fapte bune sunt mai bogați decât cei cu averi lumești. Caută, că adeseori oameni nebăgați în seamă cunosc bine și împlinesc tot ce se ține de mântuirea sufletului. Aceștia în ziua judecării vor da de rușine pe cei cu carte multă și cu credință puțină. Iată, așa se înțeleg cuvintele Scripturii. Asta nu însemnează însă, că cei neînvățați ar fi mai aleși înaintea Domnului decât cei învățați, căci și cei neînvățați după faptele lor vor fi judecați. Nici nu înseamnă că cel neînvățat se poate ridica peste cel învățat. Apostolul Pavel, când zice că

cele bune ale lumii le-a ales Dumnezeu, ca pe cei înțelepți să-i rușineze, înțelege și aceea, că învățații poporului jidovesc n-au primit adevărul vestit de Iisus, ci numai oamenii cei simpli și neînvațati.

Totodată au vrut să arate că împărăția lui Dumnezeu nu pe puterea omenească, pe bogăție și știință lumească se reazemă, ci pe darul lui Dumnezeu, cum zice și sf. Pavel despre sine: prin darul Lui Dumnezeu sunt ce sunt! Dar, pentru ca să poți vesti învățătura Lui Hristos, îți trebuie știință, căci aceea nu se capătă dormind peste noapte, nici tăind lemne la pădure sau arând cu plugul. Ia seama, că și Hristos a școlit pe Apostoli trei ani și jumătate; ia seama, că sf. Pavel era un om foarte învățat și mare cunoscător al Scripturii, și totuși când s-a întors la Hristos, a trebuit un an întreg să învețe legea lui Hristos, și pe urmă Apostolii ceilalți din Ierusalim l-au încercat să vadă, dacă o cunoaște bine. De aceea își crește și biserica pe preoții ei vreme îndelungată la învățătura teologiei.

Dar oare voi, pocăiții, nu aveți școli unde învață predicatorii voștri? Oare învățătorii aceia din școlile voastre nu sunt oameni cu carte? De ce nu vă lepădați de ei, dacă Dumnezeu pe cei proști i-a ales ca să rușineze pe cei cumiți? Voi singuri vă încurcați în vorbele voastre, cu învățătorii voștri cu tot, căci nu pricepeți Scriptura. Dar voi pocăiții puteți fi siguri că nu v-a ales Domnul, ca prin voi să rușineze pe cei învățați. Voi singuri v-ați făcut de rușine înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Omul cuminte cu câteva clipe își face socoteala peste toți de pătura voastră. Sunteți bapțiști, nazareni, adventiști, mileniști ... Toți citiți Biblia. Cartea la toți este pe o formă, dar credința nu. Unii aflați de acolo, că este bine, ce altul află că este păcat. Unii află că este adevărat, ce alții află că nu-i adevărat. Ziceți că numai în Biblie să creadă omul, numai Biblia să o citească. Iată voi numai aceea o citiți, și la credință tot nu vă potriviți. Fiecare v-ați întocmit credința cum ați voit. Ce v-a plăcut ați crezut; ce nu v-a plăcut ați făcut. Așa-i când școlarul se pune învățător și oaia păstor.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

Pocăitul: Voi ziceți, că legea pocăiților e numai de câțiva ani, dar a voastră a ortodocșilor încă-i numai de 200 ani; nu poate fi dar de la Hristos.

Creștinul: orice om cuminte știe, că noi românii suntem ortodocși, iar religia aceasta, dintre toate credințele creștine de pe pământ, este cea mai veche. Neamul românesc încă de la început, de când s-a format a fost ortodox. Legea noastră dar nu-i o lege nouă, ci este legea cea de la început a tuturor creștinilor, este crea de la Hristos și Apostoli, este de 2000 de ani. Românii s-au născut creștini prin Sf. Apostol Andrei, în anul 40.

Precum văd, voi pocăiții suciți nu numai pe cele din Scriptură, ci și pe cele afară din Scriptură, ca să mutați de la credință pe ai noștri. Fariseii cei vicleni încă făceau așa. Hristos i-a și muștrat pentru aceasta. A zis către ei că umblă marea și uscatul ca să prindă pe cineva la legea lui Moise, iar după aceea îl fac fiul gheenei (Mat. 23, 15). Așa

și voi pocăiții, alergați sate și orașe, țări și mări; vă folosiți de toate apucăturile și minciunile, ca să prindeți un suflet și pe urmă să-l faceți fiu al osândeii. Spre pildă, în Statele Unite ale Americii, pocăiții au obiceiul, că ies câțiva inși în stradă, bat din tobă, sună din trompetă, ca să adune lume în jurul lor, apoi citesc și talcuiesc ceva din Scriptură, adună de la cei de față bani și pe urmă pleacă în altă stradă, unde fac tot așa. Scriptura prinde,' nu prinde, dar banul se prinde, și apoi pocăiții îl știu folosi.

În Basarabia noastră pe aceiași urmă, în unele locuri pocăiții, au obiceiul să iasă în stradă cu muzică, și dacă se adună lumea, iau înainte Scriptura.

JURĂMÂNTUL

Pocăitul: Pentru ce vă jurați? Domnul a oprit jurământul, când a zis: "Nicidecum să nu vă jurați, nici pe cer ... nici pe pământ... nici pe capul tău ..., ci să fie cuvântul vostru da, da, nu, nu, iar ce este mai mult decât aceasta este de la cel rău" (Matei 5, 34-38).

Creștinul: După ce au prins Jidovii pe Iisus, căutau asupra lui mărturii nedrepte, ca să-L poată judeca la moarte. Din gura mărturiilor însă n-au putut scoate vreo vină, pentru care să-i facă judecata. Atunci s-a sculat arhiereul și i-a zis: "Jură-te pe Dumnezeu cel viu, spune-ne nouă de ești Tu Hristos Fiul lui Dumnezeu". Iisus s-a supus la acest jurământ și a întărit că El este Hristos Fiul lui Dumnezeu, ba a spus și aceea, că Jidovii II vor vedea pe El șezând de-a dreapta lui Dumnezeu și venind pe norii cerului (Mat. 26, 43). Așadar Hristos, care a zis, că «nicidecum» să nu ne jurăm, când în numele legii, a fost provocat la jurământ, S-a jurat, nu a zis că nu jură.

Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Romani jură, zicând: "Mărturie-mi este Dumnezeu, Căruia slujesc cu duhul meu vestind Evanghelia Fiului Lui, că neîncetat fac pomenire de voi" . (Rom. 1, 9). Iar către Corinteni, zice: "Chem mărturie pe Dumnezeu asupra sufletului meu, că pentru ca să vă cruț pe voi nu am venit până acum în Corint" (II Cor. 1, 23).

Ce zici de aceasta pocăitule? Precum vezi, sfântul Pavel, nu zice: «așa, așa» și «nu, nu», ci se jură. Oare a uitat el porunca lui Hristos, sau n-a știut Scriptura? A știut-o foarte bine, numai că altfel a înțeles-o, nu ca voi. El a înțeles-o după cum l-a luminat Duhul Sfânt, iar voi o înțelegeți după mintea voastră întunecată. Pe vremea aceea evreii se jurau pe cer, pe pământ, pe Ierusalim, pe biserică, pe capul lor, ca și cum se jură și azi unii oameni nepricepuți pe câte toate. Astfel de jurăminte ușuratice le-a oprit fîsus, dar n-a oprit jurământul atunci când el este de lipsă, sau chiar cerut de lege. Rătăciți deci neștiind Scripturile și faceți mult rău, încâlcind pe oamenii slabi în credință cu învățăturile rău înțelese.

SÂMBĂTA

Pocăitul: Voi nu vă puteți mântui, pentru că voi călcați porunca lui Dumnezeu, voi nu țineți Sâmbăta.

Creștinul: Noi nu suntem evrei să ținem Sâmbăta și să ne tăiem împrejur. Sau voi nu

știți, că Dumnezeu numai evreilor le-a poruncit să țină Sâmbăta, precum numai lor le-a poruncit să se taie împrejur? "Și-ți adu aminte - zice Domnul - că rob ai fost în pământul Egiptului și te-a scos Domnul Dumnezeuul tău de acolo, cu mână tare și cu braț înalt, pentru aceea ți-a poruncit ție Domnul Dumnezeuul tău să păzești ziua Sâmbetei și să o sfințești pe ea (V Moise 5, 15). Nici pe noi însă și nici pe strămoșii noștri nu ne-a scos Dumnezeu din Egipt, prin urmare nici nu ne sună nouă această poruncă, fiind ea numai o poruncă ceremonială, ca și tăierea împrejur, spălarea vaselor și altele de acest fel, care toate au fost date numai pentru evrei.

Am auzit, că într-un sat au început pocăiții cu Sâmbăta și au sfârșit cu aceea că s-au tăiat împrejur, s-au făcut jidovi: s-au lepădat de neamul lor și de Hristos. Cu adevărat și vouă vă sună cuvintele sf. Apostol Pavel: "Cei ce vreți să vă îndreptați prin lege, v-ați dezlegat de Hristos, din dar ați căzut" (Gal. 5, 4). Nu vrem dar, ca ținând Sâmbăta, să ne lepădăm de Hristos și să pățim ca și voi.

PORUNCA A TREIA

Pocăitul: Noi nu ne-am lepădat de Hristos; dar voi ce ați făcut cu porunca a treia dumnezeiască, cu ziua sâmbetei, ați scos-o afară?

Creștinul: "Noi nu mai suntem sub lege, ci sub dar", zice sf. Apostol Pavel (Rom. 6, 14). Celor de sub lege le-a fost dată Sâmbăta; iar celor de sub dar, celor din legea nouă, Duminica. Sau voi n-ați citit niciodată locurile acelea din Sfânta Scriptură, în care Hsus dă putere Apostolilor și urmașilor lor, să lege și să dezlege, adică să aducă legi? "Adevăr, zic vouă, oricâte veți lega pe pământ, - zice Iisus - vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer" (Matei 18, 18). Apostolii cu puterea aceasta au legat Dumineca, pentru că noi creștinii "făptura cea nouă" cum ne numește sf. Apostol Pavel (Gal. 6, 15), am fost zidiți sau răscumpărați Dumineca, căci atunci a înviat Iisus din mormânt, biruind moartea și iadul (vezi la Matei 28, 1).

Deschide numai Apocalipsul sf. Ioan la cap. 1, 10 și vezi că, încă pe vremea Apostolilor. Dumineca era pentru creștini "Ziua Domnului", nu Sâmbăta, că atâta înseamnă cuvântul latinesc Duminica, Ziua domnului. Dumineca, în ziua întâi a săptămânii se adunau creștinii la frângerea pâinii, adică la Sfânta Liturghie și la cuminecare, nu Sâmbăta. (Fapte 20, 7); Dumineca, și nu Sâmbăta, făceau colecte pentru cei lipsiți, semn că atunci erau mai mulți adunați la biserică, atunci sărbătoreau (I Cor. 16, 2).

Nu numai din Scriptură, ci și din istorie aflăm că creștinii, încă de la început, țineau Dumineca. Scriitorul roman Pliniu cel tânăr, care a trăit pe vremea Apostolului Ioan, scrie către împăratul Traian, că creștinii se adună la slujbele dumnezeiești Dumineca.

Dacă Iisus și Apostolii mergeau Sâmbăta în sinagogă, o făceau, pentru că evreii țineau Sâmbăta și de a. 'tă dată nu i-ar fi aflat ca să le vorbească.

Că creștinii nu sunt obligați să țină Sâmbăta din legea veche, se vede și din scrisoarea Apostolului Pavel către Coloseni: "Nimenea dară pe voi să nu vă judece pentru mâncare ... sau pentru sărbătoare sau pentru lunile nouă sau pentru Sâmbete, care sunt umbra

celor viitoare, iară trupul este al lui Hristos" (2, 16, 17). Cu altă vorbă, nimeni să nu mai judece pe altul, că mănâncă mâncările oprite de legea jidovească, sau că nu ține sărbătorile jidovești, zilele însemnate și Sâmbetele lor, pentru că acelea au închipuit numai cele ce vor veni în Legea nouă, în care nu Moise. ci Hristos ne poruncește. Iată dar, că creștinii cei dintâi nu mai țineau Sâmbetele.

Pentru noi creștinii, Dumineca este ziua de sărbătoare, ziua de bucurie, pentru că atunci a scăpat Iisus, iubirea noastră, din întunericul mormântului; tot Dumineca ne-a trimis și pe Duhul Sfânt, mângâierea noastră»

Noi, când sărbătorim Dumineca, ținem ziua împăratului împăraților, care au legat-o Apostolii cu puterea primită de la Hristos, care le zice: "Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer. "

Noi nu găsim nicăieri în Scriptura și nici voi, oricât ați căuta, că Sâmbăta ar fi poruncită și pentru creștini, și Dumnezeu nu ne va cere seamă de ceea ce nu ne-a poruncit; dar voi ce veți răspunde împăratului Hristos căruia-i necinstiți ziua? Veți amuți și voi, ca și cel din Sfânta Evanghelie, care n-a avut haină de nuntă, și veți fi aruncați în întunericul cel mai din afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

FECIOARA MARIA

Pocăitul: pentru ce cinstiți voi pe Măria și vă rugați ei, căci ea a fost numai o femeie ca și altele. Ii ziceți Fecioară, măcar știți bine că femeia care naște prunc nu este fecioară. În Evanghelia lui Matei, 13, 55, spune, că Măria după ce a născut pe Iisus a mai avut și alți feciori, pe Iacob, Iosie, Simon și Iuda.

Creștinul: Știu bine că voi pocăiții n-aveți nici un cuvânt de laudă și nici o rugăciune către Maica Domnului. Mai întâi calvinii au lepădat cinstirea ei, apoi le-ați urmat voi plinind măsura părinților voștri.

Fiindcă voi arătați, că țineți tare la Scriptură, să vedem ce se află acolo despre lucrul acesta.

În Evanghelia sfântului Luca, 1, 26-28, se spune că Dumnezeu a trimis pe Arhanghelul Gavriil la fecioara Măria în Nazaret, să-i vestească, cum că din ea se va naște Mântuitorul lumii. îngerul, când s-a arătat ei, i s-a închinat și a lăudat-o, zicând: "Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu tine: binecuvântată ești tu între femei". Greșim noi oare, dacă zicem și noi așa, cum i-a zis îngerul, că este- plină de dar și binecuvântată între femeile pământului? îngerul n-a greșit, așa nici noi nu greșim când o lăudăm, precum a lăudat-o el; greșiți însă voi, pocăiții, care n-aveți către Maica Domnului nici o cântare, nici o laudă cât de mică. Voi de-a dreptul o vătămați, căci Dumnezeu a învrednicit-o prin înger de laudă; iar voi n-o țineți vrednică.

Când s-a întâlnit Fecioara Măria cu Elisabeta, plină fiind de darul lui Dumnezeu, a zis "Iată de acum mă vor ferici toate neamurile". (Luca 1, 48). Dar iată, că voi pocăiții nu o

fericiți, voi nu o lăudați pe Preasfânta fecioară. Dumnezeu însuși, a poruncit celui mai strălucit dintre Îngeri să laude pe Fecioara Măria, și îngerul când a văzut-o, a zis: "Bucură-te ceea ce ești plină de dar. Domnul este cu tine". Iar Elisabeta, "Plină fiind de Duhul Sfânt", n-a aflat cuvintele cu care s-o laude îndeajuns, ci plină de mirare a strigat cu glas mare și a zis: "Binecuvântată ești tu între femei ... Și de unde cinstea aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu? " - Se miră și sfânta Elisabeta, cum se poate ca cea mai aleasă dintre toate făpturile, însăși Maica lui Dumnezeu să vină la ea, să vină în casa ei? Iată, că însuși Dumnezeu, îngerii și sfinții se întrec în a lăuda pe Preasfânta fecioară Măria; numai voi pocăiții nu aveți pentru Ea, pentru cea mai aleasă dintre toate făpturile, pentru aceea care a născut și crescut pe Mântuitorul lumii, nici un cuvânt de dragoste; ci gura voastră - ca cea a diavolului - se deschide numai pentru a o batjocori și a sfâșia inimile acelor care o iubesc. într-adevăr osânda voastră dreaptă este. Voi ziceți că Ea nu este Fecioară și nu știți că Dumnezeu cu mult înainte a proorocit prin proorocul Isaia, că Ea va fi fecioară înainte de naștere și fecioară va rămânea și după naștere: "Iată fecioara în pântece va lua și va naște Fiul și se va chema numele Lui Emanuil" (Isaia 7, 13). La oameni aceasta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință. Iisus, care după înviere a trecut prin ușile încuiate și S-a arătat învățăcelilor, S-a născut și din Fecioară, păzind-o tot așa de curată și întreagă ca mai înainte.

Greșiți mult și păcătuiți, când ziceți că Fecioara Măria, după Hristos, a mai avut și alți fii. Dacă Măria a mai avut și alți prunci, pentru ce a dat-o Iisus în grija unui străin, când pe cruce zise lui Ioan: "iată mama ta"? (Ioan 19, 27). Sau poate voi pocăiții cugetați, că ceilalți așa răi au fost; că n-au voit să îngrijească de mama lor? Voi sunteți răi, care nu voiți să primiți adevărul, care este sub ochii voștri.

Este adevărat că în Scriptură: Iacob, Iosie, Simon și Iuda se numesc frații Domnului, dar la jidovi era obiceiul, că neamurile mai apropiate se numeau frați. Sau voi niciodată n-ați citit în Scriptură, că Avraam a chemat frate pe Lot, nepotul său (Facere 13, 8), frate a chemat și Lavan pe Iacob, fiul surorii sale (Facere 29, 15). Pe Apostolul Iacob, sf. Pavel îl numește fratele Domnului (Gal. 1, 12), deși nu-i este frate, că doar la Matei 10,3 se spune, că este fiul lui Alfeu sau Cleopa.

Nicăieri în Scriptură nu se pomenește de fiii Preacuratei Fecioare. încetați dar cu hulele voastre și ieșiți din rătăcirea voastră"! Cu adevărat și vouă vă sună cuvintele lui Hristos: "Rătăciți, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu" (Matei 22, 29). Rugați pe Maica Domnului, ca să fie mijlocitoare pentru voi la Fiul Său.

IISUS MIJLOCITORUL

Pocăitul: Singurul nostru mijlocitor este Iisus Hristos, oamenii nu ne pot ajuta cu nimic.

Creștinul: Și noi credem, că singur Hristos a putut să ne împace cu Dumnezeu, prin

patima Sa de pe cruce, însă tot în Scriptură aflăm, că și dreptii prin rugăciunile lor ne pot ajuta: "Mult poate rugăciunea cea fierbinte a dreptului", zicea Apostolul Iacob (5, 16). Ba însuși Dumnezeu a poruncit lui Elifaz și celorlalți doi prieteni ai lui Iov, ca pentru cuvintele de hulă ce au rostit în contra lui Dumnezeu, să aducă jertfă și să se roage de Iov, ca să le fie mijlocitor la Dumnezeu: "...Greșit-ai tu și cei doi prieteni ai tăi ... Și acum luați șapte viței ... și mergeți la robul Meu Iov, și va face jertfă pentru voi, și Iov robul Meu se va ruga pentru voi, că de n-aș primi Eu fața lui, și de nu aș fi pentru el, v-aș fi pierdut pe voi ..." (Iov 52, 7-8). Vedeti dar, că însuși Dumnezeu îl pune pe Iov de mijlocitor și pentru rugăciunile lui îi iartă și nu-i pierde. Voi n-ați citit niciodată cuvintele acestea? - Și sfântul Pavel crede că rugăciunile oamenilor pot să-i ajute. "Vă rog pe voi, fraților, pentru Domnul nostru Iisus Hristos și dragostea Duhului, ca împreună cu mine să vă nevoiți întru rugăciuni pentru mine lui Dumnezeu" (Rom. 15, 30). Și către cei din Tesalonic scrie: "Fraților, rugați-vă pentru noi" (I Tes. 5, 25).

Pe cine l-a luminat oare Duhul lui Dumnezeu, pe voi ori pe sfântul Pavel? Care greșește? Sfântul Pavel, ori voi? Iar, dacă dreptul Iov și creștinii din Roma și Tesalonic pot prin rugăciunile lor să fie mijlocitori la Dumnezeu, cu atât mai vârtos poate Maica lui Hristos, care este împărăteasa dreptilor și a sfinților. Sau n-ați citit voi, ce s-a întâmplat la nunta din Cana, când s-a terminat vinul? Măria s-a rugat pentru miri, și deși nu sosise ceasul lui Iisus, totuși pentru rugăciunea Ei a făcut cea dintâi minune: a făcut din apă vin.

MARIA NE AUDE DIN CER

Pocăitul: Maria a ajutat până a fost pe pământ, dar acum în zadar vă mai rugați, că Măria este moartă, nu vă aude. Morții nu mai pot face cu rugăciunile lor nimic.

Creștinul: Eu știu că unii pocăiți zic, că omul când moare, moare ca dobitocul, se prăpădește și trupul și sufletul. Rătăcirea voastră vine de acolo, că nu tâlcuiți și nu înțelegeți bine Scriptura. În Vechiul Testament în Cartea Ecclesiastului 3, 19, citim, că întâmplarea omului cu a dobitocului una este, precum este moartea dobitocului așa este și a omului și o suflare este în toate și nu este omul mai ales decât dobitocul. Toate merg la un loc, toate s-au făcut din țărână și toate se vor întoarce în țărână. Această învățătură nu este a lui Dumnezeu, ci a oamenilor necredincioși. Căci tot acolo la vers 18 spune, că aceasta este vorba fiilor omenești, dar voi în Scripturile voastre versetul 18 l-ați schimbat, ați pus acolo alte cuvinte. Deschideți cartea Ecclesiastului la cap. 12, 7, unde se spune, că "se va întoarce țărâna în pământ precum a fost, și sufletul la Dumnezeu Cel ce l-a dat pe el". Precum vezi, rătăcesc rău aceia care zic că cu moartea se nimicește și trupul și sufletul.

Când Hristos a murit pe cruce, a zis: "Părinte, în mâinile Tale îmi dau sufletul Meu" (Luca 23, 46). Cel dintâi mucenic Ștefan, murind s-a rugat. "Doamne Iisuse primește sufletul meu!" (Fapte 7, 59), se vede și din acestea, că pentru suflet nu este moarte, ci numai mutare din lumea aceasta în altă lume. Profetul Moise a murit înainte de Hristos cu 1500 ani și, când Hristos pe muntele Taborului s-a Schimbat la Față, totuși s-a arătat

acolo și Moise a grăit cu Hristos. Când a înviat Domnul pe fata lui Iair, spune Scriptura: "Și s-a întors sufletul ei" (Luca 8, 55). De unde s-a întors dacă s-a nimicit? "Doresc să mă slobozesc din trup și să fiu cu Hristos" zice Apostolul Pavel (Filipeni 1, 23). El adică dorește să moară, să se slobozească sufletul din trup și să fie cu Hristos.

Acolo este și Maica Sfântă, de-a dreapta lui Iisus Hristos și încă cu trupul și cu sufletul, așa cum ne spune sf. Tradiție. Sau n-ați citit nici Psalmul 44 (în scriptura voastră 45, 9) unde este vorba de Iisus și maica Sfântă? Acolo la vers. 11, psalmistul luminat de Duhul Sfânt, zice: "înainte a stătut împărăteasa, de-a dreapta Ta, în haină aurită îmbrăcată, împodobită"?

Cât este de puternică aici pe pământ o împărăteasă: împăratul cu drag o ascultă și face totul, ca să-i împlinească cererile și dorințele ei. dar, Maica Sfântă este împărăteasa cerurilor, iar Fiul Ei, împăratul. Cât este Ea dar de puternică, ca împărăteasă și cât e de bună ca Mamă! Ca împărăteasă, Ea poate toate de la Fiul Ei, iar ca mamă, vrea să ne dea toate de câte avem lipsă. Dumnezeu, care ne-a dat prin Măria pe însuși Fiul Său, cum nu ni le va da toate celelalte prin Ea, că toate sunt o nimica pe lângă Fiul Său?

Sau ce credeți voi? Dacă atunci în Cana s-a rugat ea pentru o băutură și a fost ascultată; acum, când se roagă mai ales pentru suflete, să nu fie? Oare Iisus nu este Fiul Ei și acum? Oare o mamă nu are nici un cuvânt înaintea fiului? Oare, lângă Fiul cel Atotputernic, Mama a rămas lipsită de orice putere? Oare Iisus care a ascultat-o și a iubit-o, acum nu mai ascultă nici o rugăciune de-a Ei? Fiul nu se supără dacă își vede mama iubită și laudată. Fiul ne iubește și cu El împreună ne iubește și mama Lui; și dacă ne iubește, nu poate să nu se roage pentru noi. Așa au crezut și creștinii cei dintâi, precum aflăm în scrisorile rămase de la ei, așa credem și noi. Fii sigur, că Fiul lui Dumnezeu nu ne va arunca în iad, pentru că am iubit și am laudat pe Mama Lui și ne-am rugat Ei. Tu însă, ia seama ce grăiești de Maica Domnului, că toată vătămarea ce se face mamei, este o vătămare și pentru Fiul Ei. Fiul nu va suferi să bârfești pe Mama Lui. Dacă voi pocăiții nu o laudați, măcar tăceți și lăsați pe alții să o laude. Cea laudată de Dumnezeu este vrednică să fie laudată și de oameni. Cine este străin de Măria, Mama lui Iisus, nu poate să fie prietenul Lui. Iar cine este dușman Ei, este și dușmanul Lui. La un popor sălbatic din Africa este zicala: «Mai vine omoară-mă, decât să grăiești rău de mama mea». Dacă niște păgâni sălbatici țin așa de mult la cinstirea mamei, puteți socoti voi pocăiții, că Hristos și mai mult dorește să fie cinstită Mama Lui cea "plină de dar. Și binecuvântată între femei.

Nu numai Preacurata Fecioară Măria, ci și dreptii, care s-au mutat din lumea asta, ne pot ajuta cu rugăciunile lor. Apostolul Pavel scrie că "dragostea niciodată nu cade" (I Cor. 13, 8) Dragostea celor buni de pe pământ ține și în cer. Ei și acolo ne iubesc și se roagă pentru noi. În vechiul testament se spune, că proorocul Ieremia cel mort se roagă mult lui Dumnezeu pentru popor (Macabei II, 15, 14). însuși Hristos a zis, că bogatul ajuns în iad s-a rugat pentru frații lui de pe pământ, ca să nu ajungă și ei acolo (Luca 16,

19). Dacă cel rău, cel din iad s-a rugat pentru ai săi, sfinții desigur nu-și uită de noi. Mai zică dar pocăiții, că cei din cer nu se roagă pentru cei de pe pământ!

PAPA ANTIHRIST?

Pocăitul: Papa este Antihrist și preoții sunt slugile lui. De aceea noi nu vrem să ascultăm de ei.

Creștinul: Vorbă veche! Strămoșul vostru Luther a zis mai întâi că papa este Antihrist, și de atunci și calvinii și voi pocăiții tot asta o ziceți. Dar Scriptura, pe care o purtați în buzunar, altfel zice. Acolo spune, că "acela este Antihrist, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul" (I Ioan 2, 22). Papa nu tăgăduiește, ci mărturisește și vestește lumii și pe Tatăl și pe Fiul. El dar nu poate fi Antihrist. În Scriptură zice, că Antihrist va spune că el este Hristos. Papa n-a zis nicicând că el este Hristos, ci s-a mărturisit totdeauna, că el este sluga lui Hristos, iar slugă și stăpân nu este tot una. Papa dar nu poate fi Antihrist; dar de la Antihrist este ura ce o au toți pocăiții și calvinii asupra papei.

Voi mai ziceți și de preoți că sunt Antihriști, ori slujitorii lui Antihrist. Urâți pe preoți, ca și când ei ar face toate relele din lume. Eu văd, că preotul, sfânta liturghie o servește pentru noi, cuvântul lui Dumnezeu ni-l vestește, Sfintele Taine ni le împărțește. Ne învață să nu înșelăm, să nu furăm, să nu înjurăm, să nu ne îmbătăm, să nu dușmănim, să nu umblăm cu fapte spurcate, cu un cuvânt ne oprește de la tot ce ne oprește Dumnezeu și ne sfătuiește la toate cele bune ... Cu toate acestea pocăiții zic, că ei strică lumea, duc oamenii către iad. Nu preoții strică lumea, ci aceia care învață pe oameni să nu asculte de preoți. Dacă lumea ar asculta de preoți, n-ar fi așa de rea. Sunt răi destul oamenii, dar dacă nu ar fi preoții să le tot aducă aminte de legile Lui Dumnezeu, ar fi și mai răi. Preoții, cum zice în Scriptură, sunt "sarea pământului", ne opresc ca să nu ne stricăm și mai tare. Dacă pentru paza dobitoacelor ținem păstori, se cade să ținem și pentru sufletele noastre păstori, care în Dumineci și sărbători să ne lipească la pășunea învățăturilor bune și să se îngrijească de mântuirea noastră; păstori, nu aleși de oi, - căci nu este treaba oilor să-și aleagă păstori - ci puși de stăpân. Iar stăpânul este Hristos, El a pus Apostoli și preoți.

Iar dacă este vorba de păcatele preotului, eu știu atâta, că sunt dator preotului cu ascultare, nu cu judecare, Iisus a zis către apostoli și către urmașii lor: "Mergând învățați toate popoarele" (Matei 28, 19). Ei sunt trimiși să ne învețe, noi suntem datori să-i ascultăm, dacă nu vrem să ne osândim, căci tot Domnul a zis: "Cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă ..." (Luca 10, 6). Și dacă se întâmplă că preotul este rău, nu este și legea rea, că legea este de la Hristos, deci pentru preotul cel rău nu vom părăsi legea cea bună. Nici creștinii cei dintâi nu s-au lepădat de Hristos și legea Lui, pentru că Apostolul Iuda a fost păcătos și l-a vândut. Rău ai rățacit dar, sărmane frate, când ai părăsit lege, preot și biserică. Mai deschide odată Scriptura la Evanghelia lui Matei (8, 4), unde Iisus, către leprosul cel vindecat, zice: "Mergi de te arată preotului și du darul care l-a poruncit Moise" și la Evanghelia lui Luca (17, 14), unde, către cei zece buboși vindecați,

zice: "Mergeți și vă arătați preoților". Eu te sfătuiesc, ca pe un frate: "Mergi de te arată preotului". Pune-te din nou sub patrafir". Dumnezeu este părinte bun, gata să primească înapoi pe tot fiul rătăcit. "De vom mărturisi păcatele noastre, credincios este El și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de toată nedreptatea" (I Ioan 1,9).

Fă, cum au făcut moșii și strămoșii tăi creștini, de la Hristos încoace. Ei toți s-au spovedit, s-au cuminecat, au stat sub ascultarea Bisericii și au fost fii ei credincioși. Ce-au primit strămoșii de la Apostoli ne-au lăsat și nouă. Cum vii tu dar astăzi, după 2000 de ani, să începi a umbla pe altă cale?

ÎNCREDEREA ÎN OAMENI

Pocăitul: Eu nu-mi bat capul cu aceea, ce au făcut alții înaintea mea. Eu nu mă încred în oameni, ci numai în Scriptură, pentru că "Blestemat este omul, carele se încrede în om" (Ieremia 17, 5).

Creștinul: Cu vorba ta te osândești, rătăciturile! Zici că te încrezi numai în Dumnezeu, dar în oameni nu. Eu zic că tu tocmai în oameni te încrezi. Scriptura, pe care o ai în mână, oamenii au tipărit-o. Se vede pe ea și anul și locul unde s-a tipărit. Oamenii aceia ce ți-au dat-o în mână zic, că aceea este cuvântul lui Dumnezeu și tu le crezi lor. A fost o vreme, când tu n-ai știut de Scriptură. Niște oameni ți-au pus-o în mână, ți-au spus că aceea este cuvântul lui Dumnezeu și tu le-ai crezut. Iată că te încrezi în oameni și blestemul lui Dumnezeu cade pe tine.

SFÂNTA SCRIPTURĂ

Pocăitul: Nu numai noi avem Scriptura, ci o aveți și voi. Vouă cine vă spune, că Scriptura voastră este cuvântul lui Dumnezeu?

Creștinul: Noi avem Scriptura, dar nouă ne-a rămas tocmai de la sfinții Apostoli, atât Vechiul Testament cât și cel Nou. De pe acelea s-au tipărit altele, neschimbând și ne lăsând afară nici un cuvânt. Noi când credem la Apostoli și la urmașii lor, credem lui Hristos Dumnezeu, care a zis: "Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă" (Luca 1.0, 16). Voi n-ați primit Scriptura de la Apostoli, că pe vremea aceia nici bapțiști, nici mileniști, nici nazareni, nici altfel de pocăiți nu au fost. Scriptura voi ați luat-o de la noi, dar ați făcut o fărădelege mare, că atunci când ați tipărit-o, ați lăsat afară din ea: Cartea lui Tobie, Cartea Iuditei, Proorocia lui Baruh, cartea înțelepciunii lui Solomon, Cartea lui Isus Sirah, Cartea I, al II-a și a III-a a Macabeilor și alte părți din vechiul Testament. Apoi în multe locuri ați schimbat cuvântul Scripturii și ați băgat în locul lui cuvântul vostru. Zic, mare fărădelege ați făcut, că ați lepădat și ați schimbat părți din Scriptură. Pentru aceasta voi încă veți fi lepădați din cer. Apostolul Ioan, în Apocalips (22, 19), scrie: "Și de va scoate cineva din cuvintele proorociei cărții acesteia, va scoate Dumnezeu partea lui din cartea vieții și din cetatea cea sfântă". Iată osânda voastră gata din gura unui sfânt Apostol.

SFÂNȚA TRADIȚIE

Pocăitul: Voi credeți și lucruri, de care în Scriptură, nici urmă nu se află.

Creștinul: Noi ținem și Tradiția, adică cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-a scris de Apostoli, ci l-au spus numai cu graiul viu și apoi l-au scris cei ce l-au auzit de la ei, Iisus n-a scris nici o carte și nici la Apostoli nu le-a poruncit să scrie, ci să predice Apostolii, nici n-au scris toate învățăturile lor, ci multe au rămas numai spuse de graiul viu; pentru aceea Apostolul Pavel scrie către creștinii din Tesalonic: "Fraților, fi-ți statornici și țineți toate învățăturile, pe care le-ați primit fie prin grai viu, fie prin epistola noastră" (II Tes. 2, 15). Sf. Apostol Ioan zice: "Ce ați auzit dintru început, să rămână întru voi" (I Ioan 2, 24). Tot sf. Ioan zice în Epistola a doua "Multe având a vă scrie nu am vrut pe hârtie și cu cerneală, ci nădăjduiesc că voi veni la voi și voi grăi gură către gură". Vezi dară, ca nu toate învățăturile sunt scrise; și amândoi Apostolii poruncesc să se țină și cele auzite din grai viu, adică tradiția. Învățăturile cele nescrise de apostoli voi pocăiții nu le primiți, așadar voi nu aveți credința întreagă, nu aveți toată învățătura lui Hristos vestită de Apostoli.

Așa faceți voi pocăiții. Ați făcut mare hoție că ați furat unele părți din Scriptură, iar altele le-ați sucit și învățătura cea spusă cu grai viu o lepădați cu totul.

Vouă nu vă mai rămâne, după atâta fărădelege, numai blestemul lui Hristos și osânda de veci.

DEPARTE DE ÎMPĂRĂȚIE

Pocăitul: Văd că ești departe de împărăția lui Dumnezeu.

Creștinul: Înaintea lui Hristos vom sta amândoi. Atunci se va vedea care am fost mai departe de împărăția Lui, eu, oaia care s-a ținut de păstor, sau tu, care te ai despărțit de turmă și ai umblat de capul tău. Atâta știu din bătrâni, că «la oaia fugită de la păstor, lupul îi descântă». Eu nu mai sporesc vorba cu tine. Voi pocăiții sunteți «tari la cerbice și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea stați împotriva Duhului Sfânt». (Fapte 5, 51). Voi și adevărul cel mai limpede vreți să-l suciți, să-l învărtiți, ca să iasă din el ceea ce vă place vouă! Eu rămân cu Episcopii și cu preoții, că ei au cheile ei închid și deschid. Voi care vreți să intrați pe aiurea, furi și tâlhari sunteți.

IISUS HRISTOS ESTE "UȘA"

Pocăitul: "Eu sunt așa", a zis Domnul. Una este ușa, Hristos. Noi pe acolo intrăm.

Creștinul: Da, da, Iisus este ușa, dar cheile le-a dat Apostolilor,

Episcopilor și preoților Lui. Mergi în pace și-ți îndreaptă pașii către ușa bisericii, că numai prin aceea vei putea ajunge la ușa cerului. Aici s-a sfârșit vorba creștinului. Pocăitul a luat de seamă, că nu și-a aflat omul Ia care să-i poată suci mintea, iar creștinul încă s-a convins, că pocăitul încăpățânat nu mai vrea să știe de calea care duce la biserică și s-au despărțit.

Ai luat de seamă, că acești rătăciți prind rădăcini în toate părțile, încep a se înmulți mai ales prin satele unde între preot și popor sunt ceva neînțelegeri. Vezi, că unii oameni își schimbă credința, ca și cum schimbi jocul și te gândești, că oare ce va fi de biserica noastră ortodoxă, dacă și ici și colo credincioșii o părăsesc?

Fii pe pace! Credincioșii o părăsesc, ci numai necredincioșii. Dintre Apostolii Iu? Hristos numai cel rău, Iuda a ieșit. Din Biserica ortodoxă numai frații lui Iuda ies, numai gunoiul se duce și aceia, care s-au lăsat înșelați de vorbele pocăiților, ca și cum s-a lăsat înșelată Eva de vorbele diavolului amăgitor. Că biserica noastră se va nimici, aceea să n-o crezi. Avut-a ea mai mari dușmani decât pocăiții, nazarenii, sâmbătarii ori mileniștii. După ce s-a înălțat Hristos la cer, trei sute de ani sângele creștinilor a fost vărsat de la răsărit până la apus. Mulți Episcopi au fost omorâți ca martiri, dar biserica n-a putut fi nimicită. Ridicatu-s-au apoi o mulțime de eretici: novațienii, arienii, pelagienii, lutheranii, calvinii și alții, care au rupt de la sânul Mamei Biserici o mulțime de suflete, dar biserica n-au putut-o nimici. Multe popoare s-au stins, multe scaune împărătești s-au răsturnat și țări au dispărut, dar biserica stă și va sta până la sfârșitul lumii. Va sta, pentru că omul slab nu poate nimici lucrul celui Atotputernic, va sta, pentru că Hristos-Dumnezeu, Cel ce a întemeiat-o, o susține și a promis, că biserica aceasta întemeiată pe Iisus Hrisos, ce este piatra, nici "porțile iadului nu o vor birui" (Mat. 16, 18).

Dușmanii Bisericii Ortodoxe își vor vedea moartea lor, dar sfârșitul bisericii nu-1 va vedea nici unul din ei.

SFAT

Din cuvintele pe care le-au schimbat cei doi oameni, poți să cunoști cine sunt pocăiții. Sunt mai răi decât tâlharii, pentru că tâlharii te dezbracă numai de haine și de bani, dar pocăiții te dezbracă de ce ai mai scump în lume, de credință. Te dezbracă de legea lui Hristos și te mută la legea făcută de neamțul Luther.

O întrebare, cum trebuie să ne purtăm față de ei? Așa, cum a învățat Iisus și cum s-au purtat sfinții Apostoli față de astfel de rătăciți.

Iisus a zis, că pe cel ce se leapădă de biserică, pe cel ce iese de sub ascultarea mai marilor biserici, să-1 socotești ca pe un păgân și vameș (Mat. 18, 1J).

Sfântul Apostol Pavel pe aceia, care au început a vesti învățături greșite, i-a dat satanii, i-a afurisit (I Timotei 2, 20).

Sfântul evanghelist Ioan zice, că astfel de oameni eretici sunt fiii lui Antihrist (I Ioan 4, 3). Intr-o zi s-a dus la baie (scaldă) și când a auzit că acolo este un eretic, n-a intrat, n-a vrut să fie sub același acoperiș cu cel lepădat de credință. Tot Apostolul Ioan zice, că pe un astfel de om nu numai să nu-1 primești în casă, dar să nici nu-1 saluți (II Ioan 10).

Sfântul Policarp s-a întâlnit pe stradă cu un om lepădat de credință, dar nu l-a salutat, deși îi era cunoscut. Omul s-a oprit și l-a întrebat: nu mă cunoști? - «Te cunosc pe tine, primul născut al satanei» -răspunde sfântul Policarp și merse mai departe.

Să urmărim dar sfatul lui Iisus și al sfinților Apostoli. Îndată ce luăm seama, că se află între noi un astfel de om, să aducem la cunoștință preotului. - în casa celui lepădat de credință să nu intrăm. Cu nimic de la el să nu ne împrumutăm. Pe drum să nu-l salutăm. La adunările celor rătăciți să nu mergem. Să nu primim nici chiar cărțile și foile lor, că acolo între vorbele cele frumoase este amestecată cu viclenie și otrava învățaturii lor rătăcite. Dacă ne vine în mână o astfel de foaie sau carte, să n-o dăm altora, ci fără milă s-o aruncăm în foc; mai bine să ardă ea decât sufletul nostru. Și dacă vreun pocăit se obrăznicește pe lângă noi, să nu-l cruțăm, să-i spunem în față: Mai bine vreau să fiu o oaie slăbuță în turma lui Hristos, decât o oaie rătăcită în turma pocăiților. Eu sunt creștin ortodox. In credința ortodoxă vreau să trăiesc și să mor!

Amin!

AȘA SĂ FIE!

TAINA SPOVEDANIEI

Iată Hristos stă nevăzut, primind mărturisirea ta.

1. Sînt ortodox.
2. Am ajutat la rău pe alții.
3. Avortul-uciderea pruncilor în pîntece-20 de ani oprire de la Sfînta împărtășanie. Aduce cancerul.
4. Bătaia-pentru bătaie se dau metanii și rugăciuni multe. Să nu mai bată.
5. Betia-Betivul nu se Cuminecă 2 ani.
6. Biserica-Femeia să nu vorbească în Biserică.
7. Cel ce s-a lepădat de Biserică-nu se Cuminecă 10 ani.
8. Blestemul-Cel ce blestemă nu se Cuminecă 1 an.
9. Botezul-De moare copilul nebotezat, nu te Cumineci 3 ani.
10. Căsătoria-Se face numai între ortodocși. Cine își însoară copiii în altă credință, nu se cuminecă 5 ani.
11. Clevetitorul-1 an nu se Cuminecă.
12. Curvarul-cel neînsurat-nu se Cuminecă 7 ani, Sf. Vasile cel Mare(Can. 59).
Preacurvarul-cel însurat-nu se Cuminecă 15 ani. Sf. Vasile cel Mare(Can. 58).
13. Darurile, Bisericii, aduci, prescuri, vin, tămîie, ulei, lumînări.
14. Copiii ce nu-și cinstesc părinții-anatema-iadul.
15. Dobînda-Nu se Cuminecă cei ce iau dobîndă.
16. Dumineca-Cine lipsește trei Duminici de la Biserică se afurisește.
17. Divorțul este păcat. Se face numai cînd unul este preacurvar, sau unul moare, sau cade în erezie, trece la sectari.
18. Ereticii-sînt, sectarii (baptiștii, penticostalii, iehoviștii, adventiștii, sîmbătarii, evreii, mahomedanii, budiștii, ioghinii) tot ce nu este ortodox. Cine nu părăsește secta,

de este preot se caterisește, iar de este mirean se afurisește-Can. 65 Apostolic.

19. Fățarnicul-pentru câștig mîrșav, nu se Cuminecă 5-6 ani.

20. Fumătorul este oprit de la Cuminecare 1-3 ani.

21. Furtul-înapoiezi ce ai furat-furul de case-3 ani nu se Cuminecă-cine ia pe nedrept-5 ani nu se Cuminecă-cine ară cu plugul de la altul, 4 ani nu se Cuminecă-primitorul hoțului este și el hoț.

22. Gluma- Glumețul se afurisește- Sin. 6 Ecumenic.

23. Gomoria-Sodoma și Gomora-20 de ani nu se Cuminecă.

24. Hipnotismul-Vrăjitorie, 7 ani nu se Cuminecă.

25. Sacrilegiul-cine fură de la Biserică, să dea înapoi.

26. Iertarea-De nu ierți nu te Cumineci.

27. Invidia-nu se Cuminecă 1 an.

28. Injurăturile-Injurătorul nu se Cuminecă 1-2 ani.

29. Jocul-Canon ca furtul și uciderea.

30. Jurămîntul-Jurătorul strîmb nu se Cuminecă 10 ani.

31. Lăcomia se vindecă cu post.

32. Luxul-împodobirile(fardat, rujat, vopsit buze, ochi, unghii, păr, haine)3 ani oprire de la Cuminecare(Sin. 6 Ec, 96).

33. Malahia-Păcat cu diavolul-40-80 zile, mîncare uscată.

34. Cine mănîncă sînge-2 ani nu se Cuminecă. 6 Ec. 67.

35. Mînia-1 an nu se Cuminecă, 150 metanii la zi.

36. Minciuna-Mincinosul 1 an nu se Cuminecă.

37. Ocara-ocărîtorul 1 an nu se Cuminecă.

38. Onania-oprirea de a avea copii-2 ani nu se Cuminecă.

39. Răpirea averilor-răpitorul-5 ani nu se Cuminecă.'

40. Rugăciunea-Dacă nu te rogi zilnic-1 an nu te Cumineci.

41. Scurgerile-7 zile oprire de la Cuminecare, femeile nu intră în Biserică 7 zile.

42. Sinuciderea-păcat neiertat, treapta a 12-a a păcatului.

43. Sodomia-(Homosexualii)-15 ani nu se Cuminecă.

44. Sulemenitul-femeia ce-și taie părul-anatema (iadul), Gangra 17. Bărbatul ce-și rade barba-anatema, iadul.

45. Uciderea-de voie-25 de ani nu se Cuminecă-Sf. Vasile cel Mare. -Ucigașul de părinți-30 de ani nu se Cuminecă-Ucigașul fără voie-10 ani nu se Cuminecă-cel ce ucide în război-3 ani nu se Cuminecă.

46. Visele-Cel ce crede în vise 1 an nu se Cuminecă.

47. Vomitarea-Beatul de vomită, 1 an nu se Cuminecă.

48. Vrăjitoria-descîntece, farmece, căutat în cafea, cărți, bioenergie, radiestezia-vrăjitorul, 20 de ani nu se Cuminecă-cei ce merg la Vrăjitori 6 ani nu se Cuminecă, Vezi Vămile

Văzduhului.

Părăsirea păcatului este cel mai mare Canon.

Canonul = post, metanii, rugăciuni multe, milostenie, nemîncare, repararea greșelii,

oprirea de la Cuminecare. Fără Canon nu poți scăpa de păcat, de diavoli, de Iad.

CHIPUL CREȘTINULUI ADEVĂRAT VREI SĂ SCAPI DE VĂMILE VĂZDUHULUI?

Tot creștinul ortodox are datoria și dreptul de a ajunge în Rai. Voința mea= mântuirea mea.-- Eu ca să scap de înfricoșatele Vămi trebuie ca de mic să ascult de părinți, să fac tot ce spun ei, și fără de ascultare față de ei să nu fac nimic.

-Să merg la Biserică împreună cu ei, să duc Prescuri, Vin și Ulei pentru Sfânta Biserică.

-In Biserică să mă rog, să fiu atent la Sfintele Slujbe, după Sf. Liturghie să iau anaforă pe nemîncate, căci nemîncat se merge la Biserică. Iar de am mîncat, atunci cînd intru în Biserică, zice dracul : „Iată, vine sacul meu cel plin „se bucură diavolul că mergi mîncat. Din anafora aceasta duc și acasă pentru a lua din ea Miercurea și Vinerea pe nemîncate. Anafora este jumătate împărtășania, preotul o atinge de Sf. împărtășanie.

-Să mă Cuminec pînă la 6 ani fără de Spovedanie, iar de la 6 ani după Spovedanie. Să fac Spovedanie Generală odată pe an, să merg la un duhovnic mare. Să mă Spovedesc și să mă împărtășesc măcar odată la 40 de zile, aceasta este obligatoriu, iar de nu poți nicidecum, atunci în fiecare Post de două ori, iar în Postul Paștilor de 3 ori. Spovedania și împărtășania se face după 5 zile de post, iar cei bolnavi după 3 zile de post.

-Să țin toate posturile, de 40 de zile la Sf. Paști și tot de 40 de zile la Crăciun, tot Postul Sf: Ap. Petru și Pavel și 15 zile Postul Adormirii Maicii Domnului. Și în aceste posturi în fiecare zi mănînc de post.

-Să postesc cînd au trecut Posturile, toate Miercurile și Vinerile de peste an.

-Să fac milostenie, dau de pomană, cărți, icoane, mîncare, haine, să dau sfat ortodox celor ce-mi cer.

-Să dau preotului contribuția de salariu, să mă rog pentru el, să-l ajut și să-l sprijin în toate, să-l întreb cu ce-1 pot ajuta, să-l ascult pe preot și să respect pe preot, să-l salut și să-i cer să se roage pentru mine;

-Să vizitez bolnavii, săracii, bătrînii și pe cei închiși să-i ajut material și duhovnicește.

-Să merg de 2-3 ori pe an la Mănăstiri, să stau de vorbă cu călugării să-mi dea sfat cum să mă mîntuiesc. Să fac odată pe an Spovedanie la un preot călugăr la mănăstirea unde merg, să cer să se roage pentru mine. Dacă stau 2-3 zile în Mănăstire să ajut pe călugări la ceea ce au nevoie, întreb: cu ce vă pot ajuta părinților? Faci mare bucurie.

-Să nu judec pe nimeni, să nu clevetesc, să fiu blînd, bun, răbdător și să cer iertare de la toți oamenii, să las pe toți în Seama lui Dumnezeu.

-Să ajut la zidirea Bisericii de nu am bani, cu mîna, cu munca: Căci cine face un Sf. Altar este ctitor, se va ruga Biserica pentru el cît va sta acea Biserică.

-Să ajut la muncă celor în nevoi, bătrîni, bolnavi și oameni săraci.

-îmbrăcămintea pe care o port să fie simplă, dar curată, fără să adaug ceva la chipul lui Dumnezeu, fără să mă boiesc, vopsesc, cu batic pe cap (femeia), fără podoabe în păr, în degete, pe la urechi și să nu-mi pun în nas verigă ca la boi (de aur) și băieții în urechi.

Simplitatea mea este smerenia și mîntuirea mea. De la tinerețe pînă la bătrînețe așa voi arăta în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. Iisus Hristos avea sandale de lemn, cămașa făcută de Maica Domnului și deasupra o mantie. Maica Domnului avea sandale de lemn și era îmbrăcată cu un văl de sus pînă jos, nu-și arăta părul și frumusețea fizică, ci cea interioară.

INTERIORUL MEU

Din copilărie pînă la bătrînețe, dimineața cînd mă scol, mă închin, mă spăl, apoi mă rog în genunchi, în picioare, șezînd sau în pat (cel bolnav), mintea să meargă sus la cer.

Trebuie să avem Ceaslov, Psaltire, Acatistier, Carte de Rugăciuni, recomandăm și Pravila creștinului ortodox, pe lîngă acestea, care o poți duce în straiță, geantă, ghiozdan, diplomat, sacoșă, în bord la mașină, în avion, pe vapor, în submarin, pe tanc, numai să faci zilnic ce scrie în Pravila aceasta.

Pravila=rînduială.

Recomandăm Rugăciunea: "Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pre mine păcătosul", pentru cei mai mari, iar pentru cei mici cea mai scurtă "Iisuse miluiește-mă", o recomandăm la toată suflarea ortodoxă, orice ai face, zi mereu această rugăciune scurtă, dar cea mai puternică.

CUM TE ROGI?

Cînd citești rugăciunile, le citești fără glas, numai cu ochii, cînd zici Rugăciunea lui Iisus închide ochii, și în Biserică ține ochii închiși și așa scapi de risipire.

UNDE TE ROGI?

Acasă, în Biserică, pe holdă, pe drum, în fabrică, la birou, la școală, în spital, în avion, în tren, în mașină, în vapor, în submarin, în tanc, peste tot, ia Pravila cu tine. De nu poți cu cartea, zi Rugăciunea lui Iisus.

CÎT TIMP TE ROGI?

Dimineața te rogi cel puțin o jumătate de oră, te scoli mai repede, sau de poți te rogi 1-2-3 ore. De poți o oră, faci Rugăciunile Dimineții, un Acatist, o Catismă la Psaltire, peste zi Doamne Iisuse. Apoi faci Rugăciunea zilei, Acatistul Maicii Domnului, Acatistele zilei și al Sărbătorii, le faci la amiază, sau seara cînd ai timp, nu lași o zi fără să faci Acatistele zilei, dar Seara nu te culci niciodată fără să faci Rugăciunile de Seara și Paraclisul Maicii Domnului.

Dacă n-ai reușit să faci de exemplu Pravila de Luni, sau Canonul ce-l ai și este Marți, dimineața faci Pravila și Canonul de Luni și apoi pe cel de Marți.

CARE-I CEA MAI MARE RUGĂCIUNE DIN LUME?

Cea mai mare rugăciune este Sfînta Liturghie, unde coboară • Hristos pe pămînt în Sfînta Cuminecătură, la fiecare Sf. Liturghie.

De poți merge zilnic dimineața sau măcar Miercuri și Vineri la Sfânta Liturghie, ai multe bucurii duhovnicești.

Creștinul n-are voie să lipsească nici-o Duminică de la Sf. Liturghie, numai în caz de boală, sau de mare nevoie. De lipsești 3 Dumineci de la Sf. Liturghie nu te Cumineci un an de zile. La Sf. Liturghie nu vorbești cu nimeni, numai cu Dumnezeu, la cel ce vorbește în biserică, dracul îi stă după cap și-i șoptește, nu ieși din Biserică pînă se gata Sf. Liturghie, căci de ieși ești ca Iuda. Ascultă slujba și zi în gînd după preot tot ce zice el, așa te sfințești foarte mult. Am văzut un episcop foarte bătrîn, care tot timpul slujbei zicea: Doamne miluiește și zicea după diaconi și preoți tot ce ziceau ei. Sf. Liturghie atunci aduce mai mult folos omului cînd te și Cumineci, intră Hristos în tine și te îndumnezeiește. Du-te și la Vecernie în Dumineci și Sărbători căci frumos este a locui în Biserica lui Dumnezeu.

CÎND MÎNCĂM?

Cînd începi să faci mîncare începe cu rugăciunea, cînd ai gătat-o de făcut, mulțumește Mîntuitorului că ți-a ajutat. Mîncăm cînd ne este foame. Ce mîncăm? Ce avem, dar să nu lipsească fructele și legumele, care au multe vitamine.

- Nu te așezi la masă pe scaun ca să mănînci pînă nu te rogi.

-Nu te duci de la masă pînă nu faci mulțumirea către Hristos pentru saturare.

- Nu începi lucrul pînă nu te rogi, nu sfîrșești lucrul pînă nu te rogi, sau măcar faci o Sfîntă Cruce și zici ca și Cananeianca: "Doamne ajută-mă", sau "Doamne ajută".

CE BEM?

Apă de izvor, apă minerală (dar puțină, căci produce pietre) vin puțin și alte băuturi naturale (Nu băutura este rea, ci beția, spune Sf. Ioan Gură de Aur), bem sucuri de fructe făcute de noi, nu bem sucuri făcute cu chimicale, produc cancerul.

Nu bem cafea, este drog, mai bine un pahar de vin, care face sînge și hrănește organismul.

Nu bem tutun, nu fumăm, nu ardem munca noastră (Vama 23), de trebuia să fumăm ne făcea Dumnezeu horn în cap, nu așa pe unde băgăm fumul tot pe acolo îl și scoatem. Nu bem droguri, ne distrugem psihic pe veci.

Nu te îmbeți, nu curvești, nu furi, nu înșeli pe alții cu munca, cu banii, cu pămîntul sau cu alte lucruri.

SOMNUL-CÎND DORMIM?

Somnul închipuie moartea. Căci omul cînd doarme nu simte nimic.

Dormim noaptea/ iar înainte de culcare fă rugăciune și gîndește-te: Oare mă mai scol mîine? Dar, Doamne, voia ta să se facă întru mine, cu rugăciunea lui Iisus în gură te așezi pe pat și te culci. De nu ai somn, ia Cartea și te roagă. Dacă te trezești noaptea și nu poți dormi, nu te enerva, căci îngerul păzitor te scoală să te rogi, ia Psaltirea sau Acatistierul și te roagă pînă adormi. Dormim ziua, dacă suntem prea oboșiți un ceas sau două pînă ne refacem. Dacă nu suntem oboșiți atunci nu dormim. Timpul de somn fiecare și-l reglează personal pentru refacere psihică și fizică.

În Vise nu crede, căci creierul lucrează și noaptea cînd dormi, fără să știi. "Filozof mare este acela, care nu crede tuturor viselor și vedeniilor sale" (Spunea Păr. Cleopa).

CE CITIM, CE VEDEM, CE AUZIM?

Cărțile sfinte; Biblia Ortodoxă, Viețile Sfinților, Patericul, Mîntuirea Păcătoșilor, Vămile Văzduhului și toate cărțile teologice ortodoxe ce apar. Citim cărțile care vin în ajutor la formarea noastră morală.

Citim cărți de literatură română și universală, istorie, știință, tehnică, artă și cultură, care sunt moral creștine ortodoxe.

Nu citim cărțile sectare, cărțile murdare, pornografice, fantastice, de groază, cele ce produc dereglări psihice, cărțile ce produc tulburare, politice, nu citim nici ziarele murdare.

CE VEDEM? Să privim natura, marea, pămîntul, florile, păsările. Privim cerul, opere de artă, pictură, sculptură, sport și tot ce este frumos. La Televizor vom privi numai ce este bun, frumos și moral, de zidire, de înălțare, filme religioase, istorice, științifice, literare, sport. Nu vom privi ce este rău și imoral.

CE AUZIM? Liturgia, cîntări bisericești, cîntecul naturii, păsările, muzică morală, care nu îndeamnă la păcat. Vom asculta Operă, cîntece populare românești, Coruri și tot ce zidește sufletul omului. Dar, cînd ne limităm la cele religioase ortodoxe avem multă bucurie interioară. Creștinii n-au vreme de cele lumești, viața e scurtă, n-o risipesc în zadar, se gîndesc tot timpul la Dumnezeu.

CUM MURIM? Știm noi ortodocșii că totul pentru noi este Raiul sau Iadul, pentru Rai luptăm toată viața. Dacă te rogi des, te Spovedești și te Cumineci des, îți faci sfeștanie în casă, îți faci cîte un Sfînt Maslu pentru sănătate, ești bun cu toată lumea, să fii sigur că moartea va veni ca un somn lin.

PREGĂTIREA PENTRU MOARTE.

Pentru moarte te pregătești numai cu SPOVEDANIE și ÎMPĂRTĂȘANIE cu aceste 2 Taine care șterg păcatele. Cei ce au folosit aceste 2 Taine în timpul vieții și acum cînd mor au aceste 2 Taine în ei, au scăpat de cele 24 de Vămi ale Văzduhului, căci și-au

spălat păcatele total. Bolnavii și bătrânii îi pregătești pentru moarte, chemi preotul să le dea cele 2 Taine bolnavilor, iar doctorul pămîntesc va interveni după ce Doctorul Ceresc Hristos și-a făcut misiunea în inima creștinului, dacă mai este nevoie. Este o tradiție" A murit fără lumînare". Lumînarea noastră sunt cele 2 Sfinte Taine. Lumînarea simbolizează pe Hristos: Lumina din lumînare arată Dumnezeuirea, iar ceara trupul lui Hristos. Poți să-i aprinzi o mie de lumînări celui ce moare nespovedit, că îl vei afla în iad. Înainte de a muri să faci ordine în casa ta, împarte tot ce ai la copii, la săraci, la rudeni, lasă scris, nu lăsa tulburare după tine, ci liniște. La moartea celor fără de rînduială se bat neamurile de la bani și avere, la creștini este liniște.

Lași testament să-ți faci Liturghii, Parastase și pomene. Cum vei trăi așa vei și muri. De ești ortodox și trăiești 30-60-90-100 de ani așa cum am arătat aici, sunt sigur că ne vom vedea în Rai și așa am scăpat de Vămi și le-am trecut ușor.

ÎNSURAT SAU CĂLUGĂR?

Alege sau te însori, sau te călugărești, de te însori ești ca toți oamenii, iar de te călugărești ești ca îngerii din cer. Călugărul se îmbracă în cinul îngeresc, intră în rîndul îngerilor. Călugării nici nu se însoară nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii din cer, dacă trăiesc în feciorie, sărăcie și ascultare, ca și îngerii.

FA CE POȚI! Dar numai așa cum te îndeamnă inima în Hristos. Nu face ce spun alții. Tot ce faci în viață fă cu rugăciune și întrebîndu-te: Oare îi place lui Hristos ceea ce fac eu acum? Și totul se va sfîrși bine. Nu face nimic pînă nu întrebi de preotul sau episcopul duhovnic pe care-l ai. Ascultarea este mai mare decît jertfa.

IATĂ CĂ AI SCĂPAT DE CELE 24 DE VĂMI, FĂCÎND AȘA, IAR ACUM TE VĂD ÎN RAI LINGĂ IISUS HRISTOS, MAICA DOMNULUI, LÎNGĂ SF. IOAN BOTEZĂTORUL ȘI TOȚI SFINȚII! AMIN = AȘA SĂ FIE !

Oradea, 30 ian. 2001, De Sfinții Vasile, Grigorie și Ioan, Trei Sfinți. Iertați pe, Diaconul Gheorghe Băbuț, păcătosul.